

Giới thiệu [Đồng Nhân Slam Dunk] Yên Lặng Gặp Lại Anh

Thể loại: đồng nhân SD, hiện đại, nhẹ nhàng

Editor: Cá Vây Hồng

Rất nhiều năm về sau, vào một ngày bông dung tâm huyết dâng trào tôi hỏi anh: “Anh đã tham gia rất nhiều trận đấu, có trận nào khiến anh đặc biệt lo lắng không?”

Đang ngồi trên sofa xem TV, anh nghe tôi hỏi vậy liền trả lời: “Có một lần lo lắng nhất, nhưng không phải là ở trên sân bóng.”

Hứng thú dâng trào, tôi truy hỏi: “Vậy là nơi nào?”

Anh buông điều khiển trong tay, xoay người về phía tôi: “Là ở vùng đất tuyết Kitzbühel nước Áo.”

Tôi hơi sững sốt, lập tức hiểu ra, cười ngây ngô đi về phía sau nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Vùng đất tuyết Kitzbühel. Đó là nơi chúng tôi bị nhốt trong tuyết khoảng 13 tiếng đồng hồ vào ba năm trước, ngay khi tôi cho rằng hai chúng tôi sẽ chết ở đó, anh đột nhiên cầu hôn tôi.

Không có tuyệt thế mỹ nữ, không có hào môn ân oán, không có ngược luyến tình thâm, đây chỉ là một câu chuyện xưa rất đơn giản, chỉ là hy vọng cáo nhỏ sau khi trưởng thành sẽ có được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Slam Dunk] Yên Lặng Gặp Lại Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi vẫn nghĩ, người đơn thuần như Rukawa nên có một tình yêu đơn thuần, có lẽ không oanh liệt, nhưng cũng đủ động lòng người.

Vì thế mà mới có câu chuyện này, xem như lưu lại cho mình một kỷ niệm.

Cũng như cho chàng trai tôi yêu nhất.

Cảm ơn những ai đã dừng lại đọc những dòng này.

Gần như tất cả các phóng viên thể thao đều biết một chuyện – giao tiếp với Rukawa Kaede nhất định sẽ không vui vẻ gì.

Người này có tiếng là khó ở chung – còn trẻ đã nổi tiếng, không coi ai ra gì, lạnh lùng ít nói, cho dù bạn là danh nhân hay là VIP, chỉ cần anh ta không thích, bạn cũng đừng mơ tưởng nhìn thấy vẻ mặt hòa nhã của anh ta. Một trong số những lần vô kỷ luật nhất, đó là khi anh ta gây khó khó trước mặt ba mươi mấy phóng viên trong một cuộc họp báo, sau khi bị lay dậy thì không hề nể mặt trực tiếp nhắc chân chạy lấy người.

Những chuyện này vốn cũng không liên quan đến tôi, nhưng tháng trước người lãnh đạo trực tiếp của tôi đã từ chức về nhà dưỡng thai, cho dù là đồng nghiệp hay là chính bản thân tôi, chúng tôi đều cảm thấy rất mong chờ về vị trí này. Nhưng ngay vào lúc thăng chức quan trọng đó, tôi lại bốc phải nhiệm vụ đi phỏng vấn Rukawa Kaede.

Tôi chỉ thấy bầu trời trước mặt tối sầm, xem ra trời muốn tôi chết, nghề nghiệp kiếm sống của tôi có lẽ sẽ bị hủy trong tay người này.

Gần như là cùng một ngày, một tin tức xuất hiện trên trang đầu của các tờ báo – một phóng viên thể thao bị đối tượng phỏng vấn ầu ẩu đã ác ý. Nhất thời dư luận xôn xao. Thật ra những chuyện thể này không phải là không có, đôi lại là người thường chắc sẽ không tạo rung động lớn như vậy, sở dĩ được đưa lên trang nhất, là vì đánh anh ta không phải ai khác, lại chính là vận động viên NBA – Rukawa Kaede.

Tôi không biết tay phóng viên đó sao lại chọc cho ngôi sao siêu cấp của chúng ta xù lông, tôi chỉ biết về mặt mình lúc chuẩn bị xuất phát đi phỏng vấn anh ta khá là bị trắng, tôi quay đầu gửi gắm đồng nghiệp : “Nếu tôi không về được, làm ơn bện cho tôi hình nhân một người tên là Rukawa Kaede rồi mỗi ngày nguyên rửa nó.”

Thời gian phỏng vấn là 3 giờ chiều, địa điểm là trong một quán cà phê vùng ngoại thành không mấy đông khách, nơi này đúng là không gây chú ý thật, một cánh cửa gỗ nằm giữa một loạt cửa hàng, đi qua một con đường u ám mới nhìn thấy quầy bar. Khung cảnh chỗ này bình thường, hương vị cà phê cũng rất bình thường, thật không phù hợp với thân phận siêu sao của anh ta, tôi không biết vì sao Rukawa lại chọn chỗ này nữa. [Sau này tôi mới được nguyên nhân thật sự... đó là do chỗ này gần nhà anh.]

Tôi đến sớm hơn thời gian hẹn trước nửa tiếng, trực giác nói cho tôi biết đối phương chắc sẽ không đúng giờ đâu, vì thế tôi gọi một ly Mocha, chuẩn bị nhìn lại một lần cuối cùng những câu hỏi định phỏng vấn. Là một phóng viên, chờ đợi ngôi sao đến muộn đã là chuyện như cơm bữa, muộn 30 phút xem như đã rất lịch sự, muộn 1 tiếng đã nhìn quen lắm rồi, muộn 2 tiếng thì có thể hiểu là tâm trạng đối phương không tốt, nhưng tôi không ngờ rằng, lần này mình phải đợi đến 8 tiếng đồng hồ trước nay chưa từng có.

3 tiếng đầu tôi còn có thể nói mình nhẫn nại một chút, nhưng khi thấy kim đồng hồ chậm rãi chỉ vào số 7, rốt cuộc tôi đã không nhịn nổi nữa.

Tôi không có số điện thoại cá nhân của Rukawa, chỉ có thể liên hệ với người đại diện của anh ta – Ozawa. Đối phương sau khi nhận được cuộc gọi của tôi cũng khá kinh ngạc : “Sao cơ ? Cậu ta không đến ?”

“Đúng vậy, tôi đã chờ anh ta ở đây 4 tiếng rồi.”

“Tên này không phải lại ngủ quên chứ !” Anh ta thấp giọng mắng một câu.

Cùng lúc đó trong điện thoại vang lên một giọng nói khác : “Xin lỗi anh, máy bay đang chuẩn bị cất cánh, xin anh hãy tắt các thiết bị thông tin đi ạ...”

Ozawa sứt đầu mẻ trán : “Xin lỗi cô phóng viên Nakamori, bây giờ tôi đang ở trên máy bay, cô đợi thêm một lát nữa, nếu cậu ta vẫn không tới thì chúng ta sẽ bàn lại...”

Anh ta còn chưa nói xong, đầu kia điện thoại đã vang lên một tiếng “Tút”.

Cái gì chứ ! Tôi tức giận ngắt điện thoại, dữ tợn cầm lấy tách cà phê trên bàn lên uống một hơi vào bụng. Phải biết rằng, Rukawa rất hiếm khi đồng ý phỏng vấn, cơ hội lần này tới không dễ, tôi không cam lòng cứ rời khỏi đây như vậy, chỉ có thể ngốc nghếch tiếp tục ngồi đợi.

Cho đến tận 11 giờ đêm, người bán hàng bắt đầu dĩ nói với tôi : “Xin lỗi cô, chúng tôi phải đóng cửa rồi.” Rốt cuộc tôi bị đuổi khỏi quán cà phê.

Tôi đứng một mình trên đường cái cứ như con ngốc, cuối cùng cũng nhận ra một việc – tôi bị tên khốn nào đó lừa một vỏ lớn rồi !

Tôi không có chỗ xả giận, chỉ có thể đá mạnh một cái vào đồng tuyết bên đường, không biết tuyết đã rơi từ bao giờ, bông tuyết rơi xuống chớp mũi tôi, lạnh tới nỗi tôi run bắn lên, tôi chồm mũi kín tai vội đầu đi về phía trước, lúc đi ngang qua một siêu thị 24 giờ thì ngừng lại, chuẩn bị mua một lon đồ uống làm ấm tay.

Có những lúc, bạn không thể không thừa nhận, số phận rất kì diệu. Khi tôi lấy một lon cà phê từ giá hàng xuống, không để ý liếc sang bên cạnh một cái, lập tức nhìn thấy một người đàn ông thân hình cao lớn, có lẽ anh ta cao tới 1m9, anh ta mặc một chiếc áo gió màu đen, hơn nửa khuôn mặt đều giấu trong khăn quàng, tai đeo headphone nghe nhạc. Anh ta cầm mấy lon Coca tính tiền rồi đi, tôi sững sờ nhìn theo bóng dáng anh ta, khoảng cách có hơi xa, tôi không nhìn thấy rõ mặt anh ta, nhưng tôi cứ cảm thấy người này rất quen mắt, ngay khi tôi định hỏi tường xem rốt cuộc thì mình đã gặp anh ta ở

đầu, một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu tôi...

“Chẳng lẽ là...”

Tôi giật mình một cái, lập tức đẩy cửa ra đuổi theo.

May là anh ta chưa đi xa, tôi đi theo anh ta một đoạn, vẫn duy trì khoảng cách. Hình như anh ta đã nhận ra tôi đang theo dõi, anh ta đột nhiên đẩy nhanh bước chân, gần như trong nháy mắt đã biến mất ở ngã rẽ.

Không phải là Rukawa thật chứ ?!

Tôi vội vàng đuổi theo, mới vừa đi đến góc tường, lập tức cảm giác được một luồng gió mạnh gào thét bên tai, ngay sau đó tôi nhìn thấy một nắm đấm hướng thẳng về phía mặt tôi, tôi sợ tới mức hét lên một tiếng —

“A!!

Nắm đấm kia cách tôi còn 1 cm thì ngừng lại.

Chủ nhân nắm đấm nhìn tôi, nghiêng đầu, lạnh lùng nói : “Con gái ?”

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Rukawa Kaede tiếng tăm lừng lẫy. Anh ta còn khí thế gấp nhiều lần trên tivi, tóc mái thật dài che khuất ánh mắt, giờ phút này anh ta đang dùng một ánh mắt tuyệt đối không thể gọi là thân mật nhìn tôi từ trên xuống dưới.

Tìm tôi còn đập loạn xạ, hít sâu vài lần mới bình tĩnh lại được, tôi hé miệng định tự giới thiệu, ai ngờ anh ta lại không thèm để ý đến tôi xoay người rồi đi, chỉ lạnh lùng để lại một câu : “Đừng đi theo tôi nữa, lần sau sẽ không nương tay đâu.”

“Rukawa-san xin đợi một chút !”

Tôi luống cuống tay chân lấy danh thiếp ra : “Chào anh, tôi, tôi tên là Nakamori Ai, là phóng viên của báo [Tuần san thể dục]....”

Anh ta vốn không thèm nghe, cứ thế cắm đầu đi về phía trước, tôi đuổi theo ngăn anh ta lại.

“Anh đồng ý để chúng tôi phỏng vấn nhưng hôm nay anh lại không đến...”

Anh ta mất kiên nhẫn ngắt lời tôi : “Ai đồng ý ?”

Tôi sững sốt vì bị anh ta hỏi : “Người đại diện của anh.”

Anh ta nói rất dứt khoát : “VẬY CÔ ĐI TÌM ANH TA.”

Anh ta vòng qua tôi rồi tiếp tục đi.

Tên khốn này để tôi chờ chừng 8 tiếng, còn vô lễ đến tình trạng này ! Rốt cuộc tôi không thể nhịn được nữa bùng nổ : “Rukawa Kaede anh đứng lại đó cho tôi !”

Lúc này rốt cuộc anh ta cũng dừng lại, ánh mắt khinh thường quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi tức giận đến sắp nổ tung, trừng mắt nhìn anh ta nói từng câu một : “Anh quả nhiên giống như lời đồn, là một tên khốn ngạo mạn vô lễ không coi ai ra gì !”

Không cho anh ta cơ hội phản bác, nói xong tôi xoay đi chạy lấy người. Đi chưa được mấy bước tôi mơ hồ nghe thấy anh ta hô một tiếng ở phía sau : “Này ! Phía trước...”

Nghĩ lại rồi sao ? Hừ, Nakamori Ai tôi không phải dễ chọc như vậy đâu, tôi không thèm để ý tới anh ta, tiếp tục đi về phía trước, chuẩn bị chờ anh ta gọi thêm vài tiếng thì sẽ quay đầu, cũng coi như là cho nhau chút mặt mũi.

Tôi vốn không nghe thấy nửa câu sau của anh ta là gì, bởi vậy khi mặt băng dưới chân “rắc” một tiếng, tôi hoàn toàn không kịp phản ứng đã rơi ùm một cái xuống nước.

Lúc này tôi mới ý thức được câu vừa rồi anh ta nói hình như là : Này ! Phía trước là sông...

Mẹ nó ! Sao anh không nói sớm ?!

Tôi giẫy vài cái trong nước rồi không động đậy nổi nữa, cơ thể có cảm giác bị đông thành băng rồi, tay chân tôi không còn sức lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân chìm xuống, nháy mắt khi tôi đã tuyệt vọng, một đôi cánh tay rắn chắc vươn xuống tóm tôi lên.

Tôi uống vào vài ngụm nước, ngã xuống mặt băng liều mạng ho khan, tôi nắm chặt lấy bàn tay vừa mới kéo tôi lên, giống như đang nắm ngọn cỏ cứu mạng.

Đợi đến khi tôi hết bị thờ gấp, vừa ngẩng đầu lên, tôi đã nhìn thấy Rukawa.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Slam Dunk*] *Yên Lặng Gặp Lại Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đời người đúng là không ai có thể nói trước được điều gì, tên khốn vừa bị tôi mắng tới tấp, giây tiếp theo đã trở thành ân nhân cứu mạng của tôi.

Nhưng về mặt anh ta vẫn ngạo mạn như cũ, thậm chí còn có thêm sự khinh thường, khinh bỉ, anh ta nhìn chằm chằm bàn tay tôi đang kéo tay anh ta, giống như đang lo lắng virus nào đó trên người tôi sẽ lây sang anh ta vậy.

Tôi lập tức buông anh ta ra, thấp giọng nói một câu cảm ơn rồi đứng lên, cũng không quay đầu lại mà đi về phía trạm xe buýt, bây giờ tôi chỉ muốn chạy nhanh về nhà, trở về căn phòng ấm áp của tôi. Nhưng đã gần 12 giờ đêm rồi, cũng không còn xe buýt nữa, nơi này lại là vùng ngoại thành, xe taxi cũng rất ít đến, nhìn ngơ tư xa lạ tối om không một bóng người, tôi bất lực đến nỗi sắp phát khóc, quần áo tôi đều ướt cả, cơ thể đã bị đông lạnh tới nỗi mất cảm giác. Tôi vừa quay đầu lại, mới phát hiện Rukawa anh ta vẫn đứng phía sau tôi.

Tôi biến thành như vậy tất cả đều là do người này ban tặng, vừa nghĩ tới đây, tôi hận không thể dùng ánh mắt giết chết anh ta, tôi trừng mắt nhìn anh ta không nói gì, anh ta cũng im lặng không hé miệng, hai chúng tôi đứng trên đường cái gió lạnh gào thét giằng co khoảng 5 phút, bỗng nhiên một cơn gió phật qua, tôi không chịu được hắt xì một cái rõ to.

Cả người tôi ướt đầm, trên tóc còn có lớp băng mỏng, nước mắt nước mũi đều chảy cả ra, quả thật có thể dùng từ toi tả để hình dung.

Rukawa nhìn tôi, sau khi do dự một lúc lâu : “Nhà của tôi... ở ngay gần đây...”

Tôi đã sắp sức cùng lực kiệt, đại trọng phụ cô được đuổi được, đi tới nhà anh ta vẫn tốt hơn so với việc chết công trên đường. Vì thế tôi gật gật đầu. Anh ta đi trước dẫn đường, đi được vài bước đột nhiên lại dừng lại, tôi lập tức tỉnh táo nhìn anh ta, chỉ thấy anh ta nhanh chóng cởi áo gió ra rồi quay đầu lại ném cho tôi, sau đó thì rất cool chùm mũ lên tiếp tục đi.

May mắn có áo gió của anh ta cứu mạng, để tôi một đường này không đến mức bị biến thành cột băng.

Về đến nhà, anh ta tìm một bộ quần áo có thể thay được ném cho tôi, lại chỉ chỉ hướng phòng tắm, sau đó thì an vị ngồi lên sofa xem tivi.

Tôi đi vào phòng tắm, vừa xả nước ra bồn tắm vừa kiểm tra đồ dùng trong ba lô của mình, tôi tổn thất rất lớn, di động, máy ảnh, bút ghi âm, bảng phỏng vấn tất cả đều đã hư hỏng. Tim tôi đau như cắt, tên Rukawa Kaede này vốn chính là khắc tinh của tôi, tôi hận không thể làm rõ địa chỉ nhà anh ta rồi trả thù, nhưng nghĩ thì nghĩ, Nakamori tôi tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện mất nhân phẩm này.

Nhanh chóng tắm rửa xong, tôi mặc bộ quần áo thể thao to dùng anh ta ném cho đi ra, Rukawa vẫn ngồi trên sofa như cũ, vẫn duy trì tư thế vừa rồi, tôi đi qua mới phát hiện, thì ra là anh ta đang ngủ. Đầu anh ta dựa lên thành sofa, tóc mái xõa tung trên trán, lông mi thật dài cụp xuống, về mặt khi ngủ của anh ta rất im lặng, dịu ngoan đến nỗi giống như một đứa trẻ, nhìn kỹ mới phát hiện về ngoài của Rukawa rất được, đây là lần đầu tiên tôi dùng từ xinh đẹp để hình dung một người đàn ông, ánh mắt tôi không rời khỏi người anh ta, nhìn tới nỗi xuất thần.

Bỗng nhiên anh ta mở bừng mắt ta, đôi mắt kia tỏa ra ánh sáng rét lạnh, so với về mặt dịu ngoan lúc trước thì có thể nói là như hai người khác nhau. Anh ta giống như một con nhím, lập tức dựng đứng tất cả các gai trên người lên, vô cùng đề phòng nhìn tôi.

Tôi thanh thanh cổ họng nói với anh ta : “Tôi biết ấn tượng về phóng viên chúng tôi trong lòng anh không được tốt, nhưng không sao, ấn tượng về anh trong lòng tôi còn xấu hơn. Nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, cảm ơn anh đã ra tay cứu giúp, tôi rất cảm kích.”

Anh ta hừ một tiếng, xem như trả lời.

Tôi thu dọn vài thứ chuẩn bị rồi đi : “Ngày mai tôi sẽ đến trả lại quần áo cho anh.”

Đầu anh ta uốn éo : “Không cần, thứ người khác từng mặc tôi không cần nữa.”

Tôi làm bộ như không nghe thấy, còn lâu tôi mới cãi nhau với anh ta, tôi vừa nhấc chân, lại bị một thứ gì đó túm lấy, tôi cúi đầu nhìn xuống, không ngờ lại là một con mèo, nó đang hít đất cọ đầu vào mắt cá chân tôi.

Đúng vậy, một con mèo nhỏ màu đen, thoạt nhìn nhiều nhất chỉ mới 3 tháng tuổi. Tôi kinh ngạc tới mức cảm cũng suýt nữa rơi xuống đất !

Nhìn thấy mèo cũng không ngạc nhiên, điều tôi ngạc nhiên là, không ngờ lại thấy mèo ở nhà Rukawa !

Người này còn biết nuôi mèo ? Anh ta có thể nuôi mình hay không đã là một vấn đề rồi đó !

Nó thấy tôi chú ý đến nó, vội vàng kêu vài tiếng meo meo về phía tôi, một tác cũng không rời bám sát tôi, tôi đi tới đâu nó cũng theo tới đấy, rốt cuộc, tôi đầu hàng, quay đầu hỏi : “Rukawa, không phải anh quên cho mèo nhà anh ăn chứ ?”

Anh ta sững sốt, như vừa tỉnh mộng đứng bật dậy khỏi sofa, anh ta đi vào phòng bếp mở cửa tủ lạnh ra, con mèo nhỏ kia lập tức chạy như điên tới, xem ra quả nhiên là đói bụng lắm rồi.

Anh ta lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp sữa rồi đổ vào bát thức ăn của con mèo nhỏ, ngồi xổm xuống đưa cho nó, mèo nhỏ vừa nhận lấy đã vội vàng liếm láp, Rukawa ở bên cạnh nhẹ nhàng vuốt lông nó, nhỏ giọng nói : “Đừng nóng vội, chậm một chút.”

Sau này tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp anh, có lẽ chính trong nháy mắt nhìn thấy anh ngồi xổm dịu dàng vuốt ve mèo nhỏ nhìn nó uống sữa kia, tôi đã thay đổi hoàn toàn cái nhìn về anh.

Tôi cũng ngồi xổm xuống bên cạnh anh ta, vuốt ve mèo nhỏ hỏi : “Nó tên gì ?”

Rukawa đáp: “Meo meo.”

Tôi lườm anh ta một cái : “Tôi không hỏi nó kêu tiếng gì, tôi hỏi nó tên gì cơ.”

“Nó tên meo meo.”

“.....”

“Meo meo” ngắt đầu liếc tôi một cái thật ai oán, tôi đồng tình nhìn lại nó, được rồi, mày phải thấy may mắn khi chủ nhân của mày chưa đặt tên mày là “gâu gâu” mới đúng.

Tôi nói : “Tôi phải về rồi, ngày mai còn phải đi làm.”

“Hôm nay là ngày bao nhiêu ?” Anh ta đột nhiên hỏi tôi.

“16 tháng 1.”

Anh ta đứng lên, đi trở về phòng khách, rút từ ngăn kéo ra một cuốn sổ ghi chép đã có nhiều nếp gấp, vừa thấy đã biết là bị chủ nhân vứt bỏ lâu ngày. Anh ta vừa gỡ vụn từ vừa thì thào tự nói : “Mình nhớ hình như Ozawa có nói với mình rằng ngày 16 có một...Àch...Cái gì nhỉ...”

Tôi nhin không được nhắc nhở anh ta : “Một cuộc phỏng vấn.”

“À đúng, là tuần san gì gì đó, phóng viên là...”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói : “Là báo [Tuần san thể dục], phóng viên tên Nakamori Ai...”

“Ồ.”

Anh ta giật mình tỉnh ra, sau đó quay đầu kinh ngạc hỏi : “Làm sao cô biết ?”

Anh ta chớp chớp mắt, vẻ mặt thành khẩn đến nỗi không thấy có chút nào là đang giả bộ.

Mạch máu ở huyết Thái Dương tôi nhảy lên, sau đó tôi siết chặt nắm đấm cố gắng nói với mình : Nakamori mày phải bình tĩnh, mày trăm ngàn lần cũng phải bình tĩnh, người trước mặt mày này vốn chỉ là một tên ngốc ! Chỉ số thông minh quyết định hành vi của anh ta, nếu mày tranh cãi với anh ta chính là đang kéo tụt chỉ số thông minh của mình !

Tôi rút từ trong ví ra danh thiếp đã sớm ướt đầm dính vào sát mặt anh ta hỏn hển rống lên : “Thấy rõ chưa ! Tôi đã đợi anh 8 tiếng rồi, thiếu chút nữa bị anh đâm một cái vỡ mũi, cuối cùng còn bị rơi vào vết nứt băng, tôi chính là phóng viên thể thao xui xẻo nhất thế kỷ này !”

Anh ta sững sốt hơn nửa ngày, hình như đang tiêu hóa một cách khó khăn bài phát biểu của tôi, rốt cuộc anh ta cũng hiểu ra, vươn tay phải, vẻ mặt vô tội nói : “Ồ, xin chào, tôi tên là Rukawa Kaede.”

Xem ra tôi thua thảm vì anh ta rồi ! Cảm giác như đang đâm một cái vào bịch bông vậy, tôi quả thật dở khóc dở cười

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Slam Dunk*] *Yên Lặng Gặp Lại Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Roi vào trong nước giữa trời đông giá rét này sẽ có phản ứng sinh lý gì ?

Phóng viên Nakamori Ai của tờ báo [Tuần san thể dục] tự thân trải nghiệm đã trả lời như sau : — đầu tiên, bạn sẽ bị cảm nặng, xuất hiện tình trạng nghẹt mũi, vầng đầu, cơ bắp nhức mỏi và khó thở. Tiếp theo, bạn bắt đầu bị sốt, cơ thể nóng lên, sức đề kháng yếu đi, hệ hô hấp có vấn đề, xuất hiện ảo giác, nếu không chữa nhanh, rất có thể sẽ chuyển sang viêm phổi.

“Sốt tới 42 độ mà bây giờ mới tới bệnh viện ! Cô có muốn sống nữa không hả ?” Bác sĩ cầm cặp nhiệt độ rít gào với tôi.

Tôi nghĩ nếu mình thật sự tèo như vậy, nói không chừng tiêu đề trang nhất các tờ báo hôm sau sẽ là : “Nữ phóng viên anh dũng hi sinh trên đường phóng vấn, toàn xã hội đều cảm thấy thương tiếc, hiệp hội yêu cầu chính sách bảo hiểm.” Sau đó tổng biên tập Itou sẽ phát tiền trợ cấp cho mẹ tôi, truy phong tôi là chiến sĩ thi đua, lại xây cho tôi một pho tượng đặt trước cửa tòa soạn để mọi người chiêm ngưỡng.

Tôi bị bác sĩ bắt nằm viện, bởi vì bệnh nhân bị cảm nằm viện đông tới nỗi chật ních, tôi tạm thời được chuyển sang khoa chỉnh hình nằm nhò, cùng phòng với tôi là một bà cụ hiền lành, chào hỏi bà xong, tôi mượn điện thoại của y tá chuẩn bị xin phép tổng biên tập.

“Chào tổng biên tập, em là...”

“Nakamori ?”

“Phải, là em, xin lỗi hôm nay em không thể tới làm được.”

“Sao vậy ? Em ốm sao ?” Anh hỏi.

“Chỉ bị cảm nhẹ thôi.” Tôi nói dối.

“Ừ, vậy em nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Còn nữa... về việc phỏng vấn Rukawa...”

Tôi do dự không biết nên dùng từ thế nào để nói với anh chuyện cuộc phỏng vấn đã đổ bể, ai ngờ anh ấy lại ngắt lời tôi, ngữ khí hơi nghiêm khắc nói : “Bây giờ em đừng nghĩ tới phỏng vấn gì nữa, an tâm dưỡng bệnh cho anh !”

“Ách, được, cảm ơn tổng biên tập. Em cúp máy trước đây...”

Đang muốn cúp điện thoại, lại nghe thấy anh ấy lên tiếng : “Em chờ chút.”

Tôi lại áp điện thoại lên tai.

“Chuyện công đã nói xong, bây giờ chúng ta nói chuyện tư.”

Hà ?

“Tối hôm qua em đã chạy đi đâu ? Gọi di động không được, điện thoại trong nhà cũng không có người nhắc máy, bác gái cũng không biết em ở đâu, anh đã lo lắng cả đêm ! Bây giờ em đột nhiên chạy tới nói cho anh biết em bị ốm ! Em giải thích rõ ràng cho anh biết rốt cuộc sao lại thế này ?!”

Điện thoại của tôi tối qua rơi vào nước đã hỏng rồi, anh hỏi một loạt câu như súng bắn liên thanh vậy, tôi có thể tưởng tượng được anh đang cau mày, tay trái cầm điện thoại tay phải dùng bút bị gạch gạch lên mặt bàn — lúc anh tức giận sẽ có động tác này.

“Ách, chuyện đó, di động của em hỏng rồi, ngày hôm qua trong nhà mất điện nên em phải sang nhà hàng xóm viết nhờ bản thảo.”

“Vi sao mất điện em lại không nói cho anh biết ? Đã nói với em từ sớm là dọn sang ở cùng anh rồi.”

“Em nghĩ chắc sẽ mất không lâu lắm, cứ thế viết rồi quên...”

Đúng vậy, tôi lại nói dối. Theo bản năng tôi không muốn nói cho anh biết việc xảy ra tối qua, tôi không muốn để anh ấy nghi ngờ năng lực làm việc của tôi, mặc dù anh ấy là vị hôn phu của tôi.

Itou thở dài : “Gặp phiền phức thì phải nói với anh chứ, em tìm bạn trai là để làm gì hả ?”

“Ừ.” Tôi tự biết đuối lý, không dám nhiều lời.

“Ngày hôm qua tiệm áo cưới gọi điện cho anh, thứ bảy này chúng ta đi thử lễ phục.”

“Em không có thời gian mà, trong tay em còn gần ba tập bản thảo chưa soạn...”

Anh ngắt lời tôi : “Xin em quên công việc đi được không ?! Tháng sau chúng ta đã tổ chức hôn lễ rồi !”

“Được rồi được rồi em sai rồi, chủ nhật chúng ta gặp nhau.”

“Là thứ bảy !” Anh rít gào ở đầu kia.

Tôi đứng đối diện thang máy, lúc này cửa thang máy chậm rãi mở ra, một người đàn ông bước ra từ trong đó, tôi tròn tròn mắt để đảm bảo mình không nhìn nhầm.

Sao lại là Rukawa ?

“Này, Nakamori ? Em còn ở đó không ? Anh nghĩ chúng ta rất cần nói chuyện...”

“Không thêm nghe anh nói nữa em còn có việc, chủ nhật nói sau.” Tôi cúp vội điện thoại, mà xui quýt khiến đi theo anh ta.

Anh ta cầm trong tay một bó hoa, hẳn là đến thăm bệnh, hai y tá phụ trách nhìn thấy anh ta thì lập tức đỏ mặt khe khẽ nói nhỏ, còn anh ta thì theo thường lệ vẫn mắt điếc tai ngơ.

Tôi đi theo anh ta vài bước, sau đó thì hối hận.

Cảnh tượng tôi hôm qua khi rời khỏi nhà anh ta vẫn còn hiện rõ trước mắt –

Tôi nói : “Cuộc phỏng vấn của anh vài ngày nữa tôi sẽ đề đồng nghiệp tới, bất tự của tôi và anh nhất định là không hợp nhau, vừa thấy anh là không gặp may rồi, về sau chúng ta đừng bao giờ gặp lại nữa.”

Còn anh ta từ giương cao cằm lên, khinh thường nói : “Hừ, ai muốn gặp lại kẻ ngốc chứ.”

Tôi trả lời lại một cách mỉa mai : “Vừa hay tôi cũng nghĩ vậy.”

Nếu đã vậy, bây giờ tôi đang làm gì đây, mà nói mới nhớ, sao tôi vừa đụng phải người này đã không tự chủ làm những việc ngu xuẩn như thế ? Nhưng có muốn hối hận cũng không kịp rồi, anh ta đã phát hiện ra tôi, đứng cách tôi khoảng 1 m trừng mắt nhìn tôi.

Tôi xấu hổ vẩy tay với anh ta : “Thật... thật trùng hợp.”

Anh ta lờm tôi một cái, lỗ mũi phát ra một tiếng : “Hừ ~”

Tôi hận không thể bóp chết chính mình, ăn no nùng mỡ hay sao mà lại chạy tới đây rước lấy nhục này.

Tôi đi lướt qua anh ta, nổi giận đùng đùng chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, lúc vươn tay lên định đẩy cửa, một bàn tay to khác cũng cùng lúc vươn ra.

Chúng tôi kinh ngạc nhìn nhau, sau đó cùng lúc nói : “Anh/Cô đi theo tôi ?”

Tôi sửng sốt, sau đó giành nói : “Ai đi theo anh chứ, đây là phòng bệnh của tôi !”

Cùng lúc đó bà cụ ở cùng phòng tôi mở cửa ra : “Nakamori-san về rồi à ? Ày, Rukawa em cũng đến à.”

Tôi quay đầu nhìn anh ta, kinh ngạc hỏi : “Anh tới thăm bà Anzai ?”

Anh ta chẳng thèm để ý tới tôi, đi vào phòng cúi chào bà cụ rất cung kính : “Em chào cô ạ.”

Tôi sợ tới mức run lên, thấy Rukawa lễ phép như vậy còn ngạc nhiên hơn nhìn thấy heo đang bay.

Rukawa đi ra ngoài giúp bà Anzai lấy thuốc, còn tôi thì đứng trong phòng bệnh nói chuyện phiếm với bà.

Bà hiền lành nói : “Nhìn hai người các cháu cùng vào bà đã rất giết mình, bên cạnh Rukawa có rất ít người bạn là con gái.”

Tôi vừa gọt vỏ táo vừa oán thăm : Cháu là con gái thì không sai, nhưng chúng cháu có phải là bạn hay không thì còn cần xem xét.

“Thật ra đứa bé Rukawa này ấy à, chỗ nào cũng tốt, chỉ là rất đơn thuần.”

Tôi thiếu chút nữa phun ngụm nước trong mồm ra, hình như Rukawa mà cháu và bà quen biết không phải là một người ?

Tôi lặng yên không tiếng động thay đổi đề tài : “Sao bà lại không cẩn thận ngã sắp xuống vậy ạ ?”

“Ài, nói mới nhớ, việc này có liên quan tới Rukawa...”

Thì ra bà Anzai đến Tokyo để thăm con gái, vừa hay lúc đó Rukawa cũng về nước, thế nên anh ta mới ghé vào thăm bà. Từ đó trở đi bà bị một phóng viên bám riết, người nọ muốn lấy được tin tức về Rukawa từ bà, lén lút đi theo bà mấy ngày liền, bà Anzai vì muốn trốn hán ta đã sẩy chân té từ trên cầu thang xuống, tay phóng viên vô liêm sỉ kia chẳng những không cứu người, ngược lại còn đứng đó không ngừng chụp ảnh. May là Rukawa đuổi tới kịp lúc, nhưng anh ta không thể nhìn được nắm cổ áo tên kia lên đánh cho một trận.

Có điều chuyện này trải qua sự xào nấu của truyền thông lại biến thành tin trang nhất “Rukawa ầu đã ác ý với phóng viên”.

Tôi vừa nghe thấy đã giận sôi máu lên.

“Sao có thể vô liêm sỉ như vậy chứ !” Tôi vung dao hoa quả mắng to.

Nhưng tỉnh táo lại, hơi suy nghĩ một chút sẽ biết vì sao người kia lại làm đến mức đó, cùng là một phóng viên, tôi biết rõ lợi ích của thứ quan hệ trung gian này hơn bất kỳ kẻ nào.

Rukawa Kaede, người đàn ông này luôn bị vây giữa vòng xoáy tin tức, là một cầu thủ Nhật Bản duy nhất thành công ở giải đấu NBA, lực ảnh hưởng của anh ta ở trong nước hay thậm chí là toàn châu Á đã lớn đến kinh người, độ quan tâm của mọi người dành cho anh ta đã vượt xa các ngôi sao và chính khách khác. Chỉ cần là tin tức có liên quan tới anh ta, nhất định sẽ bị đặt ở vị trí dễ thấy nhất sau đó bị tranh mua không còn.

Dưới tình huống như vậy, tất cả truyền thông đều vắt óc tìm kế chế tạo tiêu đề về anh ta, có tạp chí là cải làm sáng tỏ cuộc sống cá nhân của anh ta [tuy rằng cuộc sống của anh ta thật sự đơn giản đến nỗi không có gì để nói], cũng có phóng viên dùng mảnh lời để tăng cao sức hút cho bài viết của mình, đám tạo ra những tin tức giả dối như – hít thuốc phiện, đồng tính luyến ái, đánh người...Giả giả thật thật, không ai còn có thể phân biệt được nữa.

Nhưng là người đứng đầu ngọn sóng, Rukawa luôn dùng một thái độ kỳ lạ để giải quyết mọi việc, đối mặt với tin tức phản động mọi người đều phản đối, người ta chưa bao giờ thấy anh ta đứng ra làm rõ hay là giải thích, chứ đừng nói là biện hộ, hình như anh ta vốn không quan tâm hình tượng của mình trong lòng công chúng ra sao, từ trước đến giờ anh ta chỉ cố gắng chơi bóng, luôn làm theo ý mình, từ trước đến giờ vẫn là một Rukawa Kaede duy ngã độc tôn.

Vì thế truyền thông bắt đầu làm trầm trọng thêm, không nói tới việc theo dõi anh ta, còn trang bị máy theo dõi, bám riết anh ta chưa đủ, ngay cả người nhà của anh ta cũng gặp họa.

Khó trách ngày hôm qua phát hiện tôi đang theo dõi, phản ứng của anh ta lại mạnh mẽ như vậy.

Bà Anzai nói đúng, người này đúng là rất đơn thuần ! Cho nên mới bị lợi dụng không nể mặt như vậy !

Việc tôi làm đầu tiên khi vừa xuất viện, chính là viết một bài đưa tin vạch trần chuyện này.

Tôi biết Rukawa sẽ không thêm đề ý tới ân tình của tôi, thậm chí anh ta cũng không cần tôi phải thay anh ta bênh vực kẻ yếu. Nhưng đạo đức nghề nghiệp của tôi nói cho tôi biết, tôi phải làm rõ chân tướng cho mọi người biết, tôi phải trả lại sự trong sạch cho anh ta.

Itou nhìn bài viết tôi nộp lên mà đầu đầu nói : “Nakamori, trước kia em chưa bao giờ viết những bài sẽ gây phiền phức cho mình thế này, không giống em chút nào.”

Tôi hiểu ý anh ấy, nếu đăng tin này lên nhất định sẽ khiến một số người căm tức, phóng viên là một nghề nghiệp dựa vào mạng lưới quan hệ để duy trì, tôi làm như vậy không khác nào đang tuyên chiến với quy tắc ngầm của ngành sản xuất, về sau tôi sẽ gặp phải áp lực rất lớn, nhưng tôi vẫn cố ý làm.

Ngày hôm sau, tin tức được đăng lên, dư luận lại xôn xao, mọi người đều khiển trách tay phóng viên đăng tin giả kia, tay phóng viên kia dưới áp lực của dư luận đã phải đứng ra công khai xin lỗi Rukawa và bà Anzai.

Lúc tin tức được đăng lên, tôi đang đi dạo phố, nhìn thấy tivi gắn trên tường gần ngã tư có hình ảnh của Rukawa, anh ta đang bị đám phóng viên vây lấy, trước mặt là mười mấy cái mic, có phóng viên hỏi : “Anh Rukawa, việc truyền thông đặt điều ác ý về anh, xin hỏi anh có gì muốn đáp trả ?”

Rukawa trên màn hình híp mắt lại, anh ta nhướng mày, khinh thường phun ra hai chữ : “Ngu ngốc.”

Tôi cười phá lên trước tivi treo tường. Đúng vậy, Rukawa, đừng để ý tới tên ngu đó, yên tâm đi chơi bóng đi. Việc tôi có thể làm vì anh, có lẽ cũng chỉ có như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Slam Dunk*] Yên Lặng Gặp Lại Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Sau đó một khoảng thời gian rất dài tôi cũng chưa gặp lại Rukawa, nghe nói anh ta về Mỹ tiếp tục chơi bóng ở NBA, còn tôi thì vẫn là một kẻ cuồng công việc như trước, chỉ có một thay đổi duy nhất là, nhà của tôi có thêm một con mèo tên kỳ lạ.

Đồng nghiệp đến nhà chơi nhìn thấy nó, ôm nó rồi vuốt ve : “Cậu biết nuôi mèo cơ à ? Cậu nuôi được bản thân hay không đã là một vấn đề rồi đó.”

Mặt tôi đen lại, lời này sao lại nghe quen tai như vậy...

“Nó tên gì?”

“À...Meo meo...”

Về mặt đồng nghiệp như muốn nói “uổng phí bao nhiêu năm viết văn, không ngờ sức sáng tạo của cậu lại thiếu thốn như thế”.

Tôi cười mĩa rồi chấp nhận, cũng không thể nói với các cô ấy đây là mèo của Rukawa Kaede được ! Ai sẽ tin hả ?!

Một ngày trước khi Rukawa Kaede rời Nhật Bản anh ta đột nhiên hẹn gặp tôi, khi tôi nhận được điện thoại của anh ta thì rất hoảng sợ, có phải là anh ta muốn cảm ơn tôi đã giúp anh ta rửa oan không ?

Chúng tôi hẹn gặp nhau tại quán cà phê lần trước, lúc này cuối cùng anh ta cũng không đến muộn nữa, tôi ngồi đối diện anh ta. Tôi nghĩ nếu anh ta nói “Cảm ơn cô đã trợ giúp tương trợ” Tôi sẽ nói : “Hừ, chủ yếu là vì tôi muốn trút giận thay bà Anzai thôi, anh chỉ là quà tặng kèm”

Nếu anh ta nói “Đại ân đại đức không biết nên báo đáp thế nào” Tôi sẽ nói “Hừ, tôi còn lâu mới trông cậy vào việc anh sẽ báo đáp, anh nên nghĩ phải đối phó thế nào với đám chó săn bằng cái đầu tròng amip kia của mình thì hơn.”

Nếu anh ta nói : “Thật ra từ lần đầu tiên gặp mặt tôi đã bị sức hấp dẫn và nhân cách cao thượng của cô cuốn hút.” Tôi sẽ nói : “Hừ, anh đừng bao giờ yêu tôi, anh nghĩ rằng tôi giống cái đám háo sắc kia sao, tôi ghét nhất người đàn ông nào da trắng hơn tôi.” [Đây nhất định là do tôi nghĩ nhiều...]

Ai ngờ tôi chờ nửa ngày, anh ta không thèm nói gì hết, lát sau không biết lấy từ đâu ra một cái thùng lớn đặt lên bàn.

Đầu tôi chết máy một giây....Mặc dù là muốn cảm ơn tôi...Nhưng phần quà này lớn quá thì phải...

Tôi đang hoài nghi xem bên trong là cái gì, bỗng nhiên nơi đó phát ra một tiếng “Meo~”, sau đó một con mèo đen nhỏ ló đầu ra khỏi thùng, trên vòng cổ màu đỏ của nó có treo một cái chuông, móng vuốt nó bám vào thành thùng, nó dùng ánh mắt long lanh lấp lánh của mình nhìn về phía tôi.

Meo meo ?

“Nuôi giúp tôi.” Anh ta nói.

Hả ? Cái gì ?!

“Tôi phải đi Mỹ, không thể mang nó đi.”

Chuyện này có liên quan gì tới tôi ?

“Ở đây tôi chỉ quen cô.”

Anh có thể gửi nó ở tiệm thú nuôi mà !

“Đưa tôi tiệm thú nuôi rất phiền phức.”

Nhờ tôi thì không phiền sao ? Mà khoan đã, sao tôi nghĩ gì anh ta cũng biết hết ?!

Tôi kiên quyết không đồng ý, Rukawa bám riết không tha, meo meo đáng thương nhìn tôi, một lớn một nhỏ này, bốn con mắt cùng lúc nhìn chăm chăm tôi, cứ như tôi không đồng ý với bọn họ thì tôi sẽ là kẻ không có tình yêu không có nghĩa khí không có nhân tính.

Cuối cùng tim tôi vẫn mềm nhũn : “Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ thu phí, mỗi ngày một ngàn yên !”

Từng ngày trôi qua, đến tháng hai tôi xin nghỉ một tuần để chuẩn bị tổ chức hôn lễ, Itou nói với tôi : “Sau khi kết hôn em từ chức rồi ở nhà đi, anh cũng không phải không nuôi nổi em”

Tôi kiên quyết nói : “Chuyện này không bàn nữa.”

“Được rồi được rồi, anh không miễn cưỡng em” Anh đứng lên, giang hai cánh tay ra ý bảo tôi đi tới.

“Ngày mai anh đi Moscow tham dự một hội nghị.” Anh ôm lấy tôi.

“Đi bao lâu?”

“Có lẽ một tuần.”

“Vừa hay, chờ anh về em cũng chuẩn bị sắp xong rồi.”

Anh ôm tôi một lát, bỗng nhiên nói : “Em không từ chức thì anh từ chức là được.”

Tôi lườm anh một cái : “Làm ơn đi, tổng biên tập ngài đừng nói đùa nữa.”

“Tổng biên tập thì sao chứ, chỉ cần em mở miệng là anh sẽ lập tức thoái vị nhường ngôi ngay.”

Tôi cười to : “Vị trí tổng biên tập này của anh, sớm muộn gì cũng có một ngày em sẽ giành được, nhưng không phải là do anh chủ động tặng cho em, mà phải do em tự giành lấy bằng thực lực của mình.”

Anh khoa trương run bắn người lên : “Sao anh có thể cưới một cô gái thế này nhỉ ?”

Ngày hôm sau lúc tôi thu dọn đồ đạc ở nhà mới nhớ ra còn có một bản hợp đồng vẫn đặt ở văn phòng, tôi vội vàng chạy tới tòa soạn, Tsuki vừa nhìn thấy tôi đến đã khóc lóc kể lể : “Nakamori, mình xong đời rồi...”

“Làm sao vậy ?”

“Hokkaido có một lễ khánh thành sân vận động, nhưng bây giờ mọi người đều bận việc cả, không tìm ra người nào làm hết.”

“Việc này là ai phụ trách ?” Tôi hỏi.

“Là Kobayashi, nhưng ngày hôm qua cô ta bỗng nộp đơn xin nghỉ phép rồi...”

“Không phải xin nghỉ phép cần xin trước hai tuần sau đó bàn giao công việc mới được nghỉ sao ? Nào có đạo lý sát tới nút mới nộp đơn rồi nghỉ, tổng biên tập phê chuẩn ?”

Tsuki buồn rầu nói : “Đúng vậy...”

“Cần đi mấy ngày ?” Tôi hỏi.

“Hai ngày là đủ rồi.”

Tôi tính toán thời gian một chút, trở về gấp chắc là còn kịp, vì thế nói : “Giao cho mình đi.”

Tsuki mừng rỡ : “Nakamori cậu là cứu tinh của mình !! Hôn lễ của cậu mình nhất định sẽ chuẩn bị phong bì thật dày !”

Tôi về nhà thu dọn hành lý thật đơn giản rồi bắt đầu xuất phát. Khi đó tôi còn không biết, bản thân đã vô tình bước lên một hành trình thay đổi cả cuộc đời tôi.

Dọc đường đi sắc trời âm u ngọt ngào, lúc tới Hokkaido thì quả nhiên bắt đầu có mưa nhỏ, giọt mưa tí tách rơi xuống mặt đất, tôi cũng không thay quần áo khác, vừa xuống tàu tốc hành đã lại bắt xe taxi tới thẳng hội trường.

Lúc tôi đến đã là mở màn, chủ tịch đang phát biểu trên khán đài. Tôi vận thất lưng vụng trộm lên vào từ cửa hông, vừa ló đầu vào mới phát hiện có gì đó không bình thường.

Không phải tôi đã đến nhầm nơi chứ ? Mấy chục phóng viên và ký giả vác theo máy quay phim chờ khởi động, phía trước là hai hàng vệ sĩ đứng sừng sững, tất cả đều đeo tai nghe sắc mặt nghiêm trọng, lại nhìn phía sau tôi, một đám học sinh đông nghìn nghịt, người nào người ấy đều phấn khởi cổ vũ điên cuồng.

Có nhầm không vậy, một lễ khánh thành sân vận động mà thôi, có cần phải khoa trương thế không ?

Vì đi rất vội vàng, tôi không kịp nhìn kỹ tư liệu Tsuki đưa cho tôi, bây giờ hô to một tiếng xong đời trong lòng, tôi hí hửng nhìn danh sách khách quý, chỉ thấy dãy hàng trên cùng viết —

Không biết ai hét to một câu : “Rukawa Kaede đến rồi !”

Những lời này như một ngòi nổ, nháy mắt đã làm nổ tung sân vận động, tôi theo tiếng đó nhìn lại, người được hộ tống từ trong khán đài đi ra không phải Rukawa thì là ai, sự xuất hiện đột ngột của anh ta làm cả sân vận động sôi trào, fan xôn xao đứng lên, mấy chục cái máy ảnh đều cùng nhấp nháy.

Trong lúc hỗn loạn người bên cạnh tôi hình như làm vỡ một cái cốc thủy tinh, mảnh vỡ sắc nhọn cứa lên tay anh ta, anh ta dùng bàn tay nhỏ máu của mình kéo tôi lại hỏi : “Cô có khăn giấy không ?”

Tôi nhìn thấy máu, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Cơ thể tôi luôn khỏe mạnh, chỉ có một điều duy nhất làm mẹ tôi lo lắng, đó là tôi mắc chứng sợ máu vô cùng nghiêm trọng.

Bệnh này vốn không phải là vấn đề gì lớn, nhưng nếu nó phát tác không đúng lúc, phiền phức nhận được sẽ nghiêm trọng vô cùng, ví dụ như hiện tại.

Cả người tôi run bắn lên, đầu óc choáng váng ngã một cái xuống đất, đám học sinh đằng sau thoát khỏi vòng vây của vệ sĩ điên cuồng xông lên, hoàn toàn không có ai thèm chú ý đến tôi đang ngã sấp xuống, tôi đã đưa tin về các vụ giẫm đạp vô số lần, nhưng không ngờ bây giờ lại đến phiên mình tự trải nghiệm.

Cảm giác như có ai đó đập lên người tôi một phát, tôi đau đến nỗi ngừng thở, nhưng làm thế nào cũng không thể phát ra tiếng kêu được, xung quanh tôi tất cả đều là bóng người mơ hồ, hô hấp càng ngày càng khó khăn, tôi nghe thấy có người đang không ngừng thét chói tai tên Rukawa, trong đầu tôi lại hồi tưởng câu tôi nói với anh ta khi cả hai lần đầu tiên gặp nhau : “Bất tự của tôi và anh nhất định là không hợp nhau, vừa thấy anh là không gặp may rồi, về sau chúng ta đừng bao giờ gặp lại nữa.”

Tên khốn, anh hại chết tôi rồi !

Hình như là nghe thấy câu mắng của tôi, Rukawa đang ngồi trên khán đài không ngờ lại quay đầu liếc về phía bên này một cách kỳ tích, trước khi mất đi ý thức, tôi nhìn thấy anh ta biến sắc mặt, đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Slam Dunk*] *Yên Lặng Gặp Lại Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tôi nằm mơ, mơ thấy mình biến thành một chú gấu mèo, bị nhốt trong một cái lồng sắt, bên ngoài lồng sắt là một con cáo, nó đắc ý múa may trước mặt tôi : “Đáng đời chưa ~ không động đậy nổi nữa rồi chứ gì ~ ai bảo cô năng tôi ~”

Tôi cố gắng giãy dụa, cổ họng lại bị một thứ gì đó chặn lại không nói nổi, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, bỗng nhiên một ánh sáng lóe lên, tôi tỉnh lại.

Mở bừng mắt ra, tôi nhìn thấy một người đàn ông xa lạ, thấy tôi tỉnh lại anh ta rất vui vẻ : “Cô Nakamori rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi.”

Anh ta vừa nói vừa quay đầu đẩy đẩy Rukawa bên cạnh, lúc này tôi mới nhìn thấy một người đàn ông cao lớn như anh ta lại ngồi ngủ trên ghế.

“Vừa rồi cô Nakamori té xỉu, chỗ này là phòng của Rukawa, cô không cần lo lắng, tôi là...”

“Anh là Ozawa ?”

“Đúng vậy, là tôi.”

Quả nhiên không đoán sai, người đàn ông đang cười dịu dàng này chính là người đại diện của Rukawa – Ozawa Ichiro.

Rukawa mơ mơ màng màng xoa mắt, anh ta nhìn thấy tôi còn không quên liếc tôi cái xem thường : “Vô dụng, có chút đó đã té xỉu.”

Tôi giận tới mức nổ tim : “Làm ơn ! Tôi thấy máu là choáng, không chữa kịp sẽ chết người đó !”

Ozawa thân thiết hỏi : “Vậy bây giờ cảm giác thế nào ?”

“Váng đầu, hoa mắt, ù tai, buồn nôn, tay chân mỏi nhừ, kinh nguyệt không đều...”

Rukawa tiếp tục nói lời ác độc : “Thấy máu là choáng thôi, cũng không phải là chấn động não.”

“Anh không nói câu nào thì không ai bảo anh câm đâu.”

Ozawa ngay lập tức đứng ra làm sứ giả hòa bình : “Mọi người đều bớt tranh cãi đi, bớt tranh cãi nào.”

Tôi hỏi : “Sao anh lại tới chỗ này ?”

Rukawa trong ấn tượng của tôi rất ít khi tham dự những trường hợp này, thế nên mọi người mới điên cuồng như vậy.

“Chủ tịch của sân vận động này chính là HLV thời đại học của Rukawa.” Ozawa nói.

Vậy cũng khó trách, trải qua vài lần gặp mặt, coi như tôi cũng thăm dò được bảy tám phần tính cách của anh ta, tên Rukawa này tuy rằng bình thường rất lạnh nhạt, nhưng thật ra anh ta là một người trọng tình, phàm là người có ơn với mình anh ta đều nhớ kỹ.

Cứ ngủ trên giường người ta hoài cũng không phải chuyện hay, vì thế tôi đứng dậy rồi đi. Lúc gần đi Ozawa nói cho tôi biết buổi tối có một bữa tiệc, hy vọng tôi cũng có thể đến, tôi đồng ý rồi.

Đi dự tiệc rượu thì không thể mặc đồ phóng viên được, vì thế tôi đi mua một chiếc váy liền màu trắng, phong cách rất đơn giản nhưng lại dùng chất vải hạng nhất, lúc mặc lên đường nào ra đường nấy. Vì chiếc váy đẹp này, tôi cũng nhẫn nại trang điểm cho mình một chút, thả xuống mái tóc xoăn nhẹ, chiều dài vừa tới thắt lưng, tiện tay cầm lấy cái ví, lúc gần đi tôi soi gương một chút, vô cùng hài lòng về việc mình trang điểm ngày hôm nay, không nhận được lấy điện thoại ra gọi cho Itou, rất lâu sau anh mới nhận máy.

“Làm sao vậy ?” Giọng nói của anh có chút kinh ngạc.

“Không có gì, em nghe được một câu, người ta nói sự thương thức cao nhất của một người đàn ông chính là thể hiện ở việc anh ta chọn cô gái thế nào, cho nên em mới gọi điện riêng cho anh.”

Tôi nhin cười, tự đáy lòng nói : “Em nghĩ cách thương thức của Itou đúng là nhất đấy !”

Anh cười ha ha ở đầu kia điện thoại.

“Đang làm gì vậy ?” Tôi hỏi.

“Vừa mới họp xong, chuẩn bị đi ăn tối.”

“Được, vậy anh đi đi, em chờ anh về.”

Cúp điện thoại xong tôi mới cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cẩn thận nghĩ lại mới ý thức được Moscow và Nhật Bản kém nhau 6 tiếng, như vậy bây giờ ở Moscow đang là 11 giờ trưa mới đúng...

Anh 11 giờ trưa đi ăn cơm tối ?

Tôi giật mình một cái, nhưng lại vội vàng loại bỏ dự cảm không tốt kia. Nakamori bệnh nghề nghiệp của mày lại tái phát rồi, có lẽ do anh quên sai giờ thì sao ?

Đến khách sạn tổ chức bữa tiệc, bồi bàn chào đón, cúi đầu về phía tôi : “Xin hỏi cô là người tới tham dự tiệc tối từ thiện ?” Tôi gật đầu.

“Phiền cô đưa thiệp mời cho chúng tôi.”

Tôi đưa cho anh ta.

“Xong rồi, xin cô chờ cho một chút.”

Tôi đứng ở đại sảnh chán muốn chết, tầm mắt đảo qua, tôi nhìn thấy một bóng người.

Là Kobayashi ?

Bên cạnh cô ta có một người đàn ông, anh ta đang vô cùng thân thiết ôm eo cô ta, hai người đang check in ở quầy lễ tân, Kobayashi ghé vào tai anh ta nói câu gì đó, hai người đều cười đến là vui vẻ.

Nụ cười đó tôi rất quen thuộc, động tác của anh ta, thần thái, thói quen đều là những gì tôi quen thuộc, thậm chí mỗi một nếp nhăn trên mặt anh ta, độ cong khóe miệng khi cười lộ lên, vẻ mặt giao hoạt, tôi đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Người đàn ông tôi quen này, là Itou.

Bọn họ xoay người, vừa vặn chạm phải ánh mắt tôi.

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau.

Hai người kia cứ như bị trúng đạn giật mạnh về phía sau, tôi nhìn thấy trong con ngươi của họ sự kinh ngạc và sợ hãi.

Toàn bộ thế giới chỉ có tiếng gầy cao gót của tôi dẫm lên nền đá cẩm thạch, tôi đi từng bước về phía họ, Kobayashi cúi đầu rụt về phía sau một chút, sau đó tôi nhìn thấy Itou hơi nghiêng người về phía trước, nhanh chóng bảo vệ cô ta sau lưng anh ta.

Người đàn ông này, tôi quen anh ta 6 năm, hẹn hò 4 năm, động tác rất nhỏ này của anh ta, đã đập vỡ một chút ảo tưởng cuối cùng của tôi.

Tôi nói với mình, Nakamori, mày phải đối mặt, có lẽ chuyện tiếp theo sẽ rất tàn nhẫn, nhưng mày vẫn phải đối mặt.

Sau đó tôi hít sâu một hơi, dùng một ngữ khí trấn định đến khó tin nói với anh ta : “Sở dĩ tôi xuất hiện ở đây, là vì cô Kobayashi Shirumi đứng sau anh bỏ bê công việc một cách đột ngột, tòa soạn không tìm ra người nào cho nên tôi mới không thể không đến đây, tôi giải thích xong rồi, vậy thì...”

Tôi dừng lại một lát, quét mắt liếc bọn họ một cái.

“Vi sao các người lại cùng xuất hiện ở đây, xin hãy cho tôi một lý do.”

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Slam Dunk] Yên Lặng Gặp Lại Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Im lặng, im lặng như chết. Theo sự im lặng của anh ta, tim tôi cũng chìm dần vào đáy hồ.

Thật lâu sau, rốt cuộc anh ta cũng mở miệng, cũng nói với tôi, anh ta nói : “Kobayashi em về trước đi, anh muốn nói chuyện một mình với Nakamori.”

Sau khi chỉ còn lại tôi và anh ta, anh ta mới nói : “Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống...”

Tôi ngắt lời anh ta : “Không cần, nói rõ ràng luôn ở đây đi.”

“Bắt đầu từ khi nào ?” Tôi hỏi.

“Nửa năm trước, có một đêm anh uống say rượu...”

“Đúng là cái có đôi cầu nam nữ nào tặng tiu với nhau cũng dùng, tôi còn nghĩ tổng biên tập Itou sẽ dùng một phương thức mới mẻ độc đáo hơn cơ.”

“Em muốn mắng thì cứ mắng đi, ra tay đánh cũng không sao.”

“Ngượng quá tôi chưa bao giờ làm việc gì vô nghĩa cả.”

Anh ta không nói nữa. Tôi nhìn chăm chú vào mắt anh ta, tôi từng vô số lần nhìn anh ta như vậy, chúng tôi cùng đến bờ biển ngắm mặt trời mọc, hôn nhau dưới bầu trời đầy sao, từng cùng nhau vượt qua rất nhiều khoảng thời gian vui vẻ, cũng từng vì chút chuyện nhỏ mà cãi nhau túi bụi. Tôi đã nghĩ vậy là đủ để hiểu anh ta, nhưng mà, tôi chưa từng nhìn thấy vẻ mặt giờ phút này của anh ta : áy náy, nổi giận, mất mát, cất giấu một chút chờ đợi, nhưng tất cả những thứ này, bỗng nhiên trong nháy mắt, tắt lị rồi.

Anh ta nhắm mắt lại, nói : “Nakamori, chúng ta chia tay đi.”

Mặc dù là kết cục đã biết trước, nhưng khi nghe thấy hai chữ đó, đầu tôi vẫn hơi ong lên, cái gì cũng không nghe thấy, toàn bộ thế giới chỉ có tiếng tim tôi đang đập.

Thình thịch, thình thịch, chỉ có nó đang nhắc nhở tôi, tôi còn sống, tôi phải đối mặt với sự thật.

Tôi hít sâu một hơi, nhanh chóng điều chỉnh về mặt của mình, lạnh giọng nói : “Được.”

Về mặt anh ta phức tạp nhìn tôi : “Nakamori, anh muốn nói cho em biết, chúng ta chia tay không có liên quan gì đến người thứ ba, nếu em muốn hỏi lý do, vậy thì bây giờ, giờ phút này chính là lý do, em nhìn lại em đi, em bình tĩnh đến nỗi khiến anh hoài nghi em đã từng yêu anh chưa.”

“Anh nghĩ cái gì gọi là yêu ? Chẳng lẽ chính là lên lút vụng trộm sau lưng vợ chưa cưới của mình sao ? Ha ! Tình yêu cao thượng vĩ đại đến cỡ nào !”

“Em lúc nào cũng cả vú lấp miệng em như vậy, rốt cuộc vì em yêu anh mới kết hôn, hay là vì em cảm thấy mình đến tuổi nên kết hôn còn anh là một người không tôi, có phải vì cuộc hôn nhân này sẽ lấp đầy sự thiếu hụt trong cuộc sống của em không ? Em đã từng thật sự lo lắng chưa ? Em thậm chí còn không rơi cả một giọt nước mắt.”

Tôi ngắt lời anh ta : “Nếu anh muốn nhìn thấy một Nakamori Ai vì chia tay mà cảm thấy toàn bộ thế giới đều sụp xuống, muốn tôi khóc lóc ăn nói khép nép cầu xin anh ở lại, tôi nói cho anh biết, đời này tuyệt đối không thể nào !”

Anh ta há miệng thờ đốc, cuối cùng lại thất bại nhắm mắt lại.

“Từ bây giờ trở đi, tôi không còn quan hệ gì với anh nữa.”

Nói xong, tôi xoay người ngẩng đầu lên bắt mình phải đi thật thong thả về phía thang máy.

Nhưng nháy mắt khi cửa thang máy khép lại, tôi giống như một quả bóng cao su bị chọc thủng, ngã ngồi xuống mặt sàn.

Tít tít tít, điện thoại của tôi vang lên.

“Cô Nakamori phải không ? Tôi là Ozawa, buổi tiệc đã bắt đầu rồi mà tôi vẫn chưa thấy cô đến, có cần tôi phái người tới đón cô không ?”

“Không cần, tôi đã ở trong thang máy rồi.”

Đối phương do dự một chút: “Giọng của cô.....”

“Tôi không sao, tôi lập tức tới đây.” Tôi cuống quýt cúp điện thoại.

Thang máy nháy mắt đã dừng lại, đẩy cửa ra, đây là một thế giới ăn uống linh đình.

Tôi nghiêng ngả lao đảo đi về phía trước, không để ý đụng phải một người.

“Cô làm sao vậy ?” Giọng nói lạnh lùng.

Tôi sờ sờ mặt, mới phát hiện không ngờ tôi đã khóc, nước mắt cuộn cuộn không ngừng chảy ra khỏi hốc mắt, nó rơi xuống khuôn mặt tôi đã phí thời gian trang điểm cẩn thận, rơi xuống chiếc váy nhiều nếp gấp, rơi xuống tấm thảm đỏ. Tôi châm chọc nghĩ, đây là nước mắt Itou muốn nhìn thấy từ tôi, thật ra nó không đáng một đồng thể này đây.

Rukawa giật nảy mình vì đáng về của tôi.

“Xin lỗi Rukawa, bây giờ tôi không muốn nói gì hết, anh để tôi yên lặng một chút đi.”

Anh ta thật sự không đến gần nữa, mà thay vào đó là đứng cách tôi 2m, về mặt anh ta hơi lo lắng nhìn tôi không nói gì, đột nhiên tôi rất cảm ơn anh ta, cảm ơn anh ta đã dừng khoảng cách 2m này để bảo vệ lòng tự trọng của tôi, lòng tự trọng còn sót lại.

Tôi gọi một chai Vodka, rượu mạnh cay xè tràn vào cổ họng tôi, nước mắt lại chảy ra, tôi không biết uống rượu, dạ dày của tôi đang kêu rên, tiếng kêu thê lương, như vọng lại từ một hang động sâu không thấy đáy, dường như tôi có thể nghe thấy tiếng cơ thể mình đang khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng tôi không định bỏ qua cho bản thân, tôi bắt mình phải thật tỉnh táo, cuối cùng lấy cớ để sa đọa một lần.

Lúc tôi đang mơ mơ màng màng, phía sau bỗng vang lên một giọng nói khiến người ta thấy ghét.

“Ồ, đây không phải là phóng viên nổi tiếng Nakamori sao ?”

Tôi choáng váng liếc hắt ta một cái, không ngờ lại là tay phóng viên theo dõi bà Anzai bị Rukawa đánh cho một trận, nếu tôi nhớ không nhầm, tên hắt ta là Yamaha.

“Không ngờ một người như cô lại uống rượu giải sầu như vậy, nghe nói cô định kết hôn với tổng biên tập của cô, thủ đoạn của cô Nakamori thật cao siêu, leo lên cái cảnh cao này rồi, về sau nhất định sẽ một bước lên mây.”

Là một người đàn ông thì phải biết một đạo lý : Tuyệt đối không được làm một người phụ nữ nổi giận hoàn toàn, nhất là khi phụ nữ uống rượu say, hơn nữa hắt ta còn ăn nói hàm hồ như thế, tôi đặt chai rượu đến “ruỳnh” một cái lên mặt bàn, khóe miệng lộ ra một nụ cười châm chọc : “Tôi còn tưởng ai, thì ra là Yamaha, hình như anh rảnh rồi quá nhỉ, nghe nói anh bị chuyển đi nơi khác, xem ra tin tức này không giả.”

Hắt ta tiến lên vài bước, về mặt dữ tợn nói : “Tôi bị chuyển đi nơi khác, thật sự phải “cảm ơn” phóng viên Nakamori cô.”

Tôi khoát tay : “Đừng khách sáo, nhắc tay thôi mà.”

Hắt ta tức đến nổi đỏ cả mặt, bỗng nhiên ánh mắt làm cản dừng lại trước ngực tôi : “Tuy là tính cách như đàn ông, nhưng khuôn mặt và dáng người lại là hạng nhất.”

Hắt ta nghiêng sát vào tôi, vuốt nhẹ vào đùi tôi, trong mắt lóe lên ánh sáng dâm dề.

“Tôi cảnh cáo anh, bỏ tay ra.”

Hắt ta đẩy mạnh tay về phía trước vài cm : “Không bỏ ra thì sao ? Nakamori cô có thể bước lên vị trí bây giờ, nhất định là có không ít người chạm qua rồi phải không ? Sao nào, có muốn cùng tôi...”

Một tiếng “choang” vang lên, toàn bộ mọi người trong hội trường kinh ngạc dừng lại nhìn về phía chúng tôi, trong tay tôi còn cầm một chai rượu bị vỡ một nửa, tôi lạnh lùng nói : “Không bỏ ra thì sẽ có kết cục này.”

Yamaha ôm chặt cái đầu bị tôi đập chai rượu vào, máu tươi chảy ròng ròng từ đầu hắt ta xuống.

“Con đàn bà chết tiệt này !”

Hắt ta loạng choạng bò dậy khỏi mặt đất, giờ phút này tôi vô cùng hối hận vì đã nhất thời xúc động dùng chai rượu đập hắt ta, nhìn thấy máu toàn thân tôi lập tức rét run, tôi không thể động đậy được, trước mặt hóa mờ hồ, chỉ có thể chịu đựng một cái tát của hắt ta.

Tôi ngã xuống đất, mặt trái đau tê dại, Yamaha xông lên nắm đầu tôi đập về phía quầy bar, tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, có một lực rất lớn túm tôi về phía sau, tôi ngã vào lòng một người, Rukawa ôm tôi quay người cho Yamaha một đấm, Yamaha bùm mặt ngồi xồm xuống kêu rên.

“Không sao chứ ?” Anh ta hỏi.

Tôi choáng váng mở mắt ra, vừa hay nhìn thấy Yamaha đang nhặt cái chai rượu tôi vừa đập vỡ lên.

Tôi sợ hãi hét lên : “Rukawa ! Đằng sau !”

Anh quay đầu, nhưng đã không còn kịp rồi, vì không để Yamaha tiếp tục lấn tới, anh xoay tay nắm chặt lấy chai rượu ấy, mảnh vỡ trên chai rượu đâm vào lòng bàn tay anh.

Máu từ tay anh nhỏ từng giọt xuống mặt tôi.

Một giọt, hai giọt.

Cả người tôi run lẩy bẩy, Rukawa dùng sức ôm tôi, sau đó anh ta dùng tay kia che mắt tôi lại, dịu dàng nói : “Đừng sợ.”

Sau đó tôi nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc vang lên, tiếp theo là tiếng hét thảm của Yamaha.

Ngay sau đó mười mấy vệ sĩ đều vây quanh đây, Ozawa vọt tới bên cạnh chúng tôi, tôi đã không còn nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ, các loại âm thanh như là từ nơi xa xôi truyền tới, tôi cảm giác mình bị ôm lấy, ánh sáng chói mắt chiếu vào mắt tôi. Không biết qua bao lâu, ý thức cuối cùng đã trở lại, tôi mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên sofa phòng VIP, Ozawa ở bên cạnh tôi lo lắng hỏi : “Cô Nakamori cô có bị thương chỗ nào không ? Cô cứ run mãi đấy.”

Tôi lắc đầu, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình : “Đừng quan tâm tới tôi, Rukawa...”

“Cô đừng lo lắng, bác sĩ đã tới băng bó cho cậu ta rồi.”

Tôi gầy dựa đứng lên.

Ozawa đề tôi lại : “Cô đừng cử động, bác sĩ nói cô cần nghỉ ngơi.”

Cửa lớn bỗng nhiên bị đẩy ra, Rukawa đi vào, mặt anh không hề có gợn sóng sợ hãi nào, nếu không phải tay phải anh đang bị băng bó rất dày, suýt nữa tôi đã cho rằng chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ của tôi.

Cổ họng tôi như nghẹn lại, khó khăn nói : “Tay anh...”

“Đã gấp thủy tinh ra rồi, bác sĩ nói nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao.”

Anh ta nói không sao cả, nhưng tôi lại nhịn không được bắt đầu gào lên khóc, tôi đã rất lâu rất lâu không khóc như vậy, quả thật có thể dùng mấy tờ khăn cá giộng để hình dung.

Rukawa bị tiếng khóc của tôi dọa : “Này, đồ ngốc, cô khóc cái gì chứ !”

Tôi vừa khóc vừa rống anh ta : “Anh mới là đồ ngốc ! Anh mới là đồ ngốc nhất thiên hạ !”

Anh ta rống giận : “Hôm nay rốt cuộc cô bị làm sao vậy hả ?”

Tôi túm lấy ống tay áo anh ta lau nước mắt : “Tôi bị người ta đá rồi ! Hôn lễ của tôi không còn nữa rồi ! Sao nào ! Khóc cũng không cho à ! Đây là địa bàn của anh à !”

Anh ta nghe thấy tôi gặp chuyện bi thảm như thế, miễn cưỡng không giật tay áo ra, tro mắt nhìn tôi lau nước mắt nước mũi lên tay áo anh ta.

“Có lẽ hai người không hợp nhau, phát hiện sớm cũng tốt, chia tay dù sao cũng tốt hơn ly hôn.” Ozawa trước tiên đi ra đảm đương vai trò người hiền lành.

“Rukawa, cậu cũng an ủi cô Nakamori chút đi.” Anh ta huych khuỷu tay vào người Rukawa.

Anh ta không cho là đúng quay đầu sang một bên.

Như cổ tình chiến đấu với anh ta, tôi khóc càng to hơn.

Cuối cùng anh ta cũng chịu thỏa hiệp, vắt óc hết nửa ngày, anh ta mới phun ra vài chữ : “Cô....nén đau thương...”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Slam Dunk] Yên Lặng Gặp Lại Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Trên thực tế, tôi hoàn toàn không thể nào nén đau thương được, tối ngày đầu tiên trở lại Tokyo, tôi mất ngủ.

Ánh trăng trong treo lạnh lùng chiếu vào từ cửa sổ, tôi đứng trước gương, nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt tóc tai rối bù trong đó, trên mặt hình như có viết bốn chữ rất to – bị chồng ruồng bỏ.

Tôi nói với mình trong gương : “Này, Nakamori, thất tình thôi mà, bài học bắt buộc của người hiện đại, mày có cần phải biến bản thân thành kẻ tan cửa nát nhà thế này không.”

Tôi ngồi yên lặng trên sofa một đêm, cho đến khi tia nắng đầu tiên của ngày thứ hai chiếu vào từ cửa sổ, tôi mới vực dậy tinh thần đi tắm một cái, chuẩn bị đồ đạc nhẹ nhàng khoan khoái bước ra ngoài.

Đến tòa soạn, tôi đi thẳng tới phòng làm việc của Itou, nhìn thấy tôi chủ động đến tìm anh ta, anh ta rất hoảng sợ.

Tôi giành quyền nói trước : “Anh đừng lo lắng, tôi chỉ tới từ chức thôi.”

Về sợ hãi trên mặt anh ta đạt tới cực điểm, anh ta bối rối đứng lên : “Nếu em không muốn gặp lại anh, anh sẽ từ chức, về sau nhất định sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.”

Tôi lắc đầu : “Không phải như anh nghĩ, tôi ra quyết định này không liên quan gì đến anh, mấy năm nay tôi thật sự quá mệt mỏi rồi, giờ là lúc nên dừng lại nghỉ ngơi.”

Anh ta sững sờ một lúc lâu, sau đó khước miệng cong lên thành một nụ cười tự giễu : “Ha, là anh đã đánh giá cao mình. Người có thể khiến Nakamori em ra quyết định trên thế giới này, e rằng còn chưa sinh ra đâu.”

Coi như vậy đi, tôi không muốn nói thêm nữa.

“Tôi đã chuyển giao công việc xong rồi, ngày mai sẽ không đến làm nữa.”

Anh ta há mồm muốn nói câu gì đó, nhưng rồi lại suy sụp gục đầu xuống, anh ta thoát nhìn rất mệt mỏi, nếu cuộc tình này khiến một trong hai người phải mệt mỏi như vậy, nó quả thật nên chấm dứt rồi.

Tôi đưa đơn từ chức cho anh ta, nhưng anh ta không nhận lấy. Tôi đặt nó lên bàn làm việc của anh ta, xoay người rồi đi.

“Nakamori.” Anh ta bỗng nhiên gọi tôi lại.

Tôi dừng chân, cùng đợi anh ta nói với tôi một câu cuối cùng.

Giọng anh ta ảm ách : “Thật ra anh rất yêu em...”

Tôi đẩy cửa ra, rời khỏi văn phòng của anh ta, trở lại chỗ ngồi thu dọn một vài đồ đạc, đó là một buổi trưa đầu hè, ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, vừa hay dừng lại trên chậu hoa ngọc lan tôi đặt trên bàn. Tôi ngẩng đầu nhìn về phía văn phòng Itou, xuyên qua cửa chớp, tôi nhìn thấy anh ta vẫn duy trì tư thế đứng thẳng kia, rất lâu sau cũng không ngồi xuống.

Người nhất định gặp nhau trong cuộc đời, cũng chỉ là người nhất định sẽ chia sẻ với nhau những câu chuyện mà thôi. Nó không có nghĩa là họ sẽ giống như hai dòng suối nhỏ, sau khi chảy qua khắp mọi miền đất nước, sẽ cùng đổ về biển lớn.

Tôi ôm thùng đồ về nhà, trên đường đi ghé một chuyến vào siêu thị, mua cá chép và cà rốt, chuẩn bị nấu cho mình một nồi canh thật ngon, chúc mừng Nakamori Ai cuồng công việc ngày xưa từ hôm nay trở đi đã chính thức trở thành kẻ thất nghiệp.

Mới vừa ôm hai túi đồ bước vào thang máy, tôi liền nhận được điện thoại của Ozawa.

“Cô Nakamori đây phải không ? Xin lỗi đã quấy rầy cô, tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ, cô có thể ghé vào nhà Rukawa một chuyến được không ?”

“Vâng, có chuyện gì vậy ?”

“Ài, cô có thể lập tức đi tới đó một chuyến được không ?”

“Gì cơ ? Tại sao chứ ?”

“Bây giờ tôi đang ký hợp đồng ở bên ngoài, nhưng nhà cậu ta... xảy ra chút việc.” Anh ta hình như rất khó nói ra việc này.

Tôi hoảng sợ : “Xảy ra chuyện gì cơ ?”

“Ách... một chuyện rất nghiêm trọng...”

Dây thần kinh trong đầu tôi “tưng” một cái, lập tức cúp điện thoại lao ra khỏi thang máy vô cùng lo lắng chạy về phía nhà anh ta.

Đến nhà anh ta rồi tôi mới phát hiện, chuyện này, rất, vô cùng, đặc biệt nghiêm trọng.

Tôi đứng trong căn phòng bị ngập hơn 10 cm, day day lên huyết Thái Dương, tôi hít sâu một hơi nói với anh ta : “Rukawa, trên thế giới này có một thứ gọi là bể bơi, nếu anh muốn bơi, hoàn toàn có thể đi tới đó, không cần phải làm nhà mình ngập nước như vậy đâu.”

Anh ta dùng đôi mắt buồn ngủ mơ màng nhìn tôi, giải thích : “Tôi, đang tắm, ngủ quên.”

“Tiếc quá, nếu tôi tới chậm một bước, nói không chừng có thể chính mắt nhìn thấy siêu sao NBA đầu tiên bị chết đuối trong nước tắm rồi.”

Anh ta tự biết đuối lý, thức thoir ngậm miệng lại. Thấy vẻ ảm ức của anh ta, lòng tôi phần khởi vô cùng, bắt đầu xắn tay áo lên làm việc. Thoát hết nước trong phòng đã là chuyện của ba tiếng sau, hai người chúng tôi ngồi phịch trên sofa không thể nhúc nhích nổi, bụng Rukawa ngồi cạnh tôi vang lên tiếng ọc ọc.

“Đói rồi ?”

Anh ta gật đầu.

Tôi sờ sờ bụng, tôi cũng đói rồi, bỗng nhiên nhớ tới quán mì mình thường xuyên ghé vào lúc còn học đại học ở ngay gần đây, vì thế tôi kéo anh ta đứng dậy.

“Đi thôi, tôi mang anh đi ăn món mì ngon nhất Nhật Bản.”

Đi bộ 10 phút, chúng tôi đi vào một quán ăn nhỏ bên ngoài không được bắt mắt cho lắm.

“Chỗ này ?” Anh ta nhú mày.

“Tuy là hơi đơn sơ, nhưng hương vị mì ở đây là tuyệt nhất, bình thường người nổi tiếng như anh không thể hưởng thụ lạc thú của dân thường chúng tôi đâu.”

Đi vào quán mì, ông chủ vừa ngừng đầu lên đã vui vẻ chào hỏi : “Ồ, Rukawa tới rồi sao, đã lâu không gặp.”

Tôi tròn tròn mắt : “Hai người biết nhau sao ?”

Rukawa liếc tôi một cái đầy vẻ xem thường : “Trường đại học của tôi ở ngay gần đây.”

À, đúng rồi, tôi quên người này năm đó cũng học tại Tokyo, khi đó anh ta là sinh viên năm nhất đã dẫn dắt cả đội giành được chức quán quân toàn quốc, sau lại được NCAA[1] mời sang Mỹ vì sự thể hiện xuất sắc đó, chỉ học một năm đã đi Mỹ để phát triển sự nghiệp rồi.

Nói như vậy, anh ta và tôi là bạn cùng trường ! Nhưng tôi kém anh ta một lớp, tôi vừa đỗ vào thì anh ta đã đi rồi.

“Trước đây anh thường tới chỗ này sao ?” Tôi hỏi.

Ông chủ bụng hai bát mì lên, thuận tiện trả lời luôn câu hỏi của tôi : “Trước kia cậu ta tập bóng xong đều đến chỗ này của tôi ăn mì, mỗi ngày đều tập tới một hai giờ sáng, có một ngày tôi bận việc phải đóng cửa trước, buổi sáng ngày hôm sau mới phát hiện không ngờ cậu ấy lại đang ngồi ngủ trước cửa hàng nhà tôi. Vừa hỏi mới biết cậu nhóc này vừa mệt vừa đói, ngồi xuống một cái là đã ngủ rồi, từ sau đó cho dù muộn thế nào tôi cũng chờ cậu ấy đến, Rukawa luôn rất cố gắng, thế nên thành tích bây giờ đều là những gì cậu ấy xứng đáng được hưởng, có điều, cho dù nhận được nhiều vinh quang cũng phải tiếp tục cố gắng nhé Rukawa !” Ông chủ cười tùm tùm nói.

Rukawa gật đầu một cái trịnh trọng, sau đó anh ta cúi xuống ăn mì.

Còn tôi thì không cách nào bình tĩnh lại được.

Khi dân chúng quan sát nhà vua ngồi trên ngai vàng, có mấy ai chú ý đến con đường gian khổ người đó đã đi qua.

Tôi tưởng tượng tới khung cảnh anh ta cuộn mình ngủ trước cửa quán mì năm đó, không hiểu sao lại thấy đau lòng. Anh ta lúc đó, có lẽ đã rất cô đơn – phải sống một mình, chơi bóng một mình, không biết cách giao tiếp với người khác, chỉ số EQ lại thấp như vậy, không có người thân bên cạnh, bạn bè cũng không, cũng không biết đã sống thế nào nữa.

Phát hiện tôi đang nhìn anh ta, anh ta hỏi : “Sao vậy ?”

Tôi vươn tay : “Rukawa, chúng ta làm bạn đi.”

Anh ta hừ lạnh một tiếng : “Tôi không làm bạn với đồ ngốc.”

Tôi cười to : “Không sao, tôi chuyên làm bạn với đồ ngốc, tới bắt tay đi.”

“Anh đừng làm vẻ mặt không cam lòng như vậy, nếu theo kế hoạch thì hôm nay là ngày tổ chức hôn lễ của tôi, ngay cả kết hôn tôi cũng không thềm làm, chạy tới đây ăn mì cùng anh, anh nên cảm động mới phải chứ.”

“Hừ ~”

“Anh nợ tôi một hôn lễ đó Rukawa.”

“Ngu ~ ngốc ~”

Tôi quyết định đổi đề tài : “Nói chút chuyện về thời trung học của anh đi.”

Anh ta nhẹ nhàng nhún mày lại.

“Lúc học trung học anh đang làm gì ?”

Anh ta cau mày suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói : “Đang chơi bóng rổ.”

Fuck ! Tôi quên mất người này cả đời cũng chỉ làm một chuyện.

“Ách... Vậy tâm sự về đội bóng thời trung học của anh đi.”

Rất lâu sau anh ta cũng không nói gì, ngay khi tôi nghĩ rằng anh ta không có hứng thú với chủ đề này, đột nhiên anh ta nói : “Đội trưởng là khi đột.”

Hà ?

“Còn có một con khi lông đỏ suốt ngày kêu gào muốn chết.”

Anh ta chơi bóng trong vườn bách thú sao ?

“Có một tên thiếu răng cửa.”

Đỉnh đầu tôi có một con quạ đen bay qua.

“Còn có một hậu vệ vóc dáng nhỏ bé nhưng tốc độ rất nhanh.”

Tôi nhẹ nhàng thờ ra, cuối cùng cũng có một người bình thường.

“Nhưng cậu ta thường xuyên dừng lại chảy nước miếng với quản lý của chúng tôi giữa trận đấu.”

Mẹ nó...

Anh ta tiếp tục nói : “Khi đó chúng tôi thường xuyên nói một câu.”

“Chúng ta rất mạnh.”

Ngữ khí của anh ta trầm thấp mà kiên định, nhưng ánh mắt lại dịu dàng như thế, tôi hiểu ánh mắt này, chỉ khi mọi người nhớ về hồi ức quan trọng nhất của mình mới có thể để lộ ánh mắt đó.

Anh ta ngẩng đầu, đôi mắt tỏa sáng như một viên kim cương lấp lánh, bỗng nhiên tôi bị ánh mắt đó làm rung động, trong nháy mắt kia, hình như tôi nhìn thấy được anh ta lúc 16 tuổi.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Slam Dunk*] *Yên Lặng Gặp Lại Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Chào tạm biệt ông chủ, chúng tôi rời khỏi quán mỳ, đi dọc theo bờ biển về. Tôi cời giày cao gót đáng ghét, xách nó lên tay chậm rãi đi cùng anh ta. Đã rất lâu rồi tôi không đi tản bộ như vậy, phần lớn thời gian tôi đều chạy đi chạy lại ở hiện trường, thức đêm soạn thảo văn bản, hoặc là bị công việc phóng vấn làm cho rối tinh rối mù.

Bỗng nhiên tôi nói : “Rukawa, cảm ơn anh.”

Anh ta hơi sững sốt : “Không cần, tôi đã muốn đánh tên kia thêm một trận từ lâu rồi.”

Tôi lắc đầu : “Tôi không có ý nói tới việc đó. Ý của tôi là, cảm ơn anh đã để tôi ý thức được, con người nên sống vì ước mơ của mình, chứ không phải là bị cuộc đời xô đẩy trôi dạt về phía trước.”

Về mặt anh ta như đang nói “Có liên quan gì tới tôi ?”

Liên quan rất lớn tới anh.

Trên thế giới này, có một số người vì cuộc sống mà nuôi dưỡng ước mơ, nhưng cũng có một số người, lại vì ước mơ mà xây dựng cuộc sống. Kiểu người về sau, cũng giống như anh vậy, bởi vì có ước mơ, cho nên không thể dao động, không thể bị làm cho sợ hãi.

“Tôi hôm qua tôi không ngủ chút nào, muốn ra một quyết định, tôi từ chức.”

Dường như anh ta không hề kinh ngạc.

“Cũng không phải là vì tôi sợ hãi nhìn thấy Itou và Kobayashi, trên thực tế, sau khi bình tĩnh lại tôi cũng ý thức được chắc gì Itou đã nói sai, có lẽ, tôi thật sự không thương anh ta như trong tưởng tượng.”

Tôi vuốt những lọn tóc bị gió biển thổi bay.

“Muốn biết vì sao tôi lại sợ nhìn thấy máu như thế không ?”

Tôi lấy dũng khí rất lớn, chậm rãi nói : “Cha tôi là một họa sĩ, chịu ảnh hưởng của ông, từ nhỏ tôi đã lấy bút vẽ làm đồ chơi, tôi rất có khiếu trong phượng diện này, tác phẩm của tôi khiến rất nhiều người lớn đều tán thưởng không thôi, tất cả mọi người đều nói sau khi tôi lớn lên nhất định sẽ kế thừa sự nghiệp của cha, ngay cả chính tôi cũng cho là vậy, có điều, tất cả đều thay đổi vì cái chết đột ngột của cha tôi.”

Tôi ngừng lại, biển lớn bị bao phủ trong đêm tối, trước mắt là một màu đen tuyền không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng sóng vỗ nhẹ vào bờ, như một tiếng thở dài trầm thấp.

Tôi ôm lấy cánh tay, tiếp tục nói : “Đó là một tai nạn xe cộ, ông ấy chết vì đã cứu tôi. Ngày đó ông mang tôi đi ngoại ô về thực vật, trên đường về bức vẽ của tôi bị gió cuốn đi, theo bản năng tôi đuổi theo, khi chạy đến giữa đường cái, bỗng nhiên một chiếc xe tải lao nhanh tới. Tôi sợ tới mức không thể nhúc nhích, chỉ cảm thấy có người đẩy tôi một cái, chờ đến lúc tôi lấy lại tinh thần, ông ấy đã gục xuống trước mặt tôi, máu đỏ tràn ra từ người ông, lan đến dưới chân tôi, tôi nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ mở to của ông, nó vẫn không nhắm lại, rất nhiều năm sau đó, ánh mắt tuyệt vọng trước khi chết của cha và mùi máu tươi ngập tràn trong không khí ấy vẫn luôn bám lấy tôi, mỗi lần nhìn thấy máu, cảnh tượng khủng khiếp đó sẽ thoáng hiện ra trong đầu.

Sau đó, tôi không còn đặt bút vẽ nữa, tôi bắt đầu biến thành một học sinh vô vị, mỗi lần dự thi đều cố gắng giành điểm cao nhất, mỗi ngày tôi đều học đến tờ mờ sáng, tôi liều mạng như vậy, chính là bởi vì tôi sợ phải cầm lại bút vẽ, chiếc bút vẽ đã làm bạn với tôi từ nhỏ đến lớn, tôi bắt đầu sợ nó vô cùng.

Cuộc sống cũng thay đổi một cách nặng nề, tôi trở thành một người im lặng, máy móc, thậm chí chết lặng, lúc nên đọc sách, tôi cố gắng giành điểm cao nhất trường, lúc nên làm việc, tôi cố gắng quên mình vì công việc, lúc nên kết hôn, tôi lại cố gắng kết hôn với một người đàn ông trẻ tuổi đầy hứa hẹn, nhưng mà, những thứ này thật sự là điều tôi muốn sao ?

Cả đêm hôm qua tôi đều suy nghĩ một vấn đề : Ước mơ của tôi ở đâu rồi ? Nó đã biến mất, hay là bị tôi giấu vào một nơi nào đó mà chính tôi cũng không biết. Thật ra tôi khổ sở không phải vì bị vứt bỏ, mà là tôi phát hiện không ngờ mình lại là một người vô cùng thất bại. Mấy năm nay tôi nhắm mắt đi về phía trước, vốn không biết điểm cuối là gì, cũng không biết thắng lợi chỉ cho tôi ý nghĩa nào. Rukawa, anh cố gắng nhiều như vậy, là bởi vì anh có ước mơ, còn sự cố gắng của tôi...”

Tôi phải lắc đầu một cách thất vọng: “Tôi không biết là vì cái gì.”

Tôi chưa nói cho anh ta biết, trước khi hai chúng tôi quen nhau, tôi đã từng xem một trận đấu của anh ta, anh ta lúc trên sân đấu tỏa sáng hơn bất cứ ai, giống như một viên kim cương đẹp mắt.

Anh ta không thể thoát về ước mơ của mình, sự thành thật của anh ta đối với bóng rổ, trong chốc lát hình như đã thấp lèn nguyện vọng đã vụt tắt từ lâu trong tôi, ước mơ được cầm bút vẽ lên thế giới đã lang thang rất lâu này.

Đối với kiểu người kiêu ngạo như tôi mà nói, thất bại cũng không đáng sợ, đáng sợ là phải chính miệng thừa nhận thất bại đó, mỗi một câu tôi nói đều rất khó khăn, nhưng tâm trạng lại dần dần tốt lên, như được mở ra một kẽ hở, ánh mặt trời lập tức chiếu vào từ kẽ hở đó.

Rukawa không nói gì hết, anh ta chỉ lẳng lẳng lắng nghe.

Chúng tôi ngồi trên bờ cát, không để ý đã qua một đêm rồi, sắc trời bắt đầu chậm rãi sáng lên, trong khung cảnh đó chỉ có hình ảnh của tôi và anh ta, ánh nắng ban mai tựa như những xúc tu mềm mại, từng chút từng chút một, thấp sáng chúng tôi. Một ngày mới lại bắt đầu, trong nháy mắt đó, ánh sáng màu vàng phủ kín mặt biển, vờn xa khắp mọi nơi.

Lần đầu tiên tôi ngắm mặt trời mọc gần như vậy, bỗng nhiên thật sự rất muốn khóc, tôi cảm giác được có chỗ nào đó sâu trong lòng mình, có một tôi hoàn toàn mới, phá vỡ xiềng xích gầy thoát ra ngoài.

Rukawa bên cạnh đột nhiên hỏi : “Bây giờ đã tìm về ước mơ chưa ?”

Tôi gật đầu, trong lòng sớm đã có đáp án : “Tôi muốn tiếp tục vẽ.”

Rất ít người đi đường trên ngã tư sáng sớm đầy sương mù, Rukawa đưa tôi về tận nhà. Ánh nắng sớm giữa hè không nóng cháy chút nào, chúng chiếu

vào từng hàng cây trước phố, một màu xanh mát đượm mắt người, Rukawa đứng dưới hàng cây ấy, gió nhẹ khẽ lay mái tóc anh, phía sau là hàng hoa đậm bọt đỏ chói.

Tìm tôi không biết từ lúc nào đã chậm lại nửa nhịp, có một cảm xúc rất lạ từ từ nảy mầm trong lòng, ngay cả đứng bình thường bên cạnh anh cũng khiến chân tay tôi luống cuống, tôi nhìn anh, bỗng nhiên đỏ mặt một cách khó hiểu.

Anh không hề phát hiện ra sự khác thường của tôi, bỗng nhiên nói : “Thứ bảy tuần sau là trận đấu thứ 100 của tôi, cô cũng đến đi.”

Đây coi là lời mời sao ? Bỗng nhiên tôi rất muốn làm rõ tính chất của lời mời, là anh thuận miệng nhắc tới, hay là...anh hy vọng nhìn thấy tôi ?

“Vì sao muốn tôi đi ?” Theo bản năng tôi thốt ra, nhưng lời vừa ra khỏi miệng đã hối hận.

Anh hỏi lại : “Không phải cô nói chúng ta là bạn sao ?”

“Đúng, đúng vậy.”

Tôi bối rối cười gật đầu, cố gắng đè xuống một chút mắt mát trong lòng : “Được, tôi nhất định sẽ đến trình diện.”

Đưa tôi về nhà an toàn, anh gấp một cái rồi xoay người bước đi. Đóng cửa lại, tôi không bật đèn lên, một mình đứng trong bóng tối, nụ cười trên gương mặt cũng dần dần biến mất, như tất cả năng lượng đều bị rút khỏi cơ thể, tôi vô lực dựa vào cánh cửa, vuốt trái tim đập điên cuồng của mình, bỗng nhiên tôi tuyệt vọng ý thức được một việc, trong ánh nắng hè ban mai này, tôi đã phát hiện ra một chuyện tệ nhất.

Hình như tôi đã thích người này...

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Slam Dunk*] *Yên Lặng Gặp Lại Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Ngày hôm sau tôi về nhà cũ một chuyến, đem chuyện từ chức nói cho mẹ tôi biết.

“Về sau con định thế nào ?” Bà hỏi.

“Con muốn bắt đầu học vẽ một lần nữa.”

“Thật sao ? Tốt quá rồi ! Ai-chan có thể cầm bút vẽ lên lần nữa, Suteko trên trời có linh thiêng nhất định cũng rất vui mừng.”

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía tấm ảnh chụp cha tôi để trên bàn, lúc đó ông vẫn còn rất trẻ và đẹp trai.

“Đúng rồi, mấy ngày trước Yoshino đến thăm mẹ, con còn nhớ Yoshino không ? Cậu bé trước kia học vẽ cùng con, bây giờ cậu ấy đang ở Pháp, đã trở thành một họa sĩ vô cùng thành công rồi, không hề kém cha con năm đó đâu.”

Tôi nghĩ hơn nửa ngày, Yoshino à, cậu nhóc trước đây thường xuyên bị tôi bắt nạt, là một tên nhóc thích khóc nhè như con gái, lúc về nhất định sẽ vùng về quét màu lên mặt.

Cho nên nhiều năm sau tôi gặp lại cậu ta, câu đầu tiên tôi nói với cậu ta là : “Áy, không ngờ trên mặt cậu lại không có màu vẽ kia.”

Cậu ta cười dịu dàng : “Nakamori vẫn kiêu ngạo như vậy, không thay đổi chút nào.”

“Nakamori không cho phép làm càn, đừng quên bây giờ con là trợ thủ của Yoshino.” Mẹ gõ đầu tôi một cái.

“Dựa vào cái gì chứ, trước kia cậu ta còn là sư đệ của con đấy.” Tôi tức giận bắt bình nghĩ, trước kia cậu ta còn không vẽ đẹp bằng con đâu.

“Để Nakamori Ai cậu theo tôi học vẽ tôi cũng thấy rất áp lực đó.” Về mặt cậu ta tuyệt đối không giống “rất áp lực”.

“Khi nào thì cậu chuẩn bị về Pháp ?” Tôi hỏi.

“Cậu không nói tôi cũng quên mất, bên kia vừa gọi đến, có tình huống khẩn cấp cần tôi về xử lý, cậu chuẩn bị hành lý đi, ngày kia chúng ta khởi hành.”

“Ngày kia ?”

“Sao vậy ? Cậu bận việc ?”

“Ừm...tôi...”

Mẹ ngắt lời tôi : “Con thì có việc gì chứ, Yoshino sắp mở triển lãm tranh rồi, con cũng tận dụng cơ hội này luyện tập một lần đi.”

Về đến nhà, tôi vừa thu dọn đồ đạc vừa xoắn xýt một vấn đề – tôi có cần gọi gấp cho Rukawa một cuộc điện thoại không ?

Trong đầu tôi hiện ra hai Nakamori, hai người bạn họ đứng hai bên vấn cò.

Nakamori số 1 nói : “Sao có thể không chào từ biệt đã đi chứ, gọi điện thoại hẹn anh ta ra gặp mặt đi, cô không muốn gặp anh ta sao ? Rõ ràng trong lòng cô rất muốn mà !”

Nakamori số 2 lập tức phản bác : “Làm ơn đi, gặp cái gì mà gặp ! Gặp rồi thì làm sao ? Mau chặt đứt phần tình cảm phi thực tế này rồi quay trở lại hiện thực đi !”

“Phải làm theo trái tim của mình, cẩn thận về sau cô sẽ hối hận !”

“Phiền cô tỉnh táo giùm chút ! Hai người vốn không thể nào đến được với nhau đâu ! Cô cũng không phải là đứa trẻ lên ba, chẳng lẽ còn muốn tin vào chuyện cổ tích sao ?”

Nakamori số 1 tung đòn sát thủ : “Này ! Nakamori, đây cũng là cô sao ? Muốn làm gì thì làm cái đó ! Cô lẽ mề như vậy từ khi nào ?”

Đúng vậy ! Đây còn là tôi sao ? Gọi điện thoại xin lỗi nói cho anh ta biết tôi không thể tới xem trận đấu của anh ta cũng không chết mà ! Tôi hùng dũng oai vệ đứng lên vọt về phía điện thoại, nhấn xuống dây số tôi đã thuộc lòng từ lâu, nhưng một giây cuối cùng, tôi lại dừng lại.

.....

Nếu anh ta nghe thấy tôi không thể tới, lại chỉ nói : “Ồ, được rồi, không sao đâu.”

Nếu anh ta nghe thấy tôi phải đi, lại chỉ nói : “Ồ, vậy sao, hẹn gặp lại.”

Thế thì tôi phải làm sao bây giờ ?

E rằng tôi sẽ càng đau lòng hơn, so với việc hối hận trong tương lai, chỉ sợ cảm giác tình cảm của mình bị khinh thường này sẽ càng làm tôi không chấp nhận nổi.

Tôi đang nghĩ đến đó, đầu bên kia điện thoại bỗng vang lên tiếng nói : “Alo ?”

Tôi ngẩn ra, hận không thể đâm đầu vào tường, từ lúc nào đã không cẩn thận nhấn phím quay số rồi ?

“À, ừm. tôi là Nakamori...” Tay tôi lo lắng cầm lấy dây điện thoại.

“Cô Nakamori à, Rukawa đang tập bóng, cô có chuyện gì sao ?”

Nhận điện thoại là Ozawa.

“À, thôi bỏ đi, xin lỗi vì đã làm phiền.” Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi trong lòng.

“Tôi sẽ nhắc cậu ta đợi lát nữa gọi điện lại cho cô.”

“Không, không cần !” Tôi thốt ra.

“Không cần phải gọi lại cho tôi đâu, cứ như vậy đi, tôi cúp máy trước.”

Cũng không chờ Ozawa nói nữa, tôi cuống quýt cúp điện thoại, nhưng tôi vẫn đứng ngòai không yên, tôi phát hiện tay mình không ngờ lại đang run, mặc kệ tôi đang làm gì, lực chú ý đều đặt lên chiếc điện thoại nho nhỏ kia, thoáng có chút động tĩnh, tôi đã như đứng đồng lửa ngồi đồng than, lại là một đêm không ngủ, điện thoại cũng không vang lên tiếng chuông nào, tôi không biết mình đang sợ hãi cái gì, hoặc là đang chờ mong cái gì, nhưng tôi không kịp làm rõ cảm xúc phức tạp này rốt cuộc có nghĩa là gì, ngày hôm sau đã cùng Yoshino bước lên chuyến bay tới Pháp.

Cho đến khi loa phát thanh yêu cầu tắt di động, tôi cũng không nhận được cuộc gọi của Rukawa.

Lúc máy bay cất cánh lên trời, bỗng nhiên tôi nhớ tới một câu trong cuốn tiểu thuyết nào đó của Charles Dickens[1], ông nói tình yêu trưởng thành, sự tôn trọng, lòng chung thủy sẽ không dễ dàng biểu hiện ra ngoài, nó trầm thấp và khiêm tốn, nhượng bộ và ẩn giấu, chờ đợi tiếp nối chờ đợi.

Tôi cười khổ một cái, nhắm mắt lại, bắt mình chìm vào giấc ngủ.

Gần như tất cả mọi người đều nói, Paris là một thành phố lãng mạn và xa hoa.

Tôi không thích những thứ gì đó quá vật chất, thế nên sau một năm ngây người ở Paris, tôi quyết định chuyển về thị trấn Amboise[2], nơi đó là chỗ ở cũ

của Da Vinci, là một thị trấn nhỏ yên tĩnh và dễ chịu, đầu năm khi tôi đi du lịch, vốn chỉ muốn ở đó vài ngày rồi đi, nhưng đến đó lại thấy không còn muốn đi nữa, thế là tôi dành hết số tiền còn lại thuê một ngôi nhà, quyết định ở lâu dài.

Yoshino đến giúp tôi chuyển nhà, cậu ta vẫn rất chăm sóc tôi, về lĩnh vực mỹ thuật cũng dốc lòng chỉ dạy, tuy rằng tôi đã bỏ dở rất nhiều năm, nhưng may là năng khiếu của tôi vẫn còn, cậu ta đã chính thức tuyên bố không cần tôi làm trợ thủ nữa, bởi vì “lấy trình độ bây giờ của Nakamori thì sớm muộn gì cũng có một ngày cậu vượt qua tôi.”

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, cậu ta rút một bức tranh ra. Đó là bức tranh tôi đã tùy tiện vẽ khi tỉnh lại vào đêm hôm qua, thứ tôi đã gặp trong giấc mơ.

Cậu ta nhìn bức tranh kia, tự đáy lòng tán thưởng : “Nakamori, quả thật cậu không nên đi làm phóng viên gì đó, cậu vốn chính là một họa sĩ thiên tài.”

Chính giữa bức tranh kia là hình một con cáo được vẽ bằng chì than.

Lại còn là một con cáo rất kỳ lạ.

Hùng tráng, chói mắt, cao ngạo, sắc bén, nhưng mà, ánh mắt nó lại dịu dàng như vậy. Vẽ ánh mắt nó tôi đã mất rất nhiều sức lực, để ánh mắt nó tỏa ra được tia sáng ấy, đó là ánh mắt vô cùng đơn thuần, vô cùng dịu dàng, ít có trên thế giới này.

“Nếu trên thế giới thật sự có người có được đôi mắt như vậy, nhất định người nhìn thấy cả đời cũng không thể quên.” Yoshino nói.

Tôi cười gât đầu: “Đúng vậy, là không thể quên.”

Yoshino đột nhiên nói: “Nakamori, không bằng tôi chuyển về sống cùng cậu đi.”

“Vi sao ? Cậu ở đây đang tốt sao lại muốn chuyển nhà ?”

Cậu ta hơi thất vọng nhìn tôi : “Tôi vẫn luôn thích cậu, không phải là cậu không biết chứ ?”

Bàn tay gấp quần áo của tôi ngừng lại, tôi cũng không phải con ngốc, đương nhiên tôi có thể cảm giác được, nhưng mà...

“Cậu đã có người trong lòng rồi sao ?” Cậu ta hỏi.

Tôi gât đầu theo bản năng.

Một gương mặt bất ngờ hiện lên trong đầu tôi, đã qua hơn một năm rồi, sau khi tôi đi mà không tạm biệt cũng không có liên lạc gì với anh, không biết tên đó có tức giận không, nhưng lấy tính cách của anh, trong lòng chắc sẽ không có quá nhiều thay đổi, nói không chừng anh đã quên mất người tên Nakamori Ai này từ lâu rồi...

Tôi cười tự giễu.

Vừa tới mùa xuân, tôi chính thức chuyển nhà, Loire cách Paris khoảng hai giờ đi về phía Tây Nam, hàng xóm của tôi bà Bolton là một bà lão sống một mình, lúc tôi không có việc gì làm thường tìm đến nói chuyện phiếm với bà, bà là một người có khiếu nói chuyện hài hước, hơn 70 tuổi rồi nhưng ánh mắt bà vẫn rất minh mẫn.

Đúng là mùa xuân có khác, bao bọc bên ngoài ngôi nhà nhỏ của bà Bolton là một dãy hàng rào thấp bé, phủ đầy hàng rào là những khóm tường vi đủ màu sắc, trông chúng thật nổi bật trên nền thường xuân xanh mát. Sáng sớm tôi tỉnh lại vì ánh mặt trời, chuẩn bị dụng cụ vẽ rồi đi tới nhà bà làm khách, tôi giúp bà vẽ chân dung, bà mời tôi uống nước, thẳng trước bà vừa đi du lịch Ấn Độ, mang về từ Assam [3] mấy gói hồng trà chính hãng.

Hôm nay bà mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, từ xa nhìn lại bà thật giống như một thân cây tràn trề sức sống.

“Hôm nay bà muốn tới nghĩa trang thăm Mike.” Bà vô cùng vui vẻ nói với tôi.

Mike là người chồng đã qua đời bốn năm trước của bà.

“Ông ấy nhìn thấy bà mặc váy mới nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Đương nhiên, bà mặc gì ông ấy cũng khen hết.” Bà nói rất tự hào.

Bà Bolton đột nhiên hỏi : “Ai-chan xinh đẹp như vậy vì sao lại không có bạn trai ?”

Tôi nghĩ một lát : “Có lẽ vì trước đây cháu đã quen một chàng trai rất không tồi, sau này cho dù là gặp ai trong lòng cũng sẽ vụng trộm so sánh người đó với anh ấy, so tới so lui, cuối cùng cháu vẫn cảm thấy anh ấy tốt hơn.”

“Vậy vì sao lại không ở bên nhau ?”

“Bởi vì anh ấy cách cháu quá xa.”

“Yêu xa à ?”

Tôi lắc đầu : “Không ạ, còn xa hơn điều đó nhiều.”

Người kia ư, dù là ai cũng không dám hy vọng xa vời có thể sống vai với anh, người giống như anh, đứng quá xa sẽ không nhìn rõ, đứng quá gần cũng không thể nhìn rõ, bởi vì ánh sáng của anh quá chói mắt.

Bà mím mím môi, thất vọng nói như một đứa trẻ : “Đáng tiếc quá, vì sao cháu không thổ lộ với cậu ta ?”

Tôi nói : “Khác với người phương Tây, Nhật Bản là một dân tộc khá kín đáo, mọi người ở đây thường xuyên dùng cảm nói lớn câu anh yêu em, nhưng người Nhật Bản lại không như vậy, chúng cháu chỉ biết nói : Ánh trăng đêm nay thật đẹp.”

Đây là một điển cố, nghe nói Natsume Souseki[4] từng làm giáo viên tiếng anh ở trường trung học Ehime một thời gian. Có một ngày, học trò dịch “I love you” thành “Anh yêu em”, ông lắc đầu nói : “Người Nhật Bản sẽ không nói vậy.”

“Vậy phải dịch thế nào ạ ?” Học trò hỏi.

Ông trầm ngâm một lát : “Em nên dịch thành : Ánh trăng đêm nay thật đẹp.”

Những vì sao sáng rọi trên đường về nhà, ánh trăng phủ lên đường phố một lớp màn trắng ngần, chớp mũi thoang thoang mùi hoa lê thơm ngào ngạt, tôi đi dưới đèn đường, đột nhiên rất muốn viết cho Rukawa một bức thư.

Tôi không có địa chỉ của anh, nhưng không sao, chỉ là tôi đột nhiên rất muốn làm chuyện này mà thôi, vì thế tôi tìm giấy và bút, ngồi xuống ghé gở dưới hàng cây viết thư cho anh.

“Chào Rukawa, thật mạo muội viết cho anh phong thư này.

Hy vọng anh còn nhớ tôi là ai, nếu anh quên, vậy cũng không sao, coi như là tôi tự nói một mình đi. [Nhưng nếu anh thật sự quên tôi thì tôi sẽ vô cùng vô cùng tức giận !]

Thật xin lỗi vì đã không đến xem trận đấu của anh, nhưng chắc là anh đã thắng rồi, năm trước là trận đấu thứ 100, vậy bây giờ là trận thứ bao nhiêu ? Tôi đang rất cố gắng đấu tranh vì ước mơ của mình, bây giờ mỗi ngày tôi đều sống rất vui vẻ, tới bây giờ tôi mới biết, thì ra khi được làm chuyện mình thích, con người ta dù mệt nhưng lại thấy hạnh phúc như vậy.

Tôi ở tại một thị trấn nhỏ của nước Pháp, chắc anh không tưởng tượng được bây giờ tôi rảnh rỗi thế nào đâu, mỗi ngày đều vẽ vời, trồng hoa, kết bạn, khác hoàn toàn với cuộc sống trước kia.

Bây giờ tôi đang ngồi trên một chiếc ghế dài ven đường viết thư cho anh, không biết là ai đã viết lên chỗ tựa lưng của ghế hai câu thơ:

When night is almost done[5]

And sunrise grows so near

Tôi cảm thấy hai câu thơ này thật hay, cho nên muốn tặng nó cho anh.

Thật ra tôi rất ít khi viết thư cho người khác, cũng không biết nên nói gì mới hay, mấy tháng nữa tôi sẽ tổ chức một cuộc triển lãm tranh ở đây, trong đó có một bức là vẽ cho anh, thật hy vọng anh có thể nhìn thấy nó.

Chúc hạ an.

Nakamori Ai.”

Sau khi ngừng bút, tôi lại nghĩ một lát, cuối cùng quyết định p/s thêm một câu : Rukawa, anh biết không, ánh trăng đêm nay thật đẹp.

.....

Đêm đó sau khi trở về tôi nằm mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, có một con cáo chạy tới nắm lấy lỗ tai tôi : Này, gấu mèo ngốc, sao cô không trực tiếp nói cho tôi biết ?

Tôi lườm nó một cái : Hừ, còn lâu tôi mới chủ động nói, tôi là con gái cơ mà, tôi rất sĩ diện !

Cáo oán hận mắng : Ngủ ngốc !

Lúc nó mắng tôi lông mi cong nhẹ lên, đầu nó ngẩng cao, vẻ mặt khinh thường, cực kỳ giống người nào đó.

Tôi tìm được hòm thư công cộng của anh ở trên mạng, người làm truyền thông đều biết hòm thư kiểu này vài năm cũng không thấy được mở ra xem một lần, tỷ lệ anh nhìn thấy nó rất xa vời, nhưng tôi vẫn gửi đi, không ôm hy vọng gì, chỉ đơn giản là muốn chuyện thì phải có đầu có cuối thôi.

Lúc tìm tin tức về anh tôi cũng nhìn thấy một tin tức : Rukawa bị bắt gặp đang hẹn hò với một cô gái thần bí, có tờ báo cho rằng cô gái ấy chính là

Miyazaki Yuih con gái rượu của tập đoàn tài chính Miyazaki, ngay sau đó ngày hôm sau cô Miyazaki lại xuất hiện ở nhà thi đấu cổ vũ cho Rukawa, mọi người đều đoán rằng chắc là bọn họ đang yêu nhau.

Tay tôi run lên, tắt trang web đi.

Tôi không nhịn được liếc một cái xem thường, hừ ! Yêu nhau ? Tên kia biết cái gì gọi là yêu sao ? Còn hẹn hò ? Người nói câu này không sợ làm mất không khí à ? Đại tiểu thư thì sao chứ ? Có thể chờ nổi anh ta tám tiếng không ?

Tôi lòng đầy căm phẫn nghĩ, không ngờ đã đem lời trong lòng nói ra : “Có gì đặc biệt hơn người ! Còn lâu tôi mới đau lòng !”

Bà Bolton hoảng sợ : “Ai-chan cháu nói gì vậy ?”

Tôi vội vàng tỉnh lại : “Dạ ? Không có gì, cháu đang nói, ách, hôm nay trà uống ngon lắm.”

“Hôm nay cháu không yên lòng chút nào.”

Tôi lập tức phủ nhận : “Không có đâu ạ.”

Bà bắt đầu dĩ giờ cái cốc lên : “Còn nói không có, rõ ràng chúng ta đang uống nước trái cây !”

Chú thích :

[1] Charles Dickens : Charles John Huffam Dickens, bút danh “Boz”, là tiểu thuyết gia và người chỉ trích xã hội người Anh. Ông đã tạo ra một số nhân vật hư cấu được biết đến nhiều nhất trên toàn cầu và được coi là người viết văn nổi tiếng nhất thời đại Nữ hoàng Victoria.

[2] Amboise : là một thị trấn trong tỉnh Indre-et-Loire, thuộc vùng hành chính Centre-Val de Loire của nước Pháp, có dân số là 11.457 người.

[3] Assam : là một bang Đông Bắc của Ấn Độ với thủ phủ là Dispur, một vùng ngoại ô của thành phố Guwahati.

[4] Natsume Souseki : là nhà văn cận-hiện đại lớn của Nhật Bản.

[5] When night is almost done/And sunrise grows so near : là hai câu thơ trong bài Liê của nữ nhà thơ Mỹ nổi tiếng Emily Dickinson

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Slam Dunk*] *Yên Lặng Gặp Lại Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Ngày tháng êm đềm trôi qua, chỉ có một việc thay đổi, đó là tôi không còn lên mạng tìm tin tức về Rukawa nữa, tôi nghĩ nếu đã không có sức để thay đổi, vậy thì đừng làm bản thân buồn phiền thêm. Đầu tháng 7, tôi bắt đầu bận rộn vì chuyện chuẩn bị triển lãm tranh của mình, từ việc chọn địa điểm đến thiết kế ở đó tôi đều tự mình làm, hội chứng hoàn mỹ lại xồng ra, tôi đã lâu không nghĩ ngợi rồi. Có một ngày đi ngang qua quán bar nhỏ, bà Bolton ngồi ở trong vẫy tay với tôi : “Hi ~ Ai-chan.”

Không biết từ đâu bà lấy ra một bó hoa.

“Tặng cho cháu này.”

“Cám ơn bà ! Đây là hoa gì vậy ạ ?”

“Diên vĩ đó cháu, mùi hoa này tươi mát nhẹ nhàng, rất thích hợp với Ai-chan.”

Bà kéo tôi ngồi xuống : “Lại uống với bà hai chén đi, vì chúc mừng mùa hè đã đến !”

Thật không còn cách nào khác với bà cụ này, chỉ cần bà muốn uống rượu, bà có thể chúc mừng tất cả mọi thứ trên đời.

Tôi ngồi xuống, bà rót cho tôi một ly rượu anh đào ngâm, tên là Ginginha[1], hương vị trong chát có ngọt, tôi vừa uống mấy ngụm mà mặt đã bắt đầu phồng hồng.

Bà Bolton vô cùng hứng thú hỏi : “Đúng rồi, chàng trai lần trước cháu nói với bà, cháu còn liên lạc với cậu ta không ?”

Tôi lắc đầu, sau khi lá thư đó được gửi đi thì không có thư trả lời như dự kiến, tôi nghĩ anh ta chắc đã quên Nakamori Ai này là ai rồi.

“Nói vài chuyện về chàng trai đó cho bà nghe đi.”

Hôm nay tâm trạng bà Bolton vô cùng tốt, tôi không muốn làm bà mất hứng, vì thế tôi tìm một tư thế thoải mái, rót cho mình một chén rượu rồi bắt đầu chậm rãi nhớ lại : “Lần đầu tiên cháu và anh ấy gặp nhau đã đối chọi gay gắt, bà chưa gặp anh ấy nên không biết, tính tình tên đó thối hoắc, miệng lại còn hay nói lời ác độc, mỗi lần đều có thể chọc cho cháu giận tới mức ngừng thở, chúng cháu chỉ cần vừa chạm mặt đã cãi nhau.”

Bà Bolton cười tủm tỉm hỏi : “Sau đó thì sao ?”

“Sau khi quen biết nhau một thời gian, cháu phát hiện thật ra anh ấy là một người ngoài lạnh trong nóng, rất hiền lành, tâm tư đơn thuần, hơn nữa là một người đáng để tin cậy, mỗi lần ở cạnh anh ấy không hiểu sao cháu thấy rất an toàn. Mỗi một lần cháu gặp chuyện không may anh ấy đều kịp lúc xuất hiện bên cạnh cháu, lần nào cũng ra tay cứu cháu, che cho cháu như một tấm khiên bảo vệ.”

“Đúng là một người không tồi, bây giờ cậu ta đang ở đâu ?”

Tôi nói lên một cái : “Có lẽ anh ấy đang ở Mỹ, chỉ sợ sắp kết hôn rồi.”

Bà Bolton hơi thất vọng : “Vậy Ai-chan phải làm sao đây ?”

Tôi nhún nhún vai : “Còn có thể làm gì được ạ, chỉ còn chờ một ngày nào đó có lẽ cháu sẽ quên anh ấy đi thôi.”

Bà lắc đầu rất khẳng định : “Không, cháu sẽ không quên cậu ta đâu.”

Bà cười nhìn tôi chăm chú, trong đôi mắt già nua không thấy một chút đục ngầu, bà nói từng chữ một : “Cuộc sống sẽ kết thúc, nhưng tình yêu thì không.”

“Mike nói cho bà biết điều này, lúc còn trẻ bà không tin lắm, bây giờ mới biết ông ấy đã đúng, ông ấy rời bà đi suốt bốn năm, chưa có ngày nào bà ngừng nhớ ông ấy.”

Trên đường trở về, trong đầu tôi vẫn còn quanh quẩn câu nói vừa rồi của bà Bolton : Cuộc sống sẽ kết thúc, nhưng tình yêu thì không.

Bầu trời bắt đầu có mưa phùn, vì muốn tỉnh rượu, tôi miễn cưỡng đi chậm chậm về nhà. Lúc sắp về nhà, tôi nhìn thấy có người nào đó đang ngồi trên bậc thang cửa nhà mình từ xa, nhất thời tôi tỉnh rượu hoàn toàn, ai lại chạy tới ngồi trước cửa nhà tôi chứ ?

Tôi cẩn thận đi tới, từng bước một tới gần người nọ, ánh mặt trời chiếu từng tia vào người anh, bóng dáng anh cũng dần rõ ràng.

Hình như anh đang dựa vào cửa mà ngủ, cảm thấy có người đến, anh mơ màng ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đó là tôi, anh hoàn toàn không kinh ngạc.

Tôi trợn mắt há hốc mồm đứng trước cửa nhà mình.

Anh ngửi được mùi rượu trên người tôi, cau mày : “Em lại uống rượu.”

Người này hoàn toàn không quên lần trước tôi uống say rồi gây họa.

Tôi tự biết đuối lý, ngượng ngùng sờ sờ mũi : “Ách, có uống một chút...”

Nói xong mới phát hiện điểm quan trọng rõ ràng không phải việc này, vì thế tôi hỏi anh : “Sao anh lại tới chỗ này ?!”

Rukawa đứng dậy, anh tự lau nước mưa trên mặt đi, nói có lệ : “Du lịch, thuận tiện ghé qua chỗ này.”

Du lịch ?! Có nhầm không vậy ! Anh cho tôi là trẻ con lên ba sao ?! Anh cho rằng chỉ số IQ của tôi đã thấp đến mức độ đó rồi sao ? Mà nói mới nhớ, anh lấy được địa chỉ của tôi từ đâu ? Cho dù muốn tới cũng phải báo trước một tiếng chứ ! Đột nhiên xuất hiện sẽ hù chết người đấy anh có biết không !

Nội tâm tôi nghiêng trời lệch đất, còn anh thì từ đầu đến cuối vẫn là gương mặt bình thản kia, cuối cùng, tôi cũng chỉ có thể hơi xấu hổ phun ra một chữ : “À...”

Có lẽ là tôi hơi vội vàng, anh chỉ khoác theo một chiếc balo nhỏ, hình như anh gầy hơn trước một chút, vùng cằm lún phún râu nhỏ mới mọc.

Tôi mở cửa để anh vào nhà, cũng không biết người này đã ngồi trước cửa bao lâu nữa, bầu trời cứ mưa như vậy, đằng trước còn có một quán cà phê nhỏ, chẳng lẽ anh không biết tới đó chờ sao, đúng là một tên ngốc.

Tôi lo lắng anh sẽ bị cảm, bèn đẩy mạnh anh vào phòng tắm : “Đi đi đi, tắm xong rồi mới ra cho tôi.”

Không đợi anh cầu nhau, tôi đóng cửa lại “oành” một tiếng.

Trong phòng tắm vang lên tiếng lạch cạch do anh sờ soạng.

Tôi hô to về phía trong : “Anh đừng có lấy nhầm dầu gội đấy !”

Anh mắt kiên nhẫn rống lên : “Em nghĩ tôi là em !”

Lần này tôi không đấu khẩu với anh nữa, tôi tựa vào cửa sừng sốt một hồi, sau đấy khoe miệng không nhận được cong lên, vùi đầu cười khanh khách ra tiếng. Đã hơn một năm không gặp, chúng tôi lại không hề xa lạ về nhau, giống như chỉ là tôi đi ra siêu thị một chuyến, lúc về lại nhìn thấy anh tới nhà tôi ăn chực. Thứ cảm giác này đúng là rất kỳ diệu. Người một giây trước tôi còn đang nhớ nhung hoài niệm, giờ phút này không ngờ chỉ cách tôi một cánh cửa, tôi che miệng mỉm cười như một tên trộm, cửa bỗng kết một tiếng rồi mở ra, tôi lao vào một cái, thiếu chút nữa thì ngã vào.

Anh vươn tay đỡ lấy tôi, dùng vẻ mặt “em quả nhiên vẫn ngốc như vậy” liếc tôi một cái, sau đó hỏi : “Có mấy cạo râu không ?”

Tôi là một cô gái sống độc thân, lấy đầu ra máy cạo râu, tôi xoay người tìm cây cạo lông mày nhét vào tay anh : “Dùng tạm nó đi.”

Tên này nhìn chăm chăm thứ trong tay một lúc lâu, cuối cùng là đóng sầm cửa lại.

“Hừ, có mà dùng là tốt rồi.”

Tôi quay đầu nhìn về phía chiếc áo khoác anh tiện tay vắt lên sofa, trong lúc vô tình thấy được thứ gì đó ló ra khỏi túi áo, tôi không nhận được rút ra xem, khoe miệng chậm rãi nở một nụ cười thật tươi.

— là lá thư tôi đã gửi.

Không ngờ anh lại nhận được rồi.

Khi Rukawa bước từ phòng tắm ra anh đã hoàn toàn chỉnh tề, râu nhỏ cũng được cạo sạch, anh mặc chiếc áo mỏng cổ chữ V cùng với quần dài thể thao, anh ngồi xếp bằng trên tấm thảm sấy khô tóc.

Nhìn về vụng về lóng ngóng của anh, tôi đi tới phía sau cầm lấy cái máy sấy tóc. Anh không hề kinh ngạc cũng không phản kháng lại, như là đã sớm đoán trước được, anh cứ im lặng như vậy chờ tôi giúp anh sấy tóc, dịu ngoan tới nỗi không giống anh chút nào.

Tay tôi vuốt ve sợi tóc mềm mại của anh, mái tóc đen dưới ánh đèn điện tỏa ra sắc xanh nhàn nhạt, anh vẫn nhắm mắt lại, lông mi tinh xảo rủ xuống tạo thành một lớp bóng mờ trên khuôn mặt, bỗng nhiên tôi nhớ lại lần đầu tiên nhìn coi anh ngủ ở nhà anh, khi đó có lẽ vĩnh viễn tôi cũng sẽ không nghĩ rằng có một ngày chúng tôi lại ở chung như thế này.

Một tia nắng mặt trời chiếu vào, tôi nhìn ra phía ngoài cửa sổ, mới phát hiện không biết mưa đã tạnh từ khi nào, bầu trời sau cơn mưa trong suốt xanh thẳm, vừa hay tóc anh đã khô rồi, vì thế tôi nói : “Đi thôi, không phải anh đến du lịch sao, tôi mang anh ra ngoài đi dạo.”

Thị trấn Amboise này nổi tiếng vì những tòa lâu đài, diện tích không lớn mà có tới mấy chục tòa thành, tôi chỉ vào tòa lâu đài Amboise cao sừng sững ở trên đồi giới thiệu cho anh : “Trước kia Da Vinci đã từng sống ở đó.”

Những khóm tường vi ven đường khoe sắc một cách rực rỡ, ánh mặt trời xuyên qua tán lá cây làm hiện lên những cái bóng loang lổ trên đường, tôi chậm rãi đi cùng anh trên con đường đá vụn nhỏ, lúc đến siêu thị, tôi hỏi anh : “Thích ăn mỳ Ý không ?”

“Cũng được.”

“Về tôi làm mỳ Ý cho anh ăn.”

Tôi đi một vòng trong siêu thị, Rukawa cảm thấy nhàm chán, tôi để anh tới hiệu sách gần đó mua giùm tôi quyển sách, nhưng đợi hơn nửa ngày cũng không thấy anh quay về, chẳng lẽ lạc đường rồi ? Tôi ôm mấy túi đồ quay lại, rốt cuộc cũng tìm thấy anh.

Rukawa cầm sách muốn đi, nhưng ông chủ lại kéo anh lại, tôi cuống quýt chạy tới hỏi có chuyện gì xảy ra, nguyên nhân ông chủ người ta không cho anh đi rất đơn giản – anh không trả tiền.

“Tôi trả rồi mà.” Rukawa chớp mắt đầy vẻ vô tội.

“Anh trả bao nhiêu ?”

Anh loay hoay một lúc mới lấy ra một đồng tiền xu rơi ra trước mặt tôi.

“Chỉ có thế này ?”

Anh gật đầu.

Tôi nói : “Mua cái bìa và bọc sách thì còn được.”

Tôi thanh toán tiền, một lát sau cuối cùng mới “chúc” được anh về. Tôi hỏi : “Trên người anh có “nhiều” tiền như vậy ?”

Anh có chút xấu hổ.

Đi du lịch không lý nào lại mang ít tiền như vậy, chẳng lẽ bị người ta trộm ví rồi ? Tôi hỏi anh, anh ấp úng không nói lời nào.

Người này rất khả nghi.

Về nhà, chuyện đầu tiên tôi làm là đẩy anh vào phòng bếp.

“Bây giờ chúng ta phân công công việc, đợi lát nữa tôi vào nấu nư, anh phụ trách đun nước, đợi nước sôi rồi anh hãy gọi tôi, hiểu chưa ?”

Anh gật đầu.

Tốt lắm, lừa anh vào phòng bếp xong, tôi lén lút vào phòng mở máy tính kick vào fansite của anh, trang web này là do fan trung thành của anh lập, về cơ bản mỗi ngày đều có tin mới, một trong số những tin mới nhất là : Rukawa vắng mặt trong một buổi lễ của quý tử thiện nào đó, trên màn hình là gương mặt công thức hóa của Ozawa, anh ta nói : “Rất xin lỗi mọi người, vì trong lúc tập luyện Rukawa vô tình bị ngã chấn thương, bác sĩ nói không có gì đáng lo, chỉ có điều là cần tĩnh dưỡng, xin mọi người đừng lo lắng...”

Tôi quay đầu lại nhìn người nào đó đang rất chăm chú quan sát ấm nước trong phòng bếp nhà mình, tay chân hoàn toàn lạnh lặn, nào có vẻ gì là bị ngã chấn thương.

Nói là đến du lịch, ngay cả cái vali cũng không thấy mang theo, trên người cũng chỉ có mấy đồng bạc lẻ, nhìn thế nào cũng cảm thấy có vấn đề.

Tôi quyết định lừa anh một lần, vì thế tôi ôm tay dựa vào khung cửa, giả vờ như rất bình tĩnh nói : “Rukawa, Ozawa vừa gửi cho tôi một email, anh ta hỏi có phải anh đang ở chỗ tôi hay không.”

Động tác của anh ngừng lại, anh hỏi tôi : “Em trả lời thế nào ?”

Tôi nhún nhún vai : “Tôi còn chưa trả lời, nhưng anh phải nói trước cho tôi biết, anh thật sự đến đây du lịch ?”

Anh không nói lời nào, đôi mắt nhấp nháy không dám đối diện với tôi, tôi cười trộm trong lòng, người này vốn không biết nói dối.

Tôi hỏi tiếp : “Anh không muốn cho anh ta biết anh ở đây đúng không ?”

Lúc này cuối cùng anh cũng có động tĩnh, anh do dự một lát, gật gật đầu.

“Anh lên ra ngoài đúng không ?”

Anh ngẩng đầu hơi kinh ngạc nhìn tôi.

Xem ra tôi đoán đúng rồi.

Tôi tiếp tục nói : “Hành lý không mang, tiền cũng không mang, cho nên anh định ở nhờ chỗ tôi ?”

Anh không nói lời nào, xem như cam chịu.

“Được thôi, tôi đồng ý để anh ăn chực uống chực ở chực nhà tôi, với điều kiện...”

Tôi cười tủm tỉm nói : “Về sau tất cả những việc quét dọn trong nhà – quét rác lau bàn rửa bát dọn bồn cầu tưới hoa anh đều phải làm tất.”

Mặt anh xuất hiện vẻ khiếp sợ rất khó thấy.

Tôi đắc ý nói : “Sao nào ? Không đồng ý hà ? Vậy thứ lỗi nhé, anh nên về nơi nào thì về nơi đó đi.”

Như đang đấu tranh tâm lý dữ dội, anh trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng cũng chịu nhượng gật đầu.

Tôi vội vàng lấy giấy và bút ra, xoẹt xoẹt một lát viết ra một tờ “giấy bán thân” cho anh kí tên, Rukawa đã từng ký vô số hợp đồng, nhưng tôi nghĩ lần này có lẽ là khó khăn nhất, nhìn vẻ mặt xoắn xýt của anh, lòng tôi vui đến nỗi hận không thể nhảy lên mà hét.

Có thể may mắn khiến Rukawa phải làm về mặt đau khổ này, đời này tuyệt đối là đáng giá !

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Slam Dunk*] *Yên Lặng Gặp Lại Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Rukawa cứ tiếp tục ở lại nhà tôi như vậy, dựa theo hứa hẹn, mỗi ngày ăn tối xong anh đều ngoan ngoãn đi rửa bát, còn tôi thì ngồi thành thoi trên sofa xem tivi, đứng thẳng lưng lên nghe ngóng động tĩnh trong phòng bếp, không ngoài dự đoán, 3 phút sau đã nghe thấy một tiếng “choang” vang lên.

Tôi lò dò vào nhìn, Rukawa đang đứng trong phòng bếp, anh luống cuống chân tay nhìn mảnh vỡ dưới đất, tạp dề Hello Kitty của tôi mặc trên người anh buồn cười vô cùng, tôi nhin cười, làm bộ như rất tức giận nói : “Rukawa, đây đã là cái đĩa thứ 6 anh làm vỡ rồi.”

Anh nín thở không nói lời nào.

Tôi tiếp tục cười nhạo anh : “Rukawa Kaede náo loạn đầu trường bóng rổ, bây giờ lại không đối phó được mấy cái đĩa, thật muốn chụp lại dáng vẻ bây giờ của anh quá đi.”

Anh liếc tôi một cái xem thường : “Im miệng.”

Tôi cười ha ha, cũng coi như đã đùa đủ rồi, tôi đi qua tháo tạp dề trên người anh xuống : “Được rồi được rồi, để tôi làm thì hơn, lại vỡ nữa ngày mai chúng ta sẽ không có bát đĩa để ăn mất.”

Anh có chút không phục đứng bên cạnh tôi.

“Vừa nhìn đã biết anh là công tử được bố mẹ nuông chiều rồi, tôi vẫn rất ngạc nhiên rốt cuộc là sao anh sống một mình được, lại còn chơi bóng ở NBA nhiều năm như thế chứ...”

Tôi vừa rửa bát vừa lải nhải, dần dần, tôi bắt đầu nhận ra sự khác thường, sao tên này lại nhin không đầu khẩu với tôi nữa nhỉ ? Anh vẫn đứng bên cạnh tôi không nói gì, tuy rằng im lặng là thái độ bình thường của anh, nhưng giờ phút này lại không giống lúc trước. Tôi vừa ngẩng đầu, phát hiện anh đang nhìn tôi, hình như đang do dự điều gì đó, tôi mơ hồ cảm nhận được sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Tim tôi đập loạn lên, vừa đến thời khắc mấu chốt này tôi lại biến thành dã điền, tôi cuống quýt nói : “Hết nước rửa bát rồi, tôi đi ra ngoài một lát.”

Tôi xoay người muốn chạy trốn, nhưng anh ở phía sau lại gọi tên tôi : “Nakamori.”

Đây là lần đầu tiên anh thật sự gọi tên tôi, tôi khựng lại, anh đi tới bên cạnh tôi, nhưng tôi cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, tôi không nhìn thấy vẻ mặt anh, nhưng ngữ khí của anh lại trịnh trọng hơn bao giờ hết.

Đôi mắt đen láy của anh nhìn chăm chú vào tôi, trong bóng tối lơ mơ, chỉ có cặp mắt kia là sáng ngời như thế.

Anh hỏi : “Vì sao lại thất hứa ?”

Vì sao lại thất hứa ? Đúng vậy, tôi là một kẻ nhát gan vừa làm trận đã bỏ chạy, rõ ràng đã đồng ý với người khác rồi lại không từ mà biệt. Cả thế giới như yên tĩnh lại trong một giây này, tôi chỉ nghe thấy tiếng tim đập của mình, tâm trí trái của tôi nhảy lên, nó nhắc nhở tôi, trong những đêm không ngủ kia, người tôi luôn giấu trong lòng mà nhớ về, giờ phút này anh đang đứng trước mặt tôi, thế thì tôi còn do dự cái gì ? Tôi quyết định không giấu diếm nữa, tôi xoay người, nhỏ giọng nói : “Bời vì...”

Tim tôi đập như sấm, đây là lần đầu tiên tôi tỏ tình trong đời, tôi không biết nên nói thế nào, nhưng ngay đúng thời điểm khủng khiếp đó, chuông cửa bỗng nhiên vang lên một tiếng leng keng.

Cả hai chúng tôi đều sững sờ.

Tôi vẫn phản ứng lại đầu tiên, cuống quýt xoay người đi ra mở cửa, tôi mở cửa ra, không ngờ người đứng bên ngoài lại là Ozawa !

Anh ta nhìn qua có vẻ rất mệt mỏi : “Nakamori, xin lỗi đã quấy rầy...”

Anh ta còn chưa nói xong, Rukawa đi phía sau tôi đã lò dò ra, Ozawa nhìn thấy anh, lập tức siết chặt nắm đấm nghiến răng nghiến lợi : “Rukawa Kaede! Thằng nhóc cậu quả nhiên ở chỗ này !”

Tôi nghiêng người để anh ta bước vào, Ozawa vừa vào cửa đã mắng : “Cậu xem cậu lớn thế này rồi mà còn chơi trò mất tích ! Cánh báo chí đuổi theo tôi đòi người, cha mẹ cậu cũng mỗi ngày đều gọi điện cho tôi ! Hại tôi như con ruồi không đầu bay đi khắp thế giới tìm cậu !”

Rukawa lạnh lùng khoanh tay đứng một bên.

Tôi ngắt lời anh ta : “Chậm đã, có thể giải thích cho tôi biết rốt cuộc mọi việc là sao không ?”

Ozawa nghiến răng nghiến lợi : “Thằng nhóc này ! Rõ ràng đâu có đi hẹn hò với cô Miyazaki, nửa đường còn bỗng nhiên mất tích, ném một đồng rắc rồi lại cho tôi xử lý giúp cậu ta !”

Mặt Rukawa tối sầm, anh lạnh lùng lặp lại : “Hẹn hò ?”

Ozawa lập tức sửa miệng : “Ách...được rồi, thật ra là xem mắt.”

Rukawa trừng anh ta, Ozawa xoa xoa mồ hôi trên trán : “Được rồi được rồi, cho dù là tôi lừa cậu đi, cậu cũng không thể không nói tiếng nào đã bỏ đi chứ !”

À à, tôi hiểu rồi, thì ra là một nam thanh niên lớn tuổi nào đó bị bắt đi xem mắt, dưới con giận dữ đã rời nhà trốn đi, ngàn dặm xa xôi tìm tới nương tựa vào tôi, kết quả tôi lại để người ta cọ toilet cho mình ba ngày.

Rukawa, anh đã chọn nhầm người rồi. .

Rukawa ôm tay, anh hừ lạnh một tiếng, Ozawa nhìn sang tôi với ánh mắt xin giúp đỡ, tôi chỉ có thể trả lại anh ta một ánh mắt đồng tình.

“Ài, anh nói xem anh chọc ai không chọc, lại chọc vào anh ta.”

Ozawa sắp phát điên rồi : “Tôi cũng không còn cách nào khác mà ! Cha mẹ cậu ta thật là khủng khiếp, tìm về cả một đồng con gái, cái gì mà tiểu thư người thừa kế tập đoàn tài chính để tôi sắp xếp cho hai người họ gặp mặt, còn nói nếu năm nay Rukawa không tìm được bạn gái thì bọn họ sẽ hoại nghi có phải Rukawa có gian tình với tôi hay không, mẹ nó ! Ông đây rõ ràng thích phụ nữ !”

Tôi ôm bụng cười lăn lộn, sau khi cười đủ chỉ vào cửa nói với anh ta : “Mặc kệ thế nào, phiền anh mau đem tên nhóc trốn nhà này về đi, tôi chuẩn bị ngủ rồi.”

Rukawa rất kiên quyết : “Tôi không về.”

Ozawa cũng lập tức ngồi xuống : “Tôi cũng không về ! Tôi làm xong nhiệm vụ cha mẹ cậu ta giao cho mới bắt cậu ta về.”

Tình huống này là thế nào ?!

Tôi nổi bão : “Có nhầm không vậy, hai người đàn ông các anh chạy đến nhà tôi không đi thì còn định làm gì ?!!”

Rukawa liếc tôi một cái xem thường : “Cũng không làm gì em cả.”

Tôi chán nản : “Tôi, tôi, tôi tốt xấu gì cũng là một cô gái đó !”

Anh quay đầu, ánh mắt rất soi mói quét qua quét lại trên người tôi, cuối cùng nói : “Không đủ chứng cứ.”

.....

Ha một tiếng, phía sau tôi dấy lên một ngọn lửa rừng rực, tôi siết chặt nắm đấm tự nói với mình trong ngọn lửa ấy : Nakamori, anh ta đang nhục mạ mày, anh ta đang vũ nhục tôn nghiêm con gái của mày, đây hoàn toàn là tấn công cá nhân ! Có chủ ý ! Quá đáng ! Không thể chấp nhận nổi ! Mày không xử lý anh ta thì mày đúng là một đứa con gái tùy tiện !

Tôi chuẩn bị đại khai sát giới, quay đầu tìm Rukawa, chỉ thấy người này không ngờ đã ngã người xuống sô pha nằm ngủ một cách không coi ai ra gì !

Sao lại ngủ rồi thế này ?

Một bụng lửa giận của tôi không có chỗ nào để trút, Ozawa bên cạnh lại còn trơ trẽn hỏi : “Nakamori, đêm nay tôi ngủ ở đâu vậy ?”

Tôi quét mắt qua, cười lạnh một cái với anh ta, chỉ chỉ về phía phòng tắm : “Ngượng quá, điều kiện hạn chế không thể tiếp đãi chu toàn, hoặc là bây giờ anh lập tức biến đi, hoặc là phải ngủ trong bồn tắm”

Ozawa hèn dỗi ngậm miệng lại, trút giận xong rốt cuộc tôi cũng thấy thoải mái, khẽ ngậm nga một đoạn bài hát rồi trèo lên giường đi ngủ, xa xa tôi vẫn nghe thấy tiếng Ozawa ôm gối ngồi xôm trong bồn tắm khóc nức nở : “Hu hu hu Rukawa bắt nạt mình, cha mẹ Rukawa cũng bắt nạt mình, bây giờ ngay cả Nakamori cũng bắt nạt mình, mình sống còn có ý nghĩa gì nữa, không bằng chết quách đi. .”

Tâm trạng tôi tốt vô cùng, cười tủn tủn đeo nút bịt tai vào, tắt đèn đi ngủ, xem ra đêm nay nhất định có thể ngủ ngon rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Đương nhiên là Rukawa thích Nakamori, có thể sẽ có người cảm thấy tình cảm này quá đột ngột, không sao đến cuối cùng sẽ giải thích rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Slam Dunk*] Yên Lặng Gặp Lại Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Nửa đêm tĩnh lại, bỗng nhiên tôi phát hiện có một người đang đứng bên giường mình.

Ánh trăng như nước chiếu xuống người anh, tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra, hỏi anh : “Anh làm sao vậy ?”

Rukawa ôm gối đứng trước giường tôi, anh xoa xoa mắt nói : “Sô pha quá nhỏ.”

Đó là tất nhiên, bởi vì rất hiếm khi có người đến thăm nhà, tôi cũng chỉ mua một chiếc sô pha hai người nho nhỏ đặt ở phòng khách, anh cao gần 1m9, cuộn mình nằm trên đó đương nhiên sẽ không thoải mái.

Lòng tôi mềm nhũn, nếu không thì để tôi ngủ sô pha vậy. Nhưng không đợi tôi lên tiếng, anh đã tự mình trèo lên giường.

“Này ! Anh làm gì vậy ?!” Tôi thấp giọng gào lên.

Anh chui vào ổ chăn của tôi, hoàn toàn không thèm nhìn tôi, tôi thậm chí còn chưa kịp cản lại, bản thân đã ngủ cùng anh trên một chiếc giường.

Đêm khuya đêm khoát, trai đơn gái chiếc, ở cùng một phòng, còn cùng ngủ một giường. . .Mặt tôi nháy mắt đã biến thành quả cà chua đỏ rực.

Tôi uy hiếp anh : “Có tin tôi đá anh xuống không.”

Anh đương nhiên không tin, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Tôi chỉ cách anh có mấy cm, đó là lần đầu tiên tôi dựa vào anh gần như vậy, gần tới nỗi có thể nhìn rõ từng nếp nhăn trên mặt anh, làn mi hiền ngang của anh, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng manh, người đàn ông này sao có thể đẹp trai như vậy, thời khắc nguy cấp này, không ngờ tôi lại còn háo sắc nữa. Hơi thở của anh bao phủ tôi, đó là hơi thở chỉ thuộc về Rukawa, hơi thở ấm áp tựa như lông vũ phất qua mặt tôi, treu trọc trái tim tôi.

Bỗng nhiên tôi nhớ tới chuyện gì đó, thấp giọng hỏi anh : “Rukawa, sao anh lại muốn tới chỗ này ?”

Tôi bất an chờ đợi, nhưng anh vẫn từ từ nhắm hai mắt lại không nói gì, qua một lúc lâu, anh mới trầm giọng nói : “Muốn nhìn xem em có còn ngốc như vậy không.”

Tôi giả vờ muốn đứng lên : “Anh mới ngốc rõ ràng anh. . .”

Sau đó tôi đã không nói nổi nữa, bởi vì bỗng nhiên anh nhẹ nhàng xoay người qua, vươn tay ôm tôi vào lòng.

“Đừng hỏi nữa, ngủ đi.”

Giọng nói của anh như có ma thuật, khiến tôi đánh mất năng lực tự hỏi, tôi muốn đẩy anh ra, nhưng lại muốn giữ lấy sự ấm áp trong lòng anh, tôi muốn đá anh xuống, lại luyến tiếc, trái lo phải nghĩ, cuối cùng là quên đi, ngủ thôi.

Nhưng mà, tôi không ngủ được, bởi vì đột nhiên tôi phát hiện ra một vấn đề.

Tôi tựa vào trước ngực Rukawa, cảm giác được nhịp tim đập điên cuồng của anh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, nó đập liên hồi, anh nhắm mắt lại, lông mi nhẹ nhàng run run, rõ ràng là đang giả vờ ngủ.

Tôi lên nờ nụ cười, quyết định không vạch trần anh, sau đấy tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh chìm vào giấc ngủ.

Kế hoạch vốn dĩ của tôi, đó là 5 giờ sáng sẽ đánh thức Rukawa dậy để anh về sô pha trong phòng khách ngủ, vậy thì chuyện chúng tôi ngủ cùng nhau cả đêm sẽ thần không biết quỷ không hay.

Nhưng đến ngày hôm sau tôi mới phát hiện muốn thực hiện được kế hoạch này là quá khó quá khó !

Khó thế nào ? Mọi người thử tới đánh thức Rukawa Kaede xem !

Trước tiên tôi đẩy anh một cái, không phản ứng, lại lay anh hai cái, không có phản ứng, tôi đứng lên đá anh một phát, vẫn không có phản ứng ! Tôi xông tới hét to bên tai anh : “Rukawa ! Cháy !”

Lúc này cuối cùng anh cũng có phản ứng – trùm chăn che tai lại xoay người ngủ tiếp.

Tôi nổi giận, đứng trên giường muốn giật chăn của anh, nhưng anh siết chặt rất chặt, tôi đang kéo bỗng trượt chân ngã một cái lên người anh.

Tôi vừa ngã, anh đã tỉnh lại.

Nếu bạn vừa tỉnh lại đã phát hiện trên người mình có một sinh vật nào đó không rõ, bạn sẽ có phản ứng gì ?

Phản ứng của Rukawa là – cho tên kia một đấm.

Một đấm của Rukawa vừa vung ra, tôi cuống quýt né tránh, kết quả giẫm hụt một cái, lúc này cuối cùng Rukawa cũng nhìn rõ là tôi, anh vươn tay ra muốn đỡ tôi, trong lúc bối rối theo bản năng tôi túm lấy góc áo anh, anh cứ như vậy bị tôi kéo lăn xuống giường cùng.

Oành một tiếng, tôi ngã xuống mặt đất, kết quả là phải làm một cái đệm thịt.

Người này nặng bao nhiêu chứ ? Ít nhất 75 kg ! Tôi bị anh đè lên thiếu chút nữa là học máu rồi.

“Khốn kiếp ! Anh mau đứng lên cho tôi !” Tôi tức giận hét lên.

Anh rất nghe lời đứng lên, nhưng... chỉ đứng có một nửa...

Chỉ đứng có một nửa có nghĩa là, hai tay anh chống xuống hai bên tai tôi, phần dưới cơ thể còn đè nặng tôi, lúc này tôi chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, sau một lúc lộn xộn cổ áo đã tuột gần xuống bả vai, mớ hồ lợ ra nội y bên trong, chúng tôi nhìn nhau chăm chăm, mũi chạm mũi, hơi thở nhẹ nhàng của anh phát qua mặt tôi, nam trên nữ dưới, tư thế này, thật đúng là khiến người ta xấu hổ...

Chúng tôi dùng tư thế xấu hổ vô cùng này nhìn nhau một giây, hai giây, ba giây....Tro mắt nhìn mặt đối phương từng chút từng chút một đỏ thành quả cà chua, ngay sau đó tôi chợt nghe thấy tiếng gào hoảng sợ của Ozawa : “Nakamori ! Rukawa lại chạy rồi ! Cậu ta không có trên sofa... A a a a hai người đang làm gì thế kia !!!!”

Tôi ăn mặc chỉnh tề ngồi ngay ngắn trong phòng khách, hít sâu một hơi nói : “Ozawa anh hãy nghe tôi nói, sự việc tuyệt đối tuyệt đối không phải như anh nghĩ đâu.”

Về mặt tôi nghiêm túc, ngữ khí trịnh trọng, ánh mắt thành khẩn, cố gắng đạt tới vẻ mặt chân thành nhất để gia tăng độ tin cậy, nhưng đối phương lại chỉ dùng vẻ mặt “cô không cần giải thích tôi hiểu mà” nhìn tôi.

“Lúc đi người này không mang theo cái gì chỉ dất túi mỗi lá thư của cô, tôi tới đây chỉ là muốn thử một lần, không ngờ cậu ta lại đến tìm cô thật, ài, tôi nên sớm đoán ra quan hệ của hai người không bình thường mới phải, nhưng hai người cũng thật là, sao lại không nói cho tôi biết chứ, mà nói mới nhớ, hai người bắt đầu từ khi nào vậy ?”

Mắt Ozawa lóe ra tia sáng lấp lánh, trông anh ta cực kỳ giống bà tám, tôi phát điên : “Bắt đầu con khi ấy đã nói không phải như anh nghĩ rồi !!!”

Tôi xoay người lại gào với Rukawa : “Này ! Anh cũng giải thích chút được không ?!”

Về mặt anh khá là khó hiểu : “Giải thích cái gì ?”

Ozawa vui vẻ : “Cô xem cô xem, chính cậu ta cũng thừa nhận rồi, Nakamori cô cũng đừng giả vờ nữa, tuy rằng làm bạn gái Rukawa thì tình địch có hơi nhiều, khả năng bị tạt axit trên đường cũng hơi nhiều, tỷ lệ bị đâm chóc săn theo dõi cũng hơi lớn, nhưng nói tóm lại vẫn không tồi đâu.”

Nói xong, anh ta vui vẻ rút điện thoại di động ra : “Tôi phải mau chóng gọi điện cho cha mẹ Rukawa để thông báo mới được, thì ra con trai bảo bối của họ đã có bạn gái từ lâu rồi.”

Khóe miệng tôi run rẩy nửa ngày, quay đầu nhìn lại, không ngờ người nào đó còn bình thản ngồi xem báo.

Tôi giật lấy tờ báo trong tay anh : “Anh mau tới giải thích rõ ràng đi !”

Anh khoanh tay lại bình tĩnh nhìn tôi, trong mắt hiện lên một tia xảo quyệt : “Không cần, tôi còn lâu mới muốn bị họ ép đi gặp đám phụ nữ phiền phức kia.”

Tôi sừng sốt, thì ra người này chuẩn bị lấy tôi làm bia đỡ đạn ! Quá xảo quyệt ! Đúng là con cáo mà !

Buổi chiều ngày hôm sau, tôi đang ngồi uống trà ở nhà bà Bolton, bỗng nhiên một cảm giác kỳ lạ tràn ngập trong lòng tôi : Buồn vui lẫn lộn là phần lớn trạng thái con người đều trải qua trong cuộc đời.

Lúc này tâm trạng tôi thật sự là đang buồn vui lẫn lộn, vui là, cho dù góc ghech như tôi cũng có thể cảm giác được, quan hệ của tôi với Rukawa quả thật không bình thường, buồn là, rốt cuộc nó không bình thường như thế nào ?

Lấy đầu óc như trùng amip của Rukawa, anh có thể hiểu cái gì gọi là tình cảm nam nữ sao ? Tôi hoài nghi sâu sắc về điều này.

Bà Bolton cười tùm tùm rót cho tôi một chén trà xanh : “Ai-chan không cần nghĩ quá phức tạp, Rukawa-san là một người rất đơn thuần.”

Cách đó không xa, Rukawa đang dạy một đám trẻ con bốn năm tuổi chơi bóng rổ trong công viên, chơi bóng ở chỗ nào chứ, căn bản là đang vật lộn, Rukawa ôm bóng, một vài đứa trẻ khác liều mạng giành lấy, một đứa to gan trèo lên vai anh, phía dưới còn có hai tên nhóc mỗi đứa ôm lấy một chân anh, cuối cùng còn có một đứa chuẩn bị lôi tay anh xuống há mồm cắn, Rukawa bị bao vây tứ phía không thể động đậy.

Ngôi sao bóng rổ đứng đầu thế giới, hôm nay lại bị vài tiểu quỷ làm cho nửa bước khó đi. Tôi chỉ vào anh cười phá lên, anh quay đầu liếc tôi một cái, nhưng rất khác ngày thường không hề tức giận, ngược lại vẻ mặt còn rất vui vẻ.

Ozawa bên cạnh chen vào nói : “Đã lâu không nhìn thấy Rukawa vui vẻ như vậy.”

Từ sau khi phát hiện tôi và Rukawa có quan hệ “không tầm thường”, Ozawa ồn ào muốn chuyển tới khách sạn ở, bởi vì “không tiện cho hai người làm hành động nào đó thiếu nhi không nên nhìn”. Lúc anh ta chuẩn bị thu dọn rồi đi thì vừa hay bà Bolton đến tìm tôi, vì thế bà liền mời anh ta tới nhà mình ở, dù sao bà cũng chỉ sống một mình trong căn nhà lớn, có người nói chuyện phiếm với bà, đương nhiên bà rất vui vẻ.

Tôi nói : “Nếu quay lại hình ảnh này rồi tung lên mạng, không biết sẽ có bao nhiêu người ngã vỡ mắt kính đấy.”

“Đúng vậy, Nakamori cô không biết, hơn một năm này Rukawa sống không ổn lắm, cậu ta càng ngày càng quái gở, mỗi ngày ngoại trừ tập bóng thì là ngủ, còn ít nói hơn cả trước kia, chúng tôi cũng không biết cậu ta làm sao nữa, bây giờ nhớ lại, có lẽ là vì khi đó cô bỗng nhiên biến mất.”

Lòng tôi bối rối, trong chốc lát không biết nên nói gì.

Ozawa tiếp tục nói : “Cho đến mấy tháng trước, lúc tôi sửa sang lại hòm thư vô tình phát hiện ra thư của cô, tôi đưa lá thư này cho cậu ta, cậu ta hơi hốt nhận lấy, sau khi nhìn thấy tên người gửi trên đó, ánh mắt bỗng nhiên tỏa sáng.”

Anh ta nhìn tôi, vẻ mặt khó có lúc nghiêm túc : “Xin cô Nakamori nhất định phải quý trọng cậu ta, Rukawa không phải là một người giỏi biểu đạt, nhưng không có nghĩa là cậu ta không biết hoặc là không chu đáo, cậu ta là người thuộc phái hành động, không nói ra lời, nhưng nhất định sẽ làm được.”

Anh ta tạm dừng một lát, rất có thâm ý nháy mắt với tôi : “Cậu ta ~ rất ~ biết ~ làm ~ đó ~”

Một lúc sau tôi mới phản ứng lại, túm lấy cái đệm dựa ném về phía anh ta : “Cút !”

Rốt cuộc Rukawa cũng thoát khỏi mấy tiểu quỷ kia, anh lau mồ hôi đi tới, vươn tay cầm lấy chén trà của tôi ngửa đầu lên uống ừng ực, cuối cùng anh hỏi : “Hai người đang nói chuyện gì vậy ?”

Ozawa bên cạnh cười đến là gian trá, tôi đỏ mặt trừng anh ta một cái.

Bà Bolton nhắc máy nghe điện thoại, sau khi cúp máy vô cùng phấn chấn báo tin cho chúng tôi : “Con gái bà sinh rồi, là một tiểu công chúa rất đáng yêu !”

“Tốt quá rồi ! Là cô con gái đang sống ở Áo của bà ạ ?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy, tuần sau bà muốn đi thăm con bé.”

“Nghe nói phong cảnh ở Áo không tồi, cháu muốn đi với bà ạ.”

Ozawa nhắc tay : “Tôi cũng muốn đi ! Dốc trượt tuyết ở đó là đẳng cấp thế giới đấy, Rukawa cũng đi đi, dù sao tôi đã thông báo với giới truyền thông là cậu bị chấn thương cần thời gian dài nghỉ ngơi rồi.”

Rukawa gật đầu đồng ý, vì thế hành trình cứ được định sẵn như vậy.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Slam Dunk*] *Yên Lặng Gặp Lại Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

HOMEEDIT CHAPTERS

Yên Lặng Gặp Lại Anh – Chương 1310

By □ Cá Vây Hồng ㄣ on Tháng Tám 9, 2015Yên lặng gặp lại anh

Lượt xem: 1 051

Edit : Cá Vây Hồng

Chương 13:

Vùng đất tuyết Kitzbühel[1] , nơi đây được biết đến là hòn ngọc quý của dãy Alps, nó nằm ở phía Đông nước Áo, lúc chúng tôi đến đó không phải là thời kỳ cao điểm của mùa trượt tuyết, cho nên có rất ít du khách đến đây, chúng tôi tìm được một khách sạn rồi đặt phòng, ngày hôm sau Ozawa vùng tay mua đầy đủ trang bị trượt tuyết rồi ồn ào muốn dùng địa hình hiểm trở ở đây để chứng minh lòng dũng cảm của anh ta.

Một đám người vui vẻ phấn chấn xuất phát, tuy rằng thời gian lạnh nhất đã qua đi, nhưng tuyết động không tan trên núi vẫn khiến người ta cảm thấy rung động như cũ, đó là một cảm giác sợ hãi do uy nghiêm của thiên nhiên mang lại, chúng tôi đi trong vùng đất tuyết mênh mông bát ngát, người nào người nấy đều mặc trang phục bảo hộ và đeo kính trượt tuyết, lúc ra khỏi cửa tôi còn cười nhạo Rukawa giống người ngoài hành tinh.

Bỗng nhiên, bụng dưới tôi đau quặn một cái, cảm giác sâu sắc này rất quen thuộc – con gái, hàng tháng luôn có vài ngày như vậy.

Tôi thầm mắng một tiếng, sao lại tới sớm nhiều ngày như vậy. Bụng dưới đau từng cơn khiến tôi đau sắp ngất đi, tôi không nhìn được ngòi xỏ xuống. Rukawa đi phía trước quay trở lại hỏi : “Làm sao vậy ?”

Tôi khó khăn nói : “Đau bụng, tôi muốn quay về.”

Rukawa nhú mày, anh ngồi xổm xuống nhìn tôi : “Rất nghiêm trọng sao ?”

Tôi đè nặng bụng nói không nên lời, anh vẫy tay với đám Ozawa : “Mọi người đi trước, cô ấy không thoải mái, tôi mang cô ấy về khách sạn.”

“Nakamori cô sao vậy ?”

“Không có gì, tôi về khách sạn nghỉ ngơi một lát là khỏi.”

Sau khi Ozawa đi rồi, tôi ngồi xồm hơn nửa ngày mới miễn cưỡng nhờ Rukawa giúp đứng lên, anh vòng ra phía trước tôi cúi thấp người xuống, cũng không quay đầu lại ra lệnh cho tôi : “Đi lên.”

Thời điểm thế này tôi còn lâu mới khách khí với anh, tôi gục xuống lưng anh, bờ vai anh dày rộng mà ấm áp, tôi nằm trên lưng anh rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Chờ tôi tỉnh lại, vừa mở mắt ra, phát hiện không ngờ chúng tôi vẫn ở trong đất tuyết.

Có lẽ tôi đã ngủ ít nhất nửa tiếng, đi thế nào cũng phải về khách sạn rồi chứ, tôi hỏi anh : “Sao còn chưa tới ?”

Anh không trả lời tôi, mà hỏi lại : “Em có nhìn thấy biển chỉ đường không ?”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện vấn đề rất nghiêm trọng, sao không thấy biển chỉ đường thế này ?!

Tôi tụt xuống khỏi lưng anh, nhìn quanh bốn phía, không ngờ lại không thấy một tấm biển chỉ đường hay bóng người nào.

Tôi vuron tay hỏi anh : “La bàn đâu ?”

Anh lắc đầu : “Ở chỗ Ozawa.”

Chết tiệt !

Anh hỏi : “Của em thì sao ?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi : “Cũng ở chỗ Ozawa...”

Tên khốn kiếp đó lúc trước ra ngoài mượn đồ của chúng tôi, kết quả quên luôn việc trả lại.

Tôi vội vàng lấy điện thoại ra cầu cứu, nhưng bất hạnh phát hiện, nơi này không có tín hiệu !

Tôi quả thật khóc không ra nước mắt, biện pháp duy nhất bây giờ chỉ có thể dựa vào trí nhớ đi về phía trước, nhưng tôi càng đi càng suy sụp : “Rukawa, hình như chúng ta lạc đường rồi...”

Anh nghe vậy dừng lại nhìn bốn phía, vẻ mặt mờ mịt.

Nơi mắt có thể nhìn tới tất cả đều là tuyết, bầu trời cũng trắng xóa như vậy, trong vùng đất tuyết hoang tàn vắng vẻ này, ngoại trừ tôi và Rukawa, nơi này hoàn toàn không có dấu hiệu nào của sự sống.

Bốn phía im lặng đến đáng sợ, sắc mặt tôi càng ngày càng tái nhợt, bước chân cũng chậm dần lại, người bên cạnh tôi đã nhận ra sự sợ hãi của tôi, bỗng nhiên Rukawa nhẹ nhàng dắt tay tôi, tôi thờ chậm một nhịp, ngẩng đầu nhìn anh, anh im lặng, dường như không có việc gì nắm tay tôi đi về phía trước. Trong tuyết trắng mênh mông, chỉ có bàn tay anh nắm lấy tay tôi kiên định như thế, không chặt không lỏng, tay anh bao trùm lên tay tôi, từng chút từng chút một truyền đến sức mạnh vững chắc.

Chúng tôi đi hơn một giờ đồng hồ liền, vẫn không thấy bóng người nào như trước. Lúc này chúng tôi đã hoàn toàn bị mất phương hướng, chỉ có thể chờ đợi gặp được ai đó hoặc là Ozawa phát hiện ra chúng tôi không về khách sạn.

Thế lực của tôi dần dần cạn kiệt, cuối cùng thật sự không đi nổi nữa : “Chúng ta nghỉ một lát đi.”

Nhưng vừa dừng lại tôi mới phát hiện mình sai rồi, tiếp tục dừng lại như vậy, khí lạnh giống như con dao nhọn đâm vào các nơi trên cơ thể, khiến người ta ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, tôi vừa ngẩng đầu lên, phát hiện mặt trời dần dần ngã về phía Tây, tôi nhìn ánh mặt trời biến mất từng chút một, trong lòng hiểu rõ thời khắc đáng sợ nhất sắp đến rồi, sau khi mặt trời lặn đi thì gần như nháy mắt, toàn bộ núi tuyết sẽ chìm vào bóng tối.

Cùng lúc đó, nhiệt độ không khí bắt đầu giảm đột ngột, trang phục bảo hộ chúng tôi mặc vốn không thể chống đỡ được, tôi đã lạnh tới nỗi cơ thể bị đông cứng lại, Rukawa vẫn không nói tiếng nào, nhưng tôi nghĩ nhất định anh cũng không tốt hơn tôi bao nhiêu, tôi vừa phân tâm, không chú ý dưới chân, bỗng nhiên vấp một cái, còn chưa ý thức được gì đã trực tiếp chìm vào trong tuyết, Rukawa nhanh tay lẹ mắt kéo tôi đứng dậy.

Tôi uống phải mấy ngụm tuyết, vừa đứng lên nhìn, nơi này hình như là một khe núi, vừa hay nó lại lõm xuống một phần, miễn cưỡng có thể ngăn cản một ít gió lạnh, Rukawa xem xét địa thế, cuối cùng nói với tôi đã sức cùng lực kiệt : “Xem ra đêm nay chúng ta chỉ có thể chờ ở chỗ này.”

Ozawa khẳng định đã phát hiện ra sự mất tích của chúng tôi, bây giờ chúng tôi chỉ có thể đem hy vọng gửi gắm vào đội cứu hộ, nhưng tầm nhìn ban đêm rất thấp, đội cứu hộ rất khó có thể tìm được chúng tôi, thế nên cho dù ra sao, chúng tôi cũng phải chống đỡ qua đêm nay. Tôi biết nhiệt độ cơ thể mình đang giảm xuống rất nhanh, nhưng tôi đã không còn cảm thấy lạnh nữa, bởi vì toàn thân đã đông cứng tới nỗi chết lặng rồi, mí mắt càng ngày càng sụp xuống, ý thức bắt đầu dần mờ hồ, bỗng nhiên tôi nhớ ra nếu bây giờ ngủ thiếp đi thì có lẽ sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được nữa, tôi sợ tới mức giật mình

tỉnh lại, lập tức gọi người bên cạnh : “Rukawa !”

Qua rất lâu sau, tôi mới nghe thấy giọng anh : “Ừ”?

Tôi sờ soạng cầm lấy tay anh : “Anh không được ngủ đấy !”

“Tôi biết.”

Tôi vẫn lo lắng, vì thế vắt óc tìm mưu nói với anh : “Anh lạnh không ?”

“Vẫn tốt.”

Tôi lại hỏi : “Vậy anh đói không ?”

“Vẫn tốt.”

Tôi dạy anh : “Anh không thể nói vẫn tốt được, anh phải nói “tôi rất đói tôi rất lạnh tôi không thể kiên trì được nữa”, nghe thấy anh còn thảm hơn tôi thì tôi mới có động lực sống sót chứ !”

Anh liếc tôi một cái xem thường : “Ngốc nghếch !”

“Anh mắng người có thể dùng cách nào mới mẽ hơn được không mỗi lần đều...”

Anh bỗng ngắt lời tôi : “Em đừng nói nữa, tôi sẽ không ngủ, em cố gắng duy trì thể lực.”

Tôi bị anh nhìn thấu có chút không cam lòng, nhưng lại rất vui mừng, thì ra anh biết tôi đang nghĩ gì.

Nhưng tôi vẫn muốn nói, tình huống trước mắt không lạc quan chút nào, có lẽ đây chính là mấy tiếng cuối cùng trong cuộc đời của tôi, nói sao tôi cũng phải thừa dịp bây giờ làm điều mình muốn, vì thế tôi nói với anh : “Rukawa...”

Ngực tôi rất trịnh trọng : “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Anh nâng mí mắt lên.

Tôi hít sâu một hơi : “Em thích anh, em vẫn luôn thích anh.”

Ai ngờ sau khi anh nghe xong không có phản ứng gì, khuôn mặt chết tiệt vẫn không thay đổi chút nào, anh chỉ đáp lại một chữ : “Ừ.”

Tôi sững sờ, cái gì gọi là ừ ?

“Làm ơn ! Đây là lần đầu tiên trong đời em tỏ tình đấy, anh có thể để ý chút được không ?!!”

Anh chậm rãi quay đầu lại, đột ngột nói một câu : “Trước kia không phải em nói tôi nợ em một hôn lễ sao ?”

“Hả ?” Sao đột nhiên lại nhớ tới câu này.

“Trả lại cho em là được rồi.”

Tôi hoàn toàn ngây người.

Chỉ nghe thấy anh tiếp tục nói : “Chúng ta kết hôn đi.”

Gió lạnh gào thét bên tai, nhưng giờ phút này tôi lại cảm thấy thế giới chưa từng yên tĩnh như vậy, tim tôi đập mạnh lên, mang theo một cảm giác không biết là khủng hoảng hay là vui sướng, gần như không hề do dự, tôi liếm đôi môi nứt nẻ, gật mạnh đầu : “Được, nếu có thể sống sót ra ngoài, chúng ta sẽ kết hôn.”

Ánh trăng ló ra sau tầng mây dày đặc, nương theo ánh sáng đó, tôi nhìn thấy khóe miệng Rukawa hơi cong lên, anh dùng ngực chực chắn và tự tin như khi trên sân bóng nói : “Nhất định chúng ta sẽ thoát ra ngoài, sau đó chúng ta sẽ kết hôn.”

Tại nơi tuyết bay đầy trời, Rukawa ngẩng đầu lên, mặt anh tái nhợt nhưng kiên định lạ thường, ánh mắt tối đen mà lóe sáng, giống như đang ẩn giấu một ngọn lửa, phút chốc đã đuổi đi hơi lạnh thấu xương.

Tôi không biết chúng tôi đã vượt qua một đêm này thế nào, chỉ là lúc sắp bình minh, thời điểm rét nhất, chúng tôi nghe thấy một vài tiếng động, giống như là tiếng động cơ trực thăng, tiếng động kia từ xa bay tới gần, tôi nhảy dựng lên hét : “Này ! Ở chỗ này !”

Tôi chạy vài bước, cũng không ngờ rằng phía trước là một sườn dốc, tôi hụt chân một cái, nhất thời mất trọng tâm lăn từ sườn dốc xuống, một tiếng “a” còn chưa kịp kêu lên thì tuyết đã tràn vào cả mũi cả miệng, chúng khiến tôi không thể phát ra tiếng động nào, băng tuyết làm tôi hít thở không thông, lúc lăn xuống hình như đầu tôi còn đập vào một tảng đá, tức thì trước mắt tối sầm lại, giây tiếp theo tôi đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu sau, hình như tôi nghe thấy có người nào đó đang lớn tiếng gọi tên tôi, tôi vất vả lắm mới hé được mắt ra, phát hiện Rukawa đang nằm cạnh tôi, kính trượt tuyết và bao tay của anh không biết đã đi đâu rồi, anh đang lúng cuống cời đồ trượt tuyết của mình ra đắp lên người tôi, tôi chưa từng nhìn thấy anh như vậy, Rukawa trong ấn tượng của tôi từ trước đến nay đều là một người vô cùng bình tĩnh, còn anh giờ phút này, hoảng loạn giống như một đứa trẻ, tôi muốn nói cho anh biết anh đừng hoảng, nhưng tôi không thể phát ra tiếng động nào, tay chân dường như đã không phải của mình, nhưng rất nhanh nhiệt độ cơ thể tôi tăng trở lại, tay tôi rớt cuộc có một chút cảm giác, tôi định nâng tay lên, rất cố gắng cố gắng chuyển động, cuối cùng, tôi kéo lại góc áo anh, dùng hết sức mạnh của mình túm một cái.

Anh khựng lại, quay đầu nhìn tôi giống như pha quay chậm trong phim điện ảnh, rốt cuộc thì ánh mắt chúng tôi cũng giao nhau, chỉ thấy con ngươi anh nở to ra, như sợ hãi mình đang nhìn lầm điều gì, anh ngăn người nhìn tôi, qua nửa ngày môi anh mới nhấp nháy vài cái, nhưng lại không nói gì hết, cuối cùng anh chỉ cúi xuống ôm chặt lấy tôi.

Cảm giác như anh đã trải qua chuyện khủng khiếp nhất trong cuộc đời, nháy mắt sau khi sống sót khỏi tai nạn này, tôi dán vào tai anh yếu ớt nói : “Em còn sống mà...đồ ngốc...”

Ngay sau đó chúng tôi nghe thấy một tiếng gọi : “Rukawa — Nakamori —”

Rukawa đáp lại bọn họ : “Ồ chỗ này !”

Trực thăng chậm rãi hạ xuống, một đám người chạy về phía chúng tôi, Rukawa ôm ngang tôi lên, anh cúi đầu nói với tôi : “Chúng ta còn sống thoát ra ngoài.”

Tôi dùng sức ôm lấy anh, tựa vào trước ngực anh, tôi nhìn thấy tia nắng đầu tiên xuyên qua tầng mây chiếu xuống mặt đất.

Dưới ánh nắng ban mai đó, gương mặt anh chật vật vô cùng, nhưng ánh mắt lại dịu dàng lạ thường.

Rất nhiều năm sau, có một lần tôi tâm huyết dâng trào hỏi anh, anh tham gia nhiều trận đấu như vậy, có lúc nào cảm thấy tuyệt vọng và sợ hãi vô cùng, cảm thấy lúc ấy nhất định sẽ phải thua không ?

Đáp án của anh là : Từng có, nhưng không phải trên sân bóng, mà là ở vùng đất tuyết Kitzbühel, trong vài phút khi em hôn mê.

.....

Tôi nghĩ tôi nên gả cho anh, không phải anh, thì còn có thể là ai.

Chú thích :

[1] Vùng đất tuyết Kitzbühel : Nằm ở vùng Tyrol thuộc Áo, Kitzbühel là điểm đến lý tưởng cho những du khách và vận động viên yêu thích môn trượt tuyết.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Slam Dunk*] *Yên Lặng Gặp Lại Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tôi và Rukawa bị đưa vào bệnh viện, thật ra cơ thể không có tổn thương gì nghiêm trọng, nhưng bác sĩ đề nghị chúng tôi nên nghỉ ngơi. Tôi thăm hơn Rukawa một chút, lúc tôi ngã xuống từ sườn dốc đã bị đụng đầu vào tảng đá, cho nên bây giờ vẫn bị băng kín đầu.

Băng hai tuần lễ, rốt cuộc tôi không nhìn được nữa.

“Anh để bác sĩ tháo băng cho em đi được không ?”

Rukawa nói : “Không được, sẽ có sẹo.”

“Mỗi ngày đều quấn băng khó chịu muốn chết !”

“Không được, sẽ có sẹo.”

“Em cam đoan sẽ không !”

“Không được, sẽ có sẹo.”

“Em đã khỏi rồi mà !”

“Không được, sẽ có sẹo.”

“Anh là máy nhại lại sao ?”

“Không phải, nhưng vẫn không được, sẽ có sẹo.”

“.....”

Chúng tôi đang cãi nhau, Ozawa cầm di động đi tới, anh ta đưa điện thoại cho Rukawa : “Là bác gái.”

Rukawa nhận lấy điện thoại, chúng tôi tạm thời đình chiến, tôi thuận tay cầm lấy quả táo trên bàn buồn bực cấn.

Chỉ nghe thấy anh nói với điện thoại : “Vâng, vâng, được ạ, con biết.”

Khi sắp cúp điện thoại, bỗng nhiên anh nói : “Đúng rồi, mẹ, con có chuyện muốn nói.”

Anh liếc tôi một cái, ngữ khí không thay đổi : “Tháng sau con chuẩn bị kết hôn.”

Phụt — !

Tôi phun miếng táo vừa cắn ra.

Những người khác nào có tốt hơn tôi, cầm Ozawa đã rơi xuống đất đến “cạch” một cái, miệng bà Bolton há to tới nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà. Rukawa cúp điện thoại, mặt anh không chút thay đổi nhìn lướt qua mọi người đang hóa đá, anh quay đầu nhẹ nhàng băng quơ nói với tôi : “Tuần sau cùng anh về Mỹ đi, cha mẹ anh muốn gặp em.”

Khụ ! Tôi lập tức bị nghẹn.

“Em em em em em em ...”

Anh đứng lên : “Anh đi mời bác sĩ tới tháo băng cho em.”

Tôi lườm anh một cái, học vè vừa rồi của anh giả vờ giả vịt nói : “Không được, sẽ ~ có ~ sẹo ~”

Thế là anh lại ngồi xuống, nhún nhún vai không sao cả : “Được thôi, thế thì quên đi vậy.”

“Đừng đừng đừng.....”

Tôi không thể nào lấy cái hình tượng dân chạy nạn Afganistan này đi gặp cha mẹ anh được !

Một đêm trước khi đến thăm cha mẹ Rukawa, tôi lo lắng tới nỗi mất ngủ, ngày hôm sau không nhận được hỏi anh thật cẩn thận : “Cha mẹ anh... có thể nào không thích em không ?”

Khi đó anh đang lái xe, ánh mắt nhìn đường phía trước, anh dùng ngữ khí không hề dao động thuộc về riêng mình nói : “Có lẽ có.”

Lông mày tôi dựng đứng cả lên, có lẽ có là ý gì ?

Nhìn ra lo lắng của tôi, anh tốt xấu an ủi một câu : “Đừng lo lắng.”

Sao tôi có thể không lo lắng được chứ !

Một bàn tay anh nắm lấy vô lăng, tay kia thì bỗng nhiên vươn tới xoa xoa đầu tôi, thân nhiên bổ sung thêm một câu : “Cho dù không thích thì có làm sao, cũng không phải em kết hôn với hai người họ.”

Xe dừng lại trước một khu biệt thự, anh mở cửa xe cho tôi, tôi bước xuống xe, trước khi vào cửa anh bỗng nhiên nắm lấy tay tôi, bật ra một câu : “Em suy nghĩ cho kỹ, đồng ý rồi thì không cho phép hối hận.”

Đi tới nơi này rồi, ngược lại tôi không còn lo lắng nữa, khó nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh như vậy, tôi lại không nhận được từ anh : “Ồ, thế này vậy, em sẽ suy nghĩ kỹ càng, chuyện kết hôn đại sự thế này, đương nhiên không thể quyết định tùy tiện được, nói không chừng sẽ suy nghĩ đến bốn năm năm...”

Tôi vừa nói chậm rãi vừa lén lút quan sát vẻ mặt anh, đôi mày của anh dần dần nhả lại, tính nhẫn nại cũng dần dần bị bào mòn, cuối cùng tôi còn chưa nói xong đã bị anh kéo vào.

“Này này ! Không phải anh nói muốn em suy nghĩ kỹ càng sao...”

Rukawa quay đầu lại trừng tôi một cái : “Dù sao em cũng đồng ý rồi.”

Tôi cười thâm trong lòng, tôi cứ thích nhìn thấy vẻ tức giận và ngang ngược của con cáo bị tôi chọc xù lông này đấy, thú vui ác độc này xem ra trong vòng một hai năm là không thể đổi được.

Cha mẹ của Rukawa không giống như trong tưởng tượng của tôi, tôi nghĩ rằng những bậc phụ huynh trong gia đình lớn thế này đều hà khắc và cổ hủ, tôi đã chuẩn bị tốt việc bị soi mói rồi. Ai ngờ khi gặp mặt, đầu tiên cha Rukawa hô to lên một tiếng : “Mang con dâu về rồi đấy à ?”

Mẹ anh thì mừng rỡ : “Còn rất xinh đẹp nữa chứ !”

Lần này đổi lại là tôi và Rukawa cảm nín, không rõ hai người họ đang “hát” gì nữa.

Sau này tôi mới biết, vì từ trước tới nay Rukawa chưa từng có bạn gái, cho nên đôi vợ chồng già đã không còn hy vọng gì vào việc “lúc còn sống được nhìn thấy con dâu” nữa, sự xuất hiện của tôi được xem là niềm vui bất ngờ nhất.

Những chuyện tiếp theo cứ thuận lợi như vậy, nước chảy thành sông như một lẽ đương nhiên, chỉ có một nốt nhạc đệm ở giữa, đó là lúc tôi và anh về Yokohama thăm mẹ tôi, vừa hay gặp được Yoshino ở đó, Yoshino nghe thấy tin tôi kết hôn thì thất vọng ra mặt.

Người mù cũng cảm giác được ánh mắt Rukawa nhìn Yoshino không tốt lắm, ăn một bữa mà ăn đến nổi tên bay đạn nổ.

Cơm nước xong, tôi thừa dịp đưa anh ra ngoài vội vàng thẳng thắn nói : “Yoshino là học trò trước kia của cha em, cậu ta vẫn rất quan tâm đến hai mẹ con em.”

Rukawa lạnh lùng hỏi : “Em tới Pháp cùng cậu ta ?”

Tôi không yên lòng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ người này nắm bắt trọng điểm nhanh như thế từ lúc nào.

“Cậu ta thích em” Anh dùng câu khẳng định.

Tôi ngượng ngừng cong cong môi : “Ách...Hình như vậy...Nhưng mà ! Nhưng mà em đã từ chối kiên quyết ! Vô cùng kiên quyết ! Không một chút do dự từ chối cậu ta ! Hơn nữa em còn nói luôn cho cậu ta biết em đã có người trong lòng ! Đời này cũng sẽ không thay đổi !”

Lông mày anh nhướng lên : “Ồ ?”

Tôi tiếp tục nịnh hót nói : “Em đã sớm quyết định, đời này không phải là Rukawa Kaede thì không lấy chồng, những người khác tất cả đều là mây bay !”

Anh híp mắt lại, vẻ mặt rất đắc ý.

Hai chúng tôi đều là người ghét phiền phức, hơn nữa cha mẹ hai bên đều rất hiện đại, họ nói đám cưới hoàn toàn do chúng tôi làm chủ, cho nên đám cưới làm rất đơn giản, chỉ mời cha mẹ chúng tôi, Ozawa và bà Bolton.

Sau này bà Bolton hỏi tôi, cả đời con gái chỉ có một lễ cưới, làm đơn giản như vậy có cảm thấy tiếc nuối không ?

Tôi cảm thấy sẽ không, tôi quan tâm đến mọi người ở đây, như vậy là đủ rồi.

Huống hồ, hình ảnh thật sự khó quên nhất, không phải là sự long trọng phô trương, mà là một ánh mắt ẩn ý thấu hiểu.

Tôi nhớ rõ có một khoảnh khắc, trước khi bước vào lễ đường, Rukawa đứng chờ ở ngoài cửa, tôi mặc váy cưới đứng sau anh khoảng hai mươi ba mươi bước chân, khi âm nhạc nổi lên, anh bỗng nhiên quay lại nhìn tôi, im lặng không nói gì, tôi sùng sốt, sau đó gơ tay chữ V với anh, giây tiếp theo chúng tôi cùng nhìn nhau cười.

Khoảnh khắc đó chúng tôi đã thấu hiểu nhau – tình yêu là sự kiên nhẫn, là một ánh mắt, là luôn nắm chặt lấy tay đối phương, không cần phải nói bất kỳ lời nào.

Sau khi kết hôn có một ngày tôi rảnh rỗi không có việc gì làm chạy tới hỏi anh : “Rukawa, đột nhiên trở thành người đã kết hôn anh rất kinh ngạc đúng không ?”

“Vẫn tốt.”

“Đối tượng ái muội trước kia không tới tìm anh sao ?”

“Anh có đối tượng ái muội từ khi nào ?”

“Không đúng, rõ ràng em nhớ có cô gái nào đó tên Miyazaki.”

Anh liếc tôi một cái rất nhẹ, kẻ chín lạng người nửa cân nói : “Anh cũng nhớ có một người đàn ông tên Yoshino.”

Tôi ngẩng đầu nhìn trời.

Anh còn ngại không đủ, lại bổ sung một câu : “Còn có một người tên là Itou.”

Tôi bắt đầu vô cùng hối hận vì sao lại bàn với anh đề tài này.

Tôi cùng anh đến Mỹ định cư, tin Rukawa kết hôn vẫn chưa được công khai với giới truyền thông, ý của Ozawa, thế này là tốt nhất, sau khi công khai có lẽ sẽ có rất nhiều phiền toái.

Sau đây anh cũng từng hỏi suy nghĩ của tôi, lúc ấy chúng tôi đang đi dạo, đi tới trung tâm công viên thì dừng lại, tôi lấy từ trong túi xách ra một miếng bánh mì bẻ vụn cho đàn chim bồ câu, anh cũng ngồi xổm xuống, lấy từ trong tay tôi một vụn bánh nhỏ, anh đột nhiên hỏi tôi : “Em có muốn công khai không ?”

Lúc ấy ánh nắng cuối thu chiếu xuống người anh, khiến anh như tỏa ra một vàng sáng ấm áp, tôi vỗ vỗ vụn bánh trong tay, cười với anh : “Anh quyết định đi, em nghe anh.”

Anh hơi dăm chiêu gật đầu, cũng không hỏi lại nhiều nữa.

Sau đây anh trở lại đội tập huấn, mỗi ngày đều có rất ít thời gian ở bên tôi, lúc anh không có ở nhà, tôi ở lì trong phòng vẽ tranh, Rukawa làm riêng cho tôi một studio trong nhà, tôi càng thêm cố gắng học tập, bởi vì tôi thầm nghĩ, nếu có một ngày mọi người giới thiệu tới tôi, tôi hy vọng bọn họ sẽ nói “Đây là họa sĩ Nakamori Ai, cô ấy là vợ của Rukawa Kaede”, chứ không phải “Đây là Nakamori Ai vợ của Rukawa Kaede, cô ấy là một họa sĩ.”

Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm một người phụ nữ đứng sau người đàn ông thành đạt, tôi hy vọng mình có thể đứng cạnh anh, dùng tư thế không kiêu ngạo không siểm nịnh đi cùng anh cả đời.

Mùa giải NBA đó rất thành công, Rukawa dính lấy vận may sân bóng tất nhiên cũng rất thuận lợi, đội bóng chém giết xông thẳng về phía trước giành lấy cúp quán quân, anh là người góp công lớn nhất, lúc họp báo tất nhiên là phải đi, theo thường lệ vẫn là đặt câu hỏi và chụp ảnh, Rukawa ngồi trên khán đài mệt mỏi ngáp không ngừng, Ozawa ngồi bên cạnh không ngừng nháy mắt : “Cầu xin cậu vực dậy tinh thần giùm tôi cái.”

Ngày đó tôi cũng vụng trộm lên vào, tôi nép mình đứng gần cuối hội trường, Rukawa đưa mắt nhìn như vô thức, cuối cùng ánh mắt anh rơi xuống trên người tôi, thấy anh phát hiện ra tôi, tôi cố ý nhấn mặt với anh trong đám người, hình như anh muốn cười một cái, lại cảm thấy thật mất mặt, chết sống cũng nín lại.

Bỗng nhiên có một phóng viên hỏi anh : “Rukawa, mấy ngày trước có người chụp được cảnh anh đang ăn cơm với một cô gái, cử chỉ rất thân mật, xin hỏi cô ấy là bạn gái của anh sao ?”

Ozawa lập tức trở nên rất nghiêm túc, anh ta giành trước nói : “Thật xin lỗi, những vấn đề không liên quan đến trận đấu Rukawa sẽ từ chối trả lời.”

Ai ngờ, Rukawa lại cầm lấy microphone, thản nhiên đáp : “Không phải.”

Rukawa không ngờ lại trả lời câu hỏi này, nháy mắt tất cả máy quay phim trong hội trường đều nhắm vào anh. Còn ánh mắt của anh thì lại xuyên qua tầng tầng lớp lớp người xem, nhìn chăm chăm tới hai giây, bỗng nhiên tôi dự cảm được anh sẽ nói gì.

Quả nhiên, anh thu tầm mắt lại, nói với phóng viên kia : “Cô ấy, là vợ tôi.”

Một câu làm nổ tung hội trường.

Ngày hôm sau, tôi cảm tờ báo than thở : “Tốt xấu gì cũng từng là đồng nghiệp với nhau, sao lại chụp tôi xấu thế chứ.”

Ảnh chụp là lúc chúng tôi đang ghé thăm một cửa hàng đĩa nhạc, Rukawa đội một chiếc mũ lưỡi trai, hai chúng tôi đang đứng trước sạp đĩa, tay trái anh cầm đĩa nhạc cúi đầu xem, tay phải thì ôm lấy cần cổ tôi, còn tôi thì tựa vào vai anh ngủ gà ngủ gật.

Tôi an ủi mình, làm phóng viên nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có một ngày được lên trang nhất.

Tối hôm đó trước khi đi ngủ, Rukawa đột nhiên hỏi tôi : “Em có giận không ?”

Về mặt anh hơi lo lắng nhìn tôi, em có giận không ? Chưa thương lượng với em, lại đột ngột công khai em với báo chí, có lẽ sẽ mang đến cho cuộc sống của em rất nhiều phiền phức.

Anh lại nhỏ giọng bổ sung một câu : “Anh chỉ muốn để người khác biết, em là vợ của anh.”

Tôi nở nụ cười, nhẹ nhàng ôm lấy anh : “Đồ ngốc, em hiểu mà.”

“Anh sẽ bảo vệ em” Anh nói.

“Em hiểu.”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Slam Dunk*] *Yên Lặng Gặp Lại Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Một ngày gần cuối năm, khi tôi đang dọn dẹp giá sách ở nhà bỗng nhiên nhìn thấy một cuốn sổ lưu niệm, nó có vẻ hơi cũ, trên bìa viết “Trung học Shohoku tỉnh Kanagawa”.

Là sổ lưu niệm trung học của Rukawa, tôi không nhận được mở ra xem, một tấm ảnh rơi ra từ bên trong.

Tôi rất nhanh đã tìm thấy anh, thì ra người này từ lúc còn là học sinh đã rất kiêu ngạo rồi, nhưng đồng đội của anh cũng không phải là những kẻ tầm thường, bọn họ ngồi xổm trên mặt đất, nét mặt mỗi người đều rất kiêu ngạo, trong mắt là sự cuồng nhiệt của tuổi trẻ, cho dù theo ảnh chụp, mười năm đã trôi qua, nhưng vẫn có thể cảm giác được sức nóng cháy bỏng của họ tràn ra khỏi cơ thể, thiêu đốt cả linh hồn.

Sau này tôi mới biết, tấm ảnh này chụp lại khi bọn họ vừa đánh bại đội bóng mạnh nhất cả nước năm ấy.

Bỗng nhiên tôi nhớ lại lúc chúng tôi vừa quen nhau, tôi để anh kể lại thời trung học của mình, khi anh nói đến bốn chữ “chúng ta rất mạnh”, ánh mắt tỏa sáng như kim cương đó đến nay tôi vẫn còn nhớ rõ.

Tôi đoán anh đang hoài niệm khoảng thời gian kia.

— Đúng vậy, bây giờ anh được rất nhiều người hâm mộ, anh đang từng bước một đi về phía mục tiêu của đời mình, anh đã tham gia rất nhiều trận đấu, anh quen được rất nhiều đồng đội, bọn họ nói với anh “Come on Rukawa ! It’s your show time !” Nhưng mà, lại không có ai giống như đám ngốc kia, cùng anh tạo thành một vòng tròn, cùng anh sáng khoái hô vang một khẩu hiệu :

Chúng ta rất mạnh !

Bỗng nhiên lòng tôi nảy ra một ý tưởng, tôi muốn làm một việc gì đó cho anh. Vì thế chưa thương lượng với anh, tôi đã cầm cuốn sổ lưu niệm kia một mình bay về Nhật Bản.

Tôi đi ba ngày, ba ngày này có lẽ Rukawa đang tập huấn trong đội, tôi nghĩ rằng anh sẽ không về nhà, ai ngờ sau khi về mở cửa ra bỗng thấy đèn phòng khách sáng choang, TV hình như đang phát trận bóng nào đó, Rukawa đang nằm ngủ trên sofa, tôi rón ra rón rén đi qua, tắt TV hộ anh, vừa buông điều khiển ra, người phía sau bỗng duỗi cánh tay dài kéo tôi vào lòng mình, cũng không biết anh tỉnh từ lúc nào, anh ôm tôi còn buồn ngủ than thở : “Em về Nhật Bản ?”

Tôi ghé vào ngực anh cố ý trêu đùa : “Đi tìm một người, anh đoán là ai ?”

“Không đoán được.”

“Là người anh quen đây.”

Anh miễn cưỡng mở to mắt, suy nghĩ nửa ngày : “Yoshino ?”

Tôi cười thầm, người này đúng là một hủ dấm, không ngờ vẫn canh cánh trong lòng với Yoshino.

“Rukawa, qua vài ngày nữa cùng em về Nhật Bản một chuyến đi.”

Anh hỏi : “Có việc ?”

“Tạm thời giữ bí mật, anh đi theo em là được.”

Hai tuần sau chúng tôi xuất phát đi Nhật Bản, anh thật sự không hỏi nhiều, cho đến khi tôi nhét phiếu tàu tốc hành vào tay anh, anh mới nhú nhú mày : “Chúng ta đi Kanagawa?”

Tôi gật đầu : “Phải, chúng ta đi Kanagawa.”

Đến Kanagawa lại bắt một chiếc taxi, tôi đọc địa chỉ ra, xe chạy dọc theo theo đường ven biển, tôi ngồi cùng anh ở ghế sau, Rukawa vẫn nhìn ngoài cửa sổ, gió biển khẽ lay mái tóc anh, tôi nhích gần đến hỏi anh : “Thay đổi sao ?”

Anh nhẹ nhàng lắc đầu : “Không thay đổi.”

Biển Kanagawa vẫn xanh thẳm như thế.

Rất nhanh xe rẽ vào một con đường quanh co, trên đường đi tôi gọi một cú điện thoại : “Alo, vâng đúng, sắp tới rồi, mọi người đã tới cả rồi sao ? Được, lát nữa gặp.”

Cúp điện thoại, Rukawa hoài nghi : “Ai vậy ?”

“Đợi lát nữa sẽ biết.”

Xe dừng lại trước cửa một căn biệt thự màu trắng trên đỉnh đồi, mặt tiền là một cái sân yên tĩnh được bao quanh bởi hàng cây ngân hạnh cao vút, chủ nhân của nó là một người rất tao nhã, lá rụng được quét sang hai bên, lộ ra một con đường nhỏ.

Chúng tôi bước lên bậc thang, ấn vang chuông cửa leng keng.

Cửa được người ta mở ra rất nhanh, đó là một người phụ nữ có mái tóc xoăn và đôi mắt sáng ngời : “Đã tới rồi à, chỉ còn thiếu hai người nữa thôi đó.”

Tôi cười nói xin lỗi : “Xin lỗi chị, trên đường đi bị chậm trễ một lát.”

Cô ấy lấy dép lê từ trong nhà ra, liếc mắt nhìn chúng tôi một cái, nói với cái tên còn đang đứng thất thần bên cạnh tôi : “Này, Rukawa, không phải cậu quên luôn chị rồi chứ ?”

Rukawa đứng ngăn người ra, anh tròn mắt há hốc mồm : “Aya...Ayako tiền bối ?”

Ayako cười sang sảng : “Không sai, còn chưa quên, mau vào đi.”

Tôi đổi dép lê đi vào, thấy anh còn đứng ở cửa, kính ngạc trong mắt còn chưa tan đi.

Tôi cười kéo tay anh : “Đi thôi, trong phòng còn rất nhiều người đều đang đợi anh đấy.”

Đi qua lối vào, chúng tôi dừng lại trước một cánh cửa, còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy bên trong rất là náo nhiệt, tiếng ai đó gào to từ bên trong xông hẳn ra ngoài : “Chúng ta đừng đợi cáo thối nữa được không ! Bản thiên tài đã đối bụng lăm rồi !”

Tôi cười nhạo nhìn anh một cái : “Thì ra anh đã có biệt danh cáo này từ thời trung học rồi.”

Hình như Rukawa đã biết là ai, anh cúi đầu mắng một câu ngu ngốc, nâng tay lên “ba” một tiếng đẩy cửa đi vào, tất cả mọi người đang cãi nhau trong phòng đều dừng lại, họ nhìn về phía chúng tôi.

“Cáo chết tiết bây giờ mới đến ! Tui còn tưởng ông không dám tới gặp thiên tài này chứ !”

Người đầu tiên lên tiếng là một chàng trai tóc đỏ.

Rukawa liếc anh ta một cái, không nể tình chút nào nói : “Đồ ngu quả nhiên cả đời cũng sẽ không thay đổi.”

Chàng trai tóc đỏ nổi giận, anh ta nhảy dựng lên muốn đánh nhau với anh, kết quả bị một người đàn ông vạm vỡ phía sau xách lên.

“Rukawa, cậu đã đến rồi.” Anh ta vẫy tay.

“Khi đột...à không, chào đội trưởng.”

Ấy, Rukawa hình như anh nói lỡ miệng rồi, sắc mặt đội trưởng các anh không tốt lắm kìa.

Bên cạnh người đó là một chàng trai tóc ngắn vui tính khác : “Tên này sao không thay đổi chút nào vậy, vẫn cứ không coi ai ra gì như thế, vừa mở miệng đã khiến người ta ghét rồi.”

Rukawa trực tiếp lờ anh ta đi, tôi lại cảm thấy mình đã tìm được tri âm, anh chàng đẹp trai này tôi có cùng cảm ngộ với anh đó !

Một cô bé 3, 4 tuổi đột nhiên lật đật chạy tới, bé tò mò nhìn Rukawa, đứa bé này có một đôi mắt sáng ngời, vừa nhìn đã biết mẹ của bé là ai.

“Masami, con đừng nghịch ngợm nhé.” Một chàng trai vóc dáng nhỏ thấp tiến lên ôm lấy cô bé, lại còn không ngượng ngùng nói với Rukawa : “Đây là Masami nhà chúng tôi, đáng yêu không ? Đáng yêu quá mà ! Là con gái của tôi và Ayako đó, ha ha ha ha ha ~~~”

Ayako ôm trán liếc chồng cô một cái : “Cái người này...”

Còn có một cô gái rất xinh đẹp đỏ mặt nói : “Rukawa-san, chào, chào cậu ~”

Rukawa ừ một tiếng, xem như đã chào hỏi, người này đúng là không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.

Anh nhìn quét quanh phòng một lần, cuối cùng ánh mắt rơi xuống chính giữa sân pha, anh bước lên, cúi đầu chào lễ phép : “Chào huấn luyện viên.”

Đó là một ông lão hiền lành, ông gật gật đầu với Rukawa, mỉm cười : “Rukawa-kun, đã lâu không gặp.”

Vì trước đó đã xem qua ảnh chụp, cho nên gần như ngay lập tức tôi có thể đoán ra họ là ai.

Chàng trai tóc đỏ nói chuyện cứ động cái là gào lên vô cùng có sức sống kia chính là Hanamichi Sakuragi nổi tiếng, biệt danh khi lông đỏ.

Người đàn ông có dáng người vạm vỡ bị Rukawa hình dung là “khí đột” trước đó, bây giờ là huấn luyện viên bóng rổ của đại học thể dục thể thao Fukasawa đội trưởng Takenori Akagi.

Người có vẻ ngoài đẹp trai bên cầm trái có một vết sẹo nhỏ là người chèo lái tập đoàn tài chính Mitsui – Mitsui Hisashi, biệt danh Ono.

Người ba câu thì phải có hai câu “Ayako và Masami nhà chúng ta” là Miyagi Ryoto, biệt danh tia chớp.

Người đeo kính rất nhã nhặn là đội phó Kogure Kiminobu giờ đã làm bác sĩ ngoại khoa, biệt danh kính mắt.

Bình tĩnh ngồi uống trà giữa một đám trẻ con là huấn luyện viên Anzai Mitsuyoshi, bên cạnh ông là bà Anzai tôi đã gặp trước đó.

Đến tận bây giờ, sau khi xa cách mười năm, đội bóng rổ trung học Shohoku danh chấn Kanagawa năm đó rốt cuộc lại tụ họp về với nhau.

Mười năm đã trôi qua trong nháy mắt.

Tôi vẫn đứng bên cạnh Rukawa không nói gì, ngược lại Hanamichi lại đột nhiên phát hiện ra tôi, anh ta ghé vào hỏi : “Cô gái này là ?”

Rukawa kéo tôi về phía sau anh, sầm mặt nói : “Là vợ tôi.”

“Cái gì ? Cáo thối kết hôn rồi ?!”

Tôi hơi ngượng ngừng vẫy tay với anh ta : “Chào anh, anh gọi tôi Ai-chan là được.”

Hanamichi như bị đá kích rất lớn, anh ta xoay người lại nắm lấy tay cô gái bên cạnh : “Haruko-chan, chúng ta cũng kết hôn đi, mình không thể thua cáo thối được !”

Haruko bị dọa tới mức chân tay luống cuống, Takenori lại đâm cho anh ta một cái : “Ngu ngốc ! Nào có ai cầu hôn như cậu ?”

Tôi cười trộm, còn có người cầu hôn lạ hơn anh ta cơ, tôi liếc nhìn Rukawa, hình như anh cũng đoán được tôi đang nghĩ gì, anh mắt tự nhiên quay đầu đi.

Xem như tôi đã hiểu, đồng đội của Rukawa ấy à, tất cả đều là sinh vật đơn bào như anh hết, tuy rằng đã nhiều năm như vậy không gặp nhau, nhưng khi gặp lại tuyệt đối không xa lạ hay xấu hổ — nên âm ỹ thì âm ỹ, nên đánh nhau thì đánh nhau.

Tất nhiên là không thể thiếu đại chiến cáo khi rồi.

Đầu tiên khi khai chiến : “Hừ, cáo chết tiệt lâu như vậy không trở lại, tui còn tưởng ông đã quên nói tiếng Nhật thế nào rồi chứ.”

Cáo đánh trả : “Ngu ngốc.”

Khi lại mắng : “Ông đừng tưởng rằng ông chơi ở NBA là rất giỏi, ông vẫn không phải là đối thủ của thiên tài tui như trước.”

Cáo tiếp tục : “Ông nằm mơ đi.”

Cuối cùng khi nổi giận : “Cáo chết tiệt ông định dùng thái độ này nói chuyện với bản thiên tài à ?”

Hai người xông vào đánh lộn, Mitsui và Miyagi cùng ngồi xôm đặt cược thắng thua, Mitsui xem trọng cáo, Miyagi lại ủng hộ khi. Khi đang đánh nhau rất không vui : “Mitsui ! Ông cảm thấy bản thiên tài sẽ thua sao ?”

Mitsui cười to : “Dù sao tôi không nhớ ông đã từng thắng lần nào.”

Rukawa cũng dừng lại, anh ôm tay lên tiếng tổng kết : “Một ~ lũ ~ ngu ~ ngốc ~”

Vì thế cục diện lập tức biến thành oánh lộn số đông.

Tôi lau mồ hôi ngồi gần đó, đây hoàn toàn là một đám trẻ con đội lốt đàn ông.

Ayako lại vỗ vỗ vai tôi : “Quen là ỏn thôi, mấy tên này vẫn ở chung như vậy.”

Tôi cười khỏ : “Thật sự là làm khó chị.”

Thật ra tôi và Ayako cũng mới quen nhau mấy tuần trước, dựa theo địa chỉ trên sổ lưu niệm của Rukawa tôi tìm được chị ấy là người quản lý đội bóng rỏ năm đó, cùng chị ấy liên lạc với những thành viên đội bóng rỏ trước đây để tổ chức buổi họp mặt lần này.

Tốt nghiệp nhiều năm như vậy, phần lớn bọn họ đều đã rời khỏi Kanagawa, có một cuộc sống và công việc mới ở thành phố khác, nhưng khi nhận được điện thoại tất cả đều cùng gật đầu, từ bốn phương tám hướng quay về nơi này. Theo tôi được biết, tối hôm qua Mitsui còn đang ở Anh tham dự một hội nghị, suốt đêm mù mịt trở về, bộ vest đen và đôi mắt thâm quầng của anh ta chính là minh chứng.

Tình bạn của những người đàn ông ấy à, từ trước đến nay không chỉ nói ra miệng.

Một bữa cơm ăn mà cãi nhau tóe lửa.

Không bao lâu sau Takenori buông đũa xuống không ngồi nổi nữa.

“Sau khi ăn xong ra vận động chút đi.” Anh ta đứng lên nói.

“Đã đoán được từ sớm rồi.” Ayako chỉ ra phía ngoài.

“Bên ngoài có bảng rỏ đấy.”

Sáu người, vừa vận 3vs3.

Một đám người khí thế ngất trời đi ra ngoài, chỉ còn lại mỗi Rukawa vẫn ngồi trên sô pha.

Kiminobu quay đầu hỏi : “Áy, Rukawa không ra à ?”

Về mặt Rukawa mê man.

Tôi lập tức hiểu ra – người này ăn no xong, bắt đầu mệt rã rồi, phản xạ hình cung biến dài, không hiểu nên làm gì.

Tôi cười đi tới kéo anh : “Bọn họ đi chơi bóng.”

Hanamichi cười to : “Đương nhiên là do cậu ta sợ bản thiên tài ha ha ha ~”

Vừa nghe thấy chơi bóng, Rukawa lập tức tỉnh táo.

“Hừ.” Liếc Hanamichi một cái khinh thường, anh đứng lên cúi đầu cởi áo pull ra ném cho tôi, nhận lấy quả bóng trong tay Ayako, cầm giương lên : “Đến đây, ai sợ ai.”

Bọn họ chơi bóng, thế nên mấy người phụ nữ chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

Ayako nói với tôi : “Lúc em tìm đến nói với chị em là vợ của Rukawa, chị thật sự không thể tin nổi. Chị cảm thấy tên kia sẽ cô đơn đến già, cho dù muốn kết hôn cũng là kết hôn với bóng rỏ.”

Tôi bật cười ra tiếng : “Trước kia em cũng chưa từng nghĩ mình sẽ kết hôn với anh ấy.”

Ayako hỏi Haruko : “Nếu Hanamichi thật sự cầu hôn em, em có đồng ý không ?”

Haruko đỏ mặt gật đầu: “Em sẽ.”

“Chị mách cho Ai-chan một điều nhé, trước đây Haruko từng thích Rukawa đấy.”

“Dạ dạ ? Thật vậy ạ ?” Tôi nghe thấy chuyện bà tám thì bắt đầu vô cùng hứng thú.

Ayako reu ghẹo : “Năm đó Rukawa được rất nhiều cô gái hâm mộ, nhưng tên ngốc Shohoku này đã đập nát vô số trái tim con gái nhà người ta.”

Đôi mắt Haruko lại rất bình thản : “Tuy rằng chưa từng được đáp lại, nhưng mình tuyệt đối không hối hận vì đã từng thích Rukawa-san, vì tình cảm dành cho cậu ấy đã theo mình trong suốt thời con gái, bây giờ nhìn thấy cậu ấy, mình như thấy được những năm tháng đó.

Trong suốt những năm tháng thanh xuân của mình, có ánh mặt trời, có bóng rỏ, có tiếng cười, có chàng trai mình thích.”

Cô ấy cười, nhìn về phương xa.

“Khoảng thời gian đó, đẹp tựa một giấc mộng.”

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía Rukawa trên sân bóng, đầu gối anh đầy mồ hôi, anh liếc mắt ra hiệu với Miyagi, giầy tiếp theo Miyagi đoạt bóng thành công, nhanh chóng truyền một đường thẳng tắp cho anh.

Rukawa nhận lấy bóng, anh xoay người, ném một cú thật đẹp mắt.

Cú ném ba điểm.

Đã là chàng vạng rồi, mặt trời dần hạ xuống phía Tây ngọn núi, những rặng mây nhuộm một màu đỏ thắm, ánh mặt trời chiếu lên những giọt mồ hôi trên người họ, chúng tỏa sáng lấp lánh. Thời gian như dừng trôi ở khoảnh khắc này, nó quay ngược lại, trở về cái mùa hè nóng nực năm nào đó, một nhóm thiếu niên mặc đồng phục Shohoku, dồn hết sức mình chạy trên sân đấu.

Bọn họ nhảy lên, úp rổ, gạt mồ hôi, roi nước mắt, đập tay ăn mừng, ngọn lửa cuồng nhiệt thiêu đốt linh hồn.

Dường như tôi nghe thấy bên tai mình vang lên tiếng đập bóng, tiếng giày ma sát với sàn nhà khi chạy, tiếng bóng đập vào bảng rổ, còn có cả, tiếng tim đập điên cuồng.

Nhiều năm đã qua đi như vậy, nhưng đội bóng rổ trường trung học Shohoku vẫn luôn ở đó, họ kể với người qua đường những chuyện này :

Về thời đại gió dậy mây tuôn ấy.

Về những chàng trai kiêu ngạo ngang ngược này.

Về tình bạn kẻ vai chiến đấu.

Về giấc mộng sôi trào nhiệt huyết.

Về tình yêu không nói ra lời.

Về thanh xuân bất hủ này.

Năm tháng thay đổi, mặt trời lặn rồi mọc, con người sẽ dần già đi.

Nhưng mà, giấc mộng bất diệt, thanh xuân bất lão.

Khoảng thời gian ấy, đẹp như một giấc mộng. ...

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Slam Dunk*] Yên Lặng Gặp Lại Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Còn gì cần nói nữa nhỉ ? Hình như đã hết rồi, tôi và Rukawa cứ tiếp tục sống cùng nhau như vậy, bình thản nhưng không nhàm chán, chúng tôi cũng thường xuyên đấu võ mồm, có lúc tôi còn bị anh làm tức giận chết khiếp.

Nói ví dụ như ngày sinh nhật tôi, anh xung phong nhận việc muốn đi nấu mỳ trường thọ cho tôi, làm sao tôi lại yên tâm về anh, nhưng không thể lay chuyển được. Chỉ có thể đặt tất cả nguyên liệu sắp xếp theo thứ tự ra trước mặt anh, dặn đi dặn lại, anh cũng rất mất kiên nhẫn đẩy tôi khỏi phòng bếp.

“Em đừng quan tâm, ngồi đợi anh ở nhà ăn.”

Tôi lo lắng dè phòng ngồi trước bàn ăn, không quá 10 phút sau chợt nghe thấy một tiếng nổ “oành”, tôi chạy vội tới phòng bếp, bên trong quả nhiên đã biến thành một đồng lộn xộn, không ngờ lò vi sóng lại bị nổ, mỳ sợi rau dưa bắn tung tóe, Rukawa sầm mặt đứng giữa chúng.

Đúng ra tôi nên tức giận, nhưng vừa nhìn anh như vậy lại bật cười ra tiếng.

“Bây giờ làm sao đây, nguyên liệu đã bị anh làm nổ bay rồi, làm sao làm được mỳ trường thọ ?”

Tôi cố ý khó xử anh.

Anh suy nghĩ hơn nửa ngày, cuối cùng lấy từ trong tủ bát ra một gói mì ăn liền đưa cho tôi.

“Ăn cái này đi, dù sao cũng giống nhau.”

Xem như tôi thua anh.

Tôi đẩy anh đi : “Rukawa Kaede, về sau em cầm anh bước vào phòng bếp nửa bước.”

Tôi dọn dẹp rất lâu, xong xuôi tất cả mới đun một ấm nước, bỗng nhiên ý thức được tại sao Rukawa lại yên lặng thế nhỉ, chẳng lẽ đang ngủ ? Tôi ló đầu ra nhìn anh.

Người này đang ngồi xôm trước máy hát loay hoay không biết đang làm gì.

Tôi nhẹ nhàng bước qua, phát hiện anh đang cầm trong tay một đĩa nhạc.

Nhìn có vẻ quen mắt.

“Thì ra thứ anh đang nhìn trong tấm ảnh chính là đĩa nhạc này à ?”

Tôi nhớ ra rồi, trong tấm ảnh bị đưa lên trang nhất của chúng tôi, đĩa nhạc Rukawa đang cầm trong tay chính là cái này.

Ngày đó sau khi chúng tôi ăn tối xong, lúc về có đi ngang qua một gian hàng bán đĩa nhạc cũ, bỗng nhiên anh kéo tay tôi đi vào, lúc ấy tôi buồn ngủ muốn chết lại bị anh kéo đi, tới hôm nay mới phát hiện thì ra anh đã mua tuyển tập những ca khúc của The Carpenters.

Tôi rất kinh ngạc cầm đĩa nhạc kia lên : “Sao anh lại muốn mua đĩa nhạc của The Carpenters ? Họ là ban nhạc em thích nhất hồi đại học đấy !”

Rukawa gật đầu nói: “Anh biết.”

“Hừ, em không nói cho anh làm sao anh biết được.”

Anh cố chấp cường điệu : “Anh biết mà.”

“Được rồi được rồi, anh biết.”

Tôi không tranh cãi với anh, bỏ đĩa nhạc vào trong máy hát.

Giai điệu quen thuộc vang lên, trong nháy mắt tôi như trở về thời sinh viên của mình, khi đó tôi còn nhỏ, có rất nhiều ước mơ bao la hùng vĩ, không hiểu nhiều lắm về thế giới bên ngoài, còn chưa gặp được người tôi yêu nhất này.

Tôi nhìn về phía Rukawa, anh đưa lưng về phía tôi đứng trước cửa sổ, ngoài cửa sổ lúc này đã tràn ngập ánh đèn neon, anh đứng giữa khoảng giao nhau của ánh sáng và bóng tối, bóng dáng cao lớn mà dày rộng, anh giống như một ngọn đèn vừng vàng khiến tôi không cần lo lắng nếu chẳng may bóng tối có ập đến, sự kiên định của anh sẽ làm người ta an tâm trong nháy mắt.

Anh bỗng xoay người, nhìn tôi, vươn một bàn tay về phía tôi.

“Sao vậy ?”

Anh không nói lời nào, dắt tôi vòng qua trà kỷ, áp sát vào tôi, một tay ôm thắt lưng tôi, một tay khác cầm lấy tay tôi.

“Nhảy thôi.” Anh thấp giọng nói.

Máy hát vừa hay phát lên bài hát tôi thích nhất [Close to you]

Why do birds suddenly appear

every time you are near

just like me they long to be close to you.

Why do stars fall down from the sky

every time you walk by

just like me, they long to be close to you.

.....

Tuyết lẳng lẳng rơi ngoài cửa sổ, phòng bếp vang lên tiếng nước đun sôi, dưới ngọn đèn ấm áp mờ nhạt, Rukawa ôm tôi, chúng tôi lẳng lẳng ôm nhau trong tiếng nhạc, đầy mắt anh như hồ nước mùa thu, gợn sóng lấp lánh, tôi tựa đầu vào ngực anh, giờ phút này, trong khoảnh khắc này, tôi chắc chắn như vậy, thế giới này to lớn như vậy, tôi đã tìm được anh ở bên tôi cả đời.

Tôi cười nhẹ : “Không ngờ lại là anh, Rukawa.”

“Sao cơ ?”

Tôi ngẩng đầu lên : “Trước kia em vẫn cảm thấy đời trước chúng ta nhất định là kẻ thù.”

“Ồ ?” Anh nhún nhẹ mày.

Tôi đan từng ngón tay vào tay anh : “Anh xem, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau em đã bị rơi xuống nước, lần thứ hai gặp thiếu chút nữa em bị giẫm chết, lần thứ ba em bị tát một cái mà anh cũng bị thương, vất vả lắm trong một năm không gặp mọi người đều bình an vô sự, kết quả sau khi đoàn tụ lập tức bị nhốt trong núi tuyết.”

Anh rất phối hợp hỏi : “Vậy phải làm sao bây giờ ? Đã kết hôn mất rồi.”

Tôi nhin cười : “Không sao, em đã nghĩ tới điều này rồi, hôn nhân hạnh phúc chính là ẩn số của con người, cho nên chúng ta nên kết hôn với kẻ thù – vừa hoàn thành việc lớn của đời người, vừa báo thù được thành công, một mũi tên trúng hai đích.”

“Ngốc nghếch”, anh mắng, nhưng khóe miệng lại cong lên tươi cười.

Tuyết ngoài cửa sổ phủ lên toàn bộ thành phố một tấm thảm trắng tinh, bây giờ nhớ lại, lần đầu tiên tôi và anh gặp nhau cũng là dưới một buổi đêm tuyết rơi thế này.

Tôi tựa vào vai anh, bỗng nhiên than thở : “Rukawa, nếu ép em phải nói đời này có gì em tiếc nuối nhất, chính là việc không thể gặp anh sớm hơn một chút.”

Anh dừng lại, không ngờ khuôn mặt lại xuất hiện nét đỏ ửng khả nghi.

Tôi quyết định được nước lấn tới, ôm cổ anh, ghé sát vào tai anh nói : “Có một câu, em vẫn muốn nói với anh.”

Đôi mắt đen láy của anh nhìn tôi, chờ đợi câu tiếp theo.

Bỗng nhiên tôi nhìn về phía ngoài cửa sổ, cười nói với anh : “Rukawa, anh xem, ánh trăng đêm nay thật đẹp.”

Anh sững sốt, hơn nửa ngày mới hỏi : “Có ý gì ?”

Tôi cố ý trêu anh : “Chính là ý này.”

Anh hơi buồn bực : “Trước kia khi nhìn thấy bức thư đã muốn hỏi em rồi, rốt cuộc có ý gì ?”

“Không hiểu thì thôi.”

“Này, em giải thích rõ ràng.”

“Tự mình hiểu đi.”

“Em mau nói.”

“Về sau em sẽ nói.”

“Sau là khi nào ?”

“Sau khi già.”

“Ngốc nghếch !”

“Yên tâm đi.” Tôi ôm anh.

“Cuộc đời còn dài như vậy, em sẽ chậm rãi giải thích cho anh.”

.....

Chương 17

Đó là rất nhiều năm về trước, Rukawa 18 tuổi không có gì khác biệt với bây giờ, mùa đông năm đó anh nhận được lời mời của NCAA, chuẩn bị hành trang tới nước Mỹ, trước đêm rời khỏi Nhật Bản vừa hay là ngày 31 tháng 12, anh bị đồng đội kéo tới một buổi tiệc hoan nghênh tân sinh viên.

Thật ra đối với Rukawa mà nói, tham dự dạ hội cũng chỉ là thay đổi một chỗ để ngủ mà thôi. Anh đeo mặt nạ, một mồi ngồi ngủ gật trong góc, ngồi bên cạnh anh là bạn nhảy của anh đêm nay, bởi vì anh không hợp tác, cả đêm cô gái ấy đều phải ngồi ngốc ở đó.

Đương nhiên Rukawa biết cô gái này đang tức giận, nhưng mà, cô ấy thấy thế nào, anh cũng lười quan tâm.

Nhưng cố tình hai người lại không may mắn bị chọn lên sân khấu biểu diễn tiết mục.

Cô gái hát một bài, Rukawa không nhớ rõ giai điệu, chỉ nhớ mang máng có một câu là : “just like me they long to be close to you.”

Trong rất nhiều năm sau này, giai điệu ấy vẫn luôn quanh quẩn trong đầu Rukawa một cách khó hiểu, anh dựa vào trí nhớ đi tìm rất lâu mới biết được, thì ra cô gái ấy đã hát ca khúc thành danh của The Carpenters [Close to you].

Cô gái hát xong thì tới phiên Rukawa, đương nhiên Rukawa không muốn ca hát trên sân khấu như thằng ngốc, 18 năm trong cuộc đời anh chưa từng xuất hiện tình huống này, mấy trăm con mắt đứng dưới sân khấu đều trừng lên nhìn anh.

Cũng may xuất hiện tình huống đột xuất, “tách” một tiếng, toàn bộ đèn trong đại sảnh đều tắt phụt, có lẽ là đứt cầu dao, đám người dưới sân khấu hỗn loạn, có nữ sinh nhất gan đã bắt đầu hét ra tiếng.

Rukawa cảm giác cô gái bên cạnh hơi rụt người về phía sau một chút, nếu cô ấy cũng thét chói tai như những nữ sinh phía dưới thì sẽ khiến người ta rất phiền lòng, vì thế Rukawa rất hiếm khi mở miệng, lại nói với cô : “Đứt cầu dao, một lát nữa sẽ hết thôi.”

“Tôi biết.” Không ngờ giọng cô gái lại rất bình tĩnh, đây là câu đầu tiên bọn họ nói với nhau trong đêm nay.

Bỗng nhiên cô nói : “Tôi chỉ đang nghĩ, khoảnh khắc này rất thích hợp hôn môi vụng trộm”

Rukawa nghe thế nghiêng đầu nhìn về phía cô, chỉ nghe thấy giọng cô xảo quyết hỏi : “Muốn thử không ?”

Lời còn chưa dứt, Rukawa cảm giác được một tiếng hít thở hướng về phía mình, trong bóng đêm, anh ngửi thấy mùi bạc hà thơm mát trên cổ cô gái cùng với mùi còn nhàn nhạt, một giây khi hai đôi môi chạm vào nhau, cả người anh chấn động, dường như có một sợi lông vũ nhẹ nhàng phất qua đầu quả tim, anh chưa bao giờ trải qua cảm giác này, kỳ diệu là anh cũng không cảm thấy kháng cự, tay anh vòng qua thắt lưng cô một cách vô thức.

Đám đông liên tục ồn ào hoảng loạn, không ai chú ý tới hai người đang im lặng hôn nhau trên sân khấu.

Một nụ hôn nhẹ nhàng, lặng yên không tiếng động.

Không biết là ai đã bắt đầu đếm ngược.

3-2-1—

Tiếng chuông năm mới vang lên rung động, pháo hoa chiếu sáng khắp bầu trời ngoài cửa sổ, Rukawa nghe thấy cô gái bên cạnh ghé vào lỗ tai anh nói : “Chúc mừng năm mới, chàng trai không biết tên.”

Trong thời đại tin ngưỡng suy giảm này, tình yêu là niềm an ủi duy nhất của phần lớn mọi người, cuộc đời ngắn như vậy, phải ở bên người mình yêu, mới xem như không lãng phí.

Cho dù đã trải qua năm tháng nước chảy đá mòn, bạn phải tin tưởng, đi hết một vòng, bạn vẫn sẽ gặp lại người kia, xuyên qua dòng thời gian, sẽ có một người nắm tay bạn đến trọn đời.

Rất nhiều năm sau, Rukawa đang trên đường về nhà bị một cô gái kỳ lạ ngăn lại, gương mặt cô nhập nhèm nước mắt nước mũi, đáng vẻ vô cùng chật vật, cô run rẩy tự giới thiệu dưới nắm đấm của anh : “Chào anh... Tôi, tôi tên là Nakamori Ai...”

Rukawa nheo mắt lại, từ trước tới nay trí nhớ anh không được tốt lắm, nhưng cô gái đã cướp đi nụ hôn đầu của anh, anh vẫn nhớ rất rõ.

[Hoàn]

Lời tác giả cuối truyện :

Rốt cuộc đã xong.

Thờ phào một hơi, cuối cùng cũng viết xong, vốn chỉ muốn viết hơn 30 nghìn chữ thôi, cứ viết cứ viết rồi lại vượt chỉ tiêu.

Chuyện xưa này từ câu tứ đến khi hoàn thành mất tới 2 tháng, tốc độ viết văn của tôi thật sự rất chậm, cả đêm chống đỡ khốn khổ mới viết được 3 nghìn chữ, có thể kiên trì viết xong đối với tôi mà nói thật sự không dễ dàng gì, nhưng phần lớn lúc tôi viết thật sự rất vui vẻ, bởi vì viết chuyện xưa của họ tựa như đang nhìn thấy thanh xuân của mình vậy.

Cuối cùng vì sao Rukawa lại kéo Ai-chan đi nhảy nhĩ ? Bởi vì năm đó anh ấy đã để con gái nhà người ta chờ mình cả đêm, bây giờ phải bù lại thôi. Nhạc bọn họ nhảy chính là bài Close to you năm đó Ai-chan đã hát.

Tình tiết đám trẻ con Shohoku tụ tập lại ngay từ đầu khi viết cuốn truyện này tôi đã nghĩ tới rồi, bởi vì tôi nghĩ cho dù qua bao nhiêu năm, cho dù cách xa nhau thế nào, tình bạn đã từng kể vai chiến đấu của bọn họ nhất định sẽ không thay đổi.

Điều đáng khâm phục nhất trong Slam Dunk chính là tình bạn này, tuy rằng là viết đồng nhân văn, nhưng tôi vẫn cảm thấy mình không thể xem nhẹ nó.

Tình cảm của Rukawa và Ai-chan vẫn sôi nổi như vậy, tôi viết thật sự rất vui vẻ, cuối cùng khi viết tới Haruko, khỏe mắt tôi hơi cay một chút.

“Trong suốt những năm tháng thanh xuân đó của mình, có ánh mặt trời, có bóng râm, có tiếng cười, có chàng trai mình thích.

Khoảng thời gian đó, đẹp tựa như một giấc mộng.”

Tôi nghĩ Haruko sẽ chậm rãi trưởng thành, cô ấy sẽ kết hôn với một ai đó khác, cô ấy đã không còn thích Rukawa từ lâu, nhưng mà, cô ấy cũng sẽ không quên Rukawa, tựa như chúng ta sẽ không quên tuổi thanh xuân của mình.

Ước muốn ban đầu khi viết câu chuyện này chỉ là cảm thấy một người đơn thuần như Rukawa nên có được một hạnh phúc đơn thuần, cho nên tôi muốn viết một câu chuyện cổ tích đã lớn. Một người đàn ông và một người phụ nữ, họ tình cờ gặp nhau, thuận lợi yêu nhau, sau đó kết hôn sinh con làm bạn cả đời.

Trong phần lớn bình luận, tôi không thể đồng ý với ý kiến Rukawa là người lạnh lùng, tôi tuyệt đối không cảm thấy anh ấy lạnh lùng, đối xử với những gì mình thích, anh ấy rất cuồng nhiệt, chỉ là chưa bao giờ nói ra miệng thôi, anh ấy là người nắm trong tay mọi việc, cho nên trong tình cảm của anh và Ai-chan, thật ra Rukawa luôn là người nắm quyền chủ động.

Tôi chỉ muốn nói một việc như vậy, Rukawa có thể có được hạnh phúc, hơn thế anh nên có được hạnh phúc.

Cách hiểu về Rukawa của mỗi người là khác nhau, đây chỉ là Rukawa trong lòng tôi, có lẽ còn có nhiều điều khác với anh ấy trong lòng các bạn. Bên trong câu chuyện còn nhiều thiếu sót, nhưng với tôi mà nói, nó đã đầy đủ lắm rồi.

Cuối cùng, cảm ơn mỗi người đã dừng lại đọc câu chuyện này, cảm ơn các bạn.

Cúi đầu.

Lời editor muốn nói :

Phù ~ cuối cùng cũng xong, 17 chương truyện trong 3 ngày edit, chắc chưa bao giờ mình edit điên cuồng như vậy □ Thật ra từ lâu mình đã muốn edit một truyện đồng nhân về Slam Dunk, chỉ tiếc truyện hay khó tìm, mình không biết cảm nhận của các bạn thế nào, nhưng đây là câu chuyện hay nhất mà mình đọc được về đồng nhân SD. Có thể nói, xuyên suốt qua câu chuyện, có những lúc mình cảm nhận được tuổi thanh xuân của mình (dù rằng mình cũng chưa già lắm :))), những năm tháng gắn bó với cuốn truyện Slam Dunk, nhớ lại bỗng cảm thấy thật hoài niệm. Mình edit câu chuyện này chỉ muốn lưu lại cho bản thân một kỷ niệm, đã 19 năm kể từ khi bộ truyện SD chính thức kết thúc, năm truyện kết thúc cũng là năm mình ra đời, nhưng thực tế thì phải tới 2005 mình mới được đọc nó, nhưng Rukawa, Hanamichi, Takenori v.v... những nhân vật đó mãi mãi tồn tại trong ký ức của mình. Dù rằng bây giờ có rất nhiều truyện về đề tài bóng rổ, có nổi tiếng có chìm chìm, có vẽ đẹp có vẽ xấu, nhưng SD mãi mãi là bộ truyện duy nhất mang lại cho mình cảm giác sục sôi và cuồng nhiệt khi đọc nó, mặc dù mình là phái nữ □

Cảm ơn các bạn đã đọc.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Slam Dunk*] Yên Lặng Gặp Lại Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.